

இறை நீதியும் மனித நீதியும்

ஜவீத் அப்துல் காதர் அவ்தா (ரஹ்)

இலங்கை ஜமாஅதே இஸ்லாமி வெளியீடு

Acc. No :-

Class No :-

Date :-

FAYIQ
Ahatthimrippu

09

محمد فائق بن فريد
الجامعة الظيمية الإسلامية
بيرولا
سريلانكا

சுயுள் மஜ்தகளுக்கு, அறபு,
தமிழ், சிங்களம், ஆங்கில
இசுலாமிய நூல்களுக்கு
இலங்கை ஜமாஅதே இஸ்லாமி
புத்தக விற்பனை நிலையம்
77, தெமுகொறோட், கொழும்பு - 09,
தொலைபேசி: 687091

47
A
...
...
...

...
...
...
...
...

இறை நீதியும் மனித நீதியும்

محمد فائق بن فريد
الجامعة الظيمية الإسلامية
بيرولا
سريلانكا

மூலம் :

பேராசிரியர் அப்துல் காதிர் அவ்தா (ரஹ்)

தமிழாக்கம் :

மௌலவி அல்ஹாஜ் றாஹுல் ஹக்

வெளியிடுவோர் :

இலங்கை ஜமாஅதே இஸ்லாமி
204/1, ஸ்ரீ வஜீரஞான மாவத்தை,
கொழும்பு-9.
ஸ்ரீலங்கா,

ISLAM AND OUR LEGAL SYSTEM (TAMIL)

FIRST EDITION - 1980

முதற் பதிப்பு - 1980

AUTHOR :

SHAHEED ABDUL CADER AUDA (RAH)

TRANSLATED BY :

Moulavi Al-Haj ROOHUL HAQ

PUBLISHED BY :

CEYLON JAMA' ATH-E-ISLAMI

204/1, Sri Vajiragnana Mawatha,
Colombo-9. (Sri Lanka)

CABLE : 'CEYJAMAAT' Colombo.
Phone : 92760.

PRINTED BY :

S. H. NILABDEEN

I. P. C. PRINTING PRESS

320, N. M. M. ISHAK MAWATHA,
COLOMBO-9.

உள்ளே

	பக்கம்
பிரார்த்தனை	9
சட்டங்களே என்னை மன்னிப்பீர்களா?	11
நான் ஒரு நீதிபதி, ஆனால் முஸ்லிம்	18
சட்டத்தின் கடமை	25
சட்டங்களின் அடிப்படைகள்	28
சட்டங்கள் எப்படி ஆதிக்கம் பெறுகின்றன	40
மனிதன் வகுத்த சட்டங்களை இஸ்லாம் மறுக்கிறது	58
மனிதன் இயற்றிய சட்டத்தின் தன்மை	69
மனிதன் வகுத்த சட்டங்கள் நம்மை என்ன செய்தன?	72
மனிதன் வகுத்த சட்டங்கள் எம் சமூக அமைப்பையே கலக்குகிறது	114
இஸ்லாத்திற்கும் முஸ்லிம்களுக்கும் இடையில் ஏன் இந்தத் தடை?	145

முன்னுரை

இமாம் ஹஸனுல் பன்னா (ரஹ்) அவர்கள் எகிப்தில் தோற்றுவித்த அல்-இஃவானுல் முஸ்லிமூன் (முஸ்லிம் சகோதரத்துவ இயக்கம்), மௌலானா செய்யித் அபுல் அஃலா மௌதூதி (ரஹ்) அவர்கள் இந்திய உபகண்டத்தில் தோற்று வித்த ஜமாஅதே இஸ்லாமி (இஸ்லாமிய இயக்கம்) என்பவை இரண்டும் இந்நூற்றாண்டில் தோன்றிய இஸ்லாமிய மறுமலர்ச்சி இயக்கங்களுள் மிகவும் பிரதானமானவை.

இஃவான்களின் ஒப்பற்ற தியாகம், தன்னலமற்ற சேவை என்பவற்றால் குறிப்பாக அரபு நாடுகளிலும் பொதுவாக முஸ்லிம் உலகிலும் இஸ்லாமிய விழிப்புணர்ச்சி ஏற்பட்டு வருகின்றது. இந்தியா, பாகிஸ்தான், இலங்கை போன்ற நாடுகளிலும் கிழக்கத்திய, மேற்கத்திய நாடுகள் பலவற்றிலும் அரபு நாடுகளிலும் ஜமாஅதே இஸ்லாமியும் இவ்வகையான விழிப்புணர்ச்சியையும், சமூக மறுமலர்ச்சியில் ஆர்வத்தையும் மக்கள் மத்தியில் ஏற்படுத்தி வருகின்றது.

இவ்விரு இயக்கங்களும் பெயரிலும் அமைப்பு முறைகள் சிலவற்றிலும் வேறுபட்டுக் காணப்பட்ட போதிலும் அடிப்படை நம்பிக்கையிலும் செயற்பாட்டிலும் ஒன்றுபட்டு நிற்கின்றன; ஒரே இலட்சியத்தை இலக்காகக் கொண்டு இயங்கி வருகின்றன.

இஸ்லாம் என்பது மனிதனின் ஆத்மிகத்துறைக்கு வழிகாட்டும் ஒரு மார்க்கம் மட்டுமல்ல; அது மனித வாழ்வின்

சகல துறைகளுக்கும் வழிகாட்டும் ஒரு பரிபூரண வாழ்க்கைத் திட்டமுமாகும். அது வணக்க வழிபாட்டு முறைகள், ஒழுக்க, சமூக வாழ்க்கை, அரசியல், பொருளாதாரம், கல்வி, கலாசாரம், குடும்ப வாழ்வு போன்ற எல்லாத் துறைகளிலும் மனிதன் பின்பற்றி நடப்பதற்கு ஏற்ற போதனைகளைக் கொண்டதொரு 'தீன்' ஆகும். இம்மையிலும் மறுமையிலும் வெற்றி பெறுவதற்கு வழிகாட்டும் தகுதி இஸ்லாத்துக்கு மட்டுமேயுண்டு. தூய இஸ்லாத்திற்கு முரணான போதனைகள், கொள்கைகள், வாழ்க்கை முறைகள் என்பவற்றை ஒதுக்கித்தள்ளிவிட்டு, அல்லாஹ்விடத்தில் உண்மையான 'தீன்' என ஏற்கப்பட்டுள்ள இஸ்லாத்தைப் பூரணமாகப் பின்பற்றுவதிலேயே தனி மனிதனதும், முழு மனித சமுதாயத்தினதும் ஈடுபாடு சமீட்சமும் தங்கியுள்ளது. இதுவே இவ்விரு இயக்கங்களினதும் பிரதான கோட்பாடாகும்.

அல்-இஃவானுல் முஸ்லிமூன், ஜமாஅதே இஸ்லாமி என்ற பேரியக்கங்கள் இரண்டும் இஸ்லாத்தை நிலைநாட்டும் உயர்ப் பணியின் முதல் முயற்சியாக வாழ்வின் பல்வேறு துறைகளைப் பற்றிய இஸ்லாமியக் கருத்துகளை தெளிவான முறையில் மக்கள் முன் சமர்ப்பித்தன. இவ்விக்கங்களைச் சார்ந்த நல்லறிஞர்கள் பலர் இஸ்லாத்தை விளக்கும் நூற்றுக்கணக்கான நூல்களை எழுதினர். அவை வெறும் உணர்ச்சியை அடிப்படையாகக் கொண்டவைகளல்ல; நவீன உலகின் எல்லாவிதமான சவால்களையும் ஏற்று, மனிதன் ஒரு சிறப்பான வாழ்வை அமைத்துக் கொள்ள இஸ்லாம் ஒன்று மாத்திரமே பூரணத்துவம் வாய்ந்த வாழ்க்கை நெறி என்பதனை குர்ஆன், ஹதீஸ் என்பவற்றின் ஆதாரத்துடன் விளக்குபவையாகவுள்ளன; படித்தவர், பாமரர் அனைவரதும் புத்திக்கு எட்டக்கூடிய விதத்தில் அமைந்துள்ளன. இதன் விளைவாக, சுமார் அரை நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்னர் இவ்விக்கங்களை ஸ்தாபித்தவர்கள் எந்த இலட்சியத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு இயங்குவாரம்பித்தார்களோ அவை இன்று படிப்படியாக நிறைவுகண்டு வருவதைக் காண முடிகிறது, அல்ஹம்துலில்லாஹ்.

இன்று, இவ்வறிஞர்களின் எழுத்துக்கள் மூலம் முஸ்லிம் நாடுகளிலும் முஸ்லிம்கள் சிறுபான்மையாக வாழும் நாடுகளிலும் மட்டுமன்றி முஸ்லிம்களேயில்லாத நாடுகளிலும் கூட இஸ்லாத்துக்கு பேராதரவு ஏற்பட்டுவருகிறது. முஸ்லிம்கள், முஸ்லிமல்லாதார்கள் எல்லோரும் இஸ்லாத்தை அதற்கே உரியமுறையில் விளங்கிக் கொள்வதில் இவை பெரிதும் துணை நிற்கின்றன.

இங்கிலாந்து, அமெரிக்கா, கனடா, பிரான்ஸ், ஜெர்மனி போன்ற மேற்கத்திய நாடுகளிலும்; ஐப்பான், அவுஸ்திரேலியா போன்ற தூர கிழக்கு நாடுகளிலும்; ஒரு காலத்தில் இருண்ட கண்டமாக உலகுக்கு அறிமுகப்படுத்தப்பட்ட ஆபிரிக்கா கண்டத்திலும் இன்று இஸ்லாம் வேகமாகப் பரவுவதற்கும் இவ்வியக்கத்தவர்களின் தன்னலமற்ற சேவைகளே காரணமாயுள்ளன.

இத்தகைய சேவை புரிந்தோரில் இஸ்லாமிய மறுமலர்ச்சிக்காக தன்னுயிரையே அர்ப்பணித்த பேராசிரியர் அப்துல் காதிர் அவ்தா (ரஹ்) அவர்களும் ஒருவராவார். இவர் அல்இஸ்வானுல் முஸ்லிமுன் இயக்கம் கண்ட மாபெரும் இஸ்லாமியச் சிந்தனையாளர்களில் ஒருவர். அல்-கானூனுல் ஜினூஇய்யி பில் இஸ்லாம் (குற்றவியல் பற்றிய இஸ்லாமிய சட்டம்) என்பது இவரது தலைசிறந்த ஆராய்ச்சி நூல். ஒவ்வொன்றும் சுமார் 750 பக்கங்களைக் கொண்ட இந்நூல் இரண்டு பாகமாக வெளிவந்துள்ளது. இந்நூல் குற்றவியல் பற்றிய மனித சட்டங்களையும் இறைசட்டத்தையும் ஒப்புநோக்கி ஆராய்வதாக அமைந்துள்ளது. அரபு மொழியிலோ வேறு மொழியிலோ இதுபோன்ற குற்றவியல் பற்றிய ஒப்பீட்டு ஆராய்ச்சி நூல்கள் வேறு இல்லையென்று துணிந்து கூற முடியும்.

இலங்கை ஜமாஅதே இஸ்லாமியின் பிரசுரப் பணிகளில் மற்றொன்றாக உங்கள் கரங்களில் தவமும் இந்நூல் பேராசிரியர் அப்துல் காதிர் அவ்தா (ரஹ்) அவர்களின் பிரிதொரு ஆக்கமாகும். எகிப்தை மையமாகக் கொண்டு மனித சட்டங்களையும் இறை சட்டங்களையும் அவர் இதில் ஒப்புநோக்கி ஆராய்ந்துள்ளார். இந்நூல் அளவில் சிறியதாயினும்

மிகவும் ஆழமான பல கருத்துகளையும் சிறந்த பல ஆராய்ச்சிகளையும் தன்னகத்தே கொண்டுள்ளது என்பதை இதனைப் படிப்போர் காண்பர்.

தமிழ் மொழியில் இவ்வாறான, இஸ்லாமிய நூல்கள் இல்லையெனச் சொல்லும் அளவு முக்கியத்துவம் வாய்ந்த இந்நூல் முஸ்லிம்கள் மட்டுமன்றி; மற்றவர்களும் படித்து பயன்பெற வேண்டியதொன்றாகும்.

இந்நூலை வெளியிட எமக்கு பேரருள் புரிந்த அல்லாஹுதஆலாவுக்கே புகழ்னைத்தும். ஜமாஅத்தின் வேண்டுகோளுக்கிணங்க இதனைத் தமிழாக்கித் தந்த மௌலவி ஏ. ஆர். எம். றாஹுல் ஹக் அவர்களுக்கு எமது உளமார்ந்த நன்றிகள்.

ஜமாஅதே இஸ்லாமியின் ஸ்தாபகர் மௌலானா செய்யித் அபுல் அஃலா மௌதூதி (ரஹ்) அவர்கள் எழுதிய “இஸ்லாமிய சட்டங்களும் அரசியல் யாப்பும்” என்ற ஆராய்ச்சி நூலை வெகு விரையில் தமிழில் வெளியிட உத்தேசித்துள்ளோம், இன்ஷா அல்லாஹ்.

இந்நூலைப் படிக்கும் நீங்கள் உங்கள் கருத்துகளை எமக்கு தெரிவிப்பதோடு எமது இயக்கப் பணிகளில் உங்கள் பூரண ஒத்துழைப்பைத் தந்து உதவ வேண்டுமென மிக்க அன்பாக வேண்டுகிறோம்.

அல்லாஹுதஆலா, அவனது திருப்பொருத்தத்தை எதிர் பார்த்து நாம் மேற்கொண்டுள்ள முயற்சிகளை அங்கீகரித்தருள்வானாக. இந்நூலை இயற்றிய பேராசிரியர் அவர்களதும் இஸ்லாமியப் பணிக்காக உழைத்த-உழைத்துவரும் அனைவரதும் சேவைகளையும் அங்கீகரித்து அருள் புரிவானாக!

இவ்வண்ணம்,

பி. எம். முஹம்மது யூசுப்
அமீர்

இலங்கை ஜமாஅதே இஸ்லாமி
கொழும்பு-9.

15 - ரமழான் - 1980.

பிரார்த்தனை

இந்த சன்மார்க்கத்தின்பால் எமக்கு வழிகாட்டிய அல்லாஹ்வுக்கே புகழ்னைத்தும். அல்லாஹ் எமக்கு வழிகாட்டாவிடத்து நாம் நல்வழி பெற்றிருக்க மாட்டோம். கருணையும் சாந்தியும் எம் தலைவரும் அல்லாஹ்வின் தூதருமான முஹம்மத் (ஸல்) அவர்கள்மீது பொழியுமாக.

அல்லாஹ்வே, நாம் அறிந்து கொண்டே உனக்கு இணை வைத்தலைவிட்டு உன்னிடம் காப்புத்தேடுகிறோம். நாம் அறியாமற் செய்யும் தவறுகளுக்கு மன்னிப்புக்கோருகிறோம். அவனன்றி வேறு இறைவனில்லாத அல்லாஹ்விடம் பாபமன்னிப்புக் கோருகிறோம். அவன் இரகசியங்களையும் பரகசியங்களையும் நன்கறிந்தவன், அருள்மிக்கவன், அன்பு நிறைந்தவன்.

அல்லாஹ்வே, நடந்துபோன தவறுகளுக்காக எம்மை மன்னித்தருள்வாயாக. நடக்கவிருப்பவற்றில் உன் திருப்தியைப் பெற அருள் செய்வாயாக.

அல்லாஹ்வே, உன்னிடமே உதவி தேடுகிறோம்; உன்னிடமிருந்தே நல்வழியை எதிர்பார்க்கிறோம். உன் அருள் கொண்டே எமக்கு உதவி செய்வாயாக. உன் சங்கையான நேர்வழியைக் கொண்டு சீரான வழியின்பால் எமக்குக் கடாட்சம் புரிவாயாக. எம் ஈருலக விவகாரங்களிலும்

எம்மை அறிவுப்பாதையில் நடக்கச் செய்வாயாக. ஒரு கணமேனும் எம்மை எம்மணம்போன போக்கில் விட்டு விடாதே. அநியாயக்காரராய் எம்மை ஆக்கிவிடாதே.

அல்லாஹ்வே, எம் பாவங்களையும் நாம் செய்த வின் வேலைகளையும் மன்னித்தருள்வாயாக. எம் கால்களை நேர்மையில் உறுதிப்படுத்துவாயாக. எம் உள்ளங்களை உறுதிப்படுத்துவாயாக. நீ எமக்கு வாக்களித்த உனது உதவியை எமக்குத் தருவாயாக!

சட்டங்களே, என்னை மன்னிப்பீர்களா!

இங்கே என்மீது ஒரு கடமை இருப்பதாக உணர்கிறேன். அதுதான் இன்றைய நீதிபரிபாலனச் சட்டங்களிடம் ஒரு மன்னிப்புக் கோரிக்கொள்வது; ஏன்! என்னுடைய உத்தியோகமே சட்டங்களுக்கு விளக்கம் கொடுப்பதும் அவற்றை அமல் நடத்துவதும் தானே, அதற்கு வரும் எதிர்ப்புக்களையும் ஏளனங்களையும் சமாளிப்பது தானே என் கடமையாக விருந்தது.

ஆம், சட்டங்களையே நான் சாட வேண்டியிருப்பதனால் அவற்றிடம் மன்னிப்புக் கோருகிறேன். சட்டங்களின் அடிப்படைகளையே நான் தாக்கவேண்டியிருப்பதனால் அவற்றிடம் மன்னிப்புக் கோருகிறேன்.

நீதிபரிபாலன சேவையின் காவலகைவிருக்கும் நான் அச்சேவையின் சட்டங்களையே எதிர்க்கவும் அவற்றில் மறைந்து கிடக்கும் உண்மைகளை மக்களுக்கு எடுத்துக் காட்டவும், அதன் வரட்டு கௌரவத்துக்கு ஆபத்தான வகையில் அவற்றை விமர்சிக்கவும், அவற்றுக்கு மக்கள் கொடுத்த அந்தஸ்தைக் குறைக்கவும் இறங்கும் நான் அவற்றிடம் மன்னிப்புக் கேட்க வேண்டியது நியாயம்தானே!

நம்மைப் பேச வேண்டாம் என்கின்றது சட்டம்!

பொதுவாக அரச சேவையில் கடமை புரிவோரும் குறிப்பாக நீதிபதிகளும் பொதுப் பிரச்சினைகளைப் பற்றிப் பேசக் கூடாது என்று கூறுகிறது சட்டம். அப்படிப் பேசுவது அரசியலில் ஈடுபடுவதாகக் கருதப்படுகிறது; சமூக, பொருளாதார, ஆட்சி சம்பந்தப்பட்ட விவகாரங்கள், அரசாங்கத்தின்

இறைமை, சுதந்திரம் பற்றிய கருமங்கள் யாவுமே அரசியல் விவகாரங்கள் என்றுதான் சட்ட அமைப்பாளர்கள் கூறுகின்றனர்.

சட்ட அமைப்பாளர்கள், மனிதர்களை வெறும் கருவிகளாக்கவே முனைகின்றனர். தன் கண்களை இறுக மூடிக் கொண்டும் காதுகளைப் பொத்திக் கொண்டும் வாயை மூடிக் கொண்டும் குருடனாக, செவிடனாக, ஊமையாக சிந்தனையும், உணர்வுகளும், புலன்களும் அற்ற மனிதனாகவே ஒரு நீதிபதி இயங்க வேண்டுமென்றே சட்டம் எதிர்பார்க்கிறது!

நீதிபதி எப்படி உணர்ச்சியற்றவனாக இயங்க முடியும்!

புலன்களையும் உணர்ச்சிகளையும் தவிர்த்துக்கொள்ள ஒரு நீதிபதியால் முடியுமா?

சிந்தனை, சுய நிர்ணயம் என்பன போன்ற இயல்புகளுக்கு மத்தியிலும் கூட்டங்களுக்கும் சமூகங்களுக்கும் மத்தியிலும் அரசியல் சமூக விவகாரங்களுக்கிடையேயும் அமைந்த வாழ்க்கை முறையில் பம்பரமாய்ச் சுழலும் ஒரு நீதிபதி அல்லாஹ்வின் அருளாகப் பெற்றுள்ள புத்தியையும் சிந்தனையையும் ஒதுக்கித் தள்ளி எப்படி வாழ முடியும்? அவனும் தன் தினசரி வாழ்க்கையில் அநீதியிழைக்கப்பட்ட மக்களின் பரிதாபகரமான காட்சிகளைப் பார்க்கிறான். கொடுமைப்படுத்தப்படும் தொழிலாளர்களின் நிலையைப் பற்றிக் கேள்வியுறுகிறான். ஒவ்வொரு நாளும் வகைவகையான சமூக அடிமைத் தனங்களைப் பற்றித் தெரிய வருகிறான். அரசியல் அட்டகாசங்களைப் பற்றி அறிந்து கொள்கிறான்.

பிறரின் ஆதிக்கத்தின்கீழ் உழன்று கொண்டிருக்கும் ஒரு சமூகத்தில் ஒரு நீதிபதி மாத்திரம் ஒதுங்கி வாழ முடியுமா? முதியோர்களும் வாலிபர்களும் பிறரின் ஆதிக்கத்தின் கீழ் வளர்ந்து அவர்களின் உள்ளத்திலும், நாட்டிலும், உணவுகளிலும் ஊறிப்போன அந்நியரின் ஆதிக்கம் அவர்களின் ஆட்சியிலும் சுதந்திரத்திலும் ஊடுருவி, அந்த நாட்டு அப்

பாவி மக்களைக் கொண்டே அவர்களின் சொந்த சகோதரர்களைப் பழி தீர்த்துக் கொள்ளத் தூண்டிவிட்டு அவர்களின் பொன்னாட்டையும் சன்மார்க்கத்தையுமே சீரழிக்கும் போதும் நீதிபதியென்ற காரணத்தினால் வாழாவிருக்க முடியுமா!

வந்தேறு குடிகளான ஊடுருவல் ஆசாமிகள், சமூகத்தையே ஆக்கிரமித்து அடிமைப்படுத்தி, அதன் செல்வங்களையும் பண்பாட்டையும் சூறையாடி, அதன் எல்லா மட்டங்களிலும் குழப்பத்தை வளர்த்து, சொந்த சகோதரர்க்கிடையே விரோதத்தையும் குரோதத்தையும் வளர்த்து, ஒவ்வொரு கோஷ்டியும் தான் கொண்டதே சரியென்று கும்மாளமடிக்கும் அளவுக்கு கோஷ்டிகளை உருவாக்கி, ஒவ்வொன்றும் மற்றதைச் சாடுவது தர்மம் என்று எண்ணும் மனப்போக்கைத் தோற்றுவித்து, அந்நியரின் ஆதிக்கத்தை எதிர்க்க இவர்கள் அணிதிரண்டபோது அவர்களுக்கு ஆட்சிப் பொறுப்பைக் காட்டி, உயர் பதவிகளைக் கொடுத்து, ஏமாற்றி இவர்களுக்கிடையிலேயே ஆட்சியாளர், எதிர்க்கட்சியாளர் என்ற பேதத்தை உருவாக்கி சகோதரர்களாக வாழ்ந்த மக்கள் ஒருவரின் கழுத்தில் மற்றவரே கத்திவைக்கும் நிலையை உருவாக்கி தன் இனத்தையும், சுற்றத்தையும் இரத்த பந்தத்தையும் மறந்து செயல்படத் தூண்டிய நிலையிலும் ஒரு நீதிபதி சமூகத்தைவிட்டு ஒதுங்கி வாழ முடியுமா?

அராஜகச் சூழலில் ஒதுங்கி வாழ்வதா?

சந்தேகிக்கப்பட்டவர் கைது செய்யப்பட்டு, அவர்மீது சந்தேகிக்கப்பட்ட குற்றத்தைச் செய்ததாக ஏற்றுக்கொள்ளும்வரை சித்திரவதை செய்யப்படுகிறார். நகங்கள் கழற்றப்படுகின்றன; மயக்கமுறும்வரை அடிக்கப்படுகிறார்; பழுக்கக் காய்ச்சப்பட்ட இரும்பினால் குடு போடப்படுகிறார்; கசையடி கொடுத்துத் தோலுரிக்கப்படுகின்றார்; மருந்தும் உணவும் நீரும் கொடுக்க மறுக்கப்படுகின்றார்; இரும்பும் தடியும் கொண்டு மறைந்த உறுப்புக்களில் நோவின் செய்யப்பட்டு மானம் பறிக்கப்படுகிறார்; இப்படியான மானக்கேடு

கள் இவரின் மனைவி, தாய், பெண்மக்கள் ஆகியோருக்கும் செய்யப்படும் என்று எச்சரிக்கப்படுகிறார்; பெண்கள் மாத்திரமேயிருக்கும் வீடுகளில் இராணுவத்தினரும் பொலீஸாரும் அடிக்கடி பிறவேசித்து அட்டகாசம் செய்கின்றனர்; இவ்வளவும் நடந்த பிறகு இவற்றிற் சில பற்றி நீதியின் காவலர்களுக்குச் செய்து கிடைக்கிறது. அப்பால் இது பற்றிய புகார்கள் நீதிமன்றங்களில் கிழப்பப்படுகின்றன. உத்தியோக தஸ்தாவேஜுகளும் பரிசோதனைகளும் இவற்றுக்கு ஆதாரமாய் அமைகின்றன. ஆயினும் சட்டத்தின் காவலர்கள் இதைப்பற்றி ஐயம் கொள்வதில்லை. குறைந்தபட்சம் நீதியின் மரியாதையையும் நீதியை நிலைநாட்டுவதில் ஈடுபட்டுள்ளவர்களின் மரியாதையையும் காப்பாற்றவாயினும் கவலையெடுக்கப்படுவதில்லை. இந்த நிலையிலும் ஒரு நீதிபதி வாழாவிருக்க முடியுமா?

நாட்டில் வாழும் யாவருமே அராஜகத்தில் வாழ்கின்றனர்; எல்லா நியாயங்களும் பலசாலிக்குத்தான். இந்த அப்பாவிச் சட்டங்கள் யாவும் அநியாயங்கள் மூலம் செல்வங்களைக் கொள்ளையடிப்பதற்கு வகுக்கப்பட்ட கருவிகளே; அரசு பதவிகளும் அதன் நன்மைகளும் அரசாங்கத்தின் ஆதரவாளர்களுக்கும் அதன் அடிவருடிகளுக்கும் மாத்திரமே. நயவஞ்சகம் வாழ்க்கையில் வெற்றி பெற ஒரு சிறந்த வழி. பண்பாடுகளையும் ஒழுக்கங்களையும் புறக்கணித்தல் செல்வாக்கும் மதிப்பும் பெறுவதற்குரிய சிறந்த வழி. இந்த நிலையில் உள்ள ஒரு நாட்டில் நீதிபதி மாத்திரம் எப்படி ஒதுங்கி வாழ்வது?

வர்க்க பேதம் ஆட்சி செய்யும் ஒரு நாட்டில், பலம் வாய்ந்த முதலாளிகள் சும்மா அமர்ந்து, அப்பாவித் தொழிலாளர்களைச் சுரண்டி கசகவாழ்வு வாழ்கின்றனர்; ஏழைகள் ஒரு பீடி காய்ந்த கவளம் தேடிக்கொள்ளத் துன்புறுகின்றனர். ஒரு கந்தல் துணியை அணிந்து கொள்ள அலைகிறார். அதேவேளையில் இவர்களின் நெற்றி வியர்வை பசும் பொண்ணாக மாறி செல்வந்தர்களின் பைகளுக்குள் தங்கப் பாளங்

களாக! வார்க்கப்படுகின்றது. இதற்கு இவர்களைவிட உரித் துடையவர் யார் என்று மமதை கொள்ளவும் படுகிறது. இந்த துரதிஷ்டமான அமைப்புப் பற்றி ஏழை முறையிட்டால், சிலவேளை அதிகாரத்தைக் கொண்டும், சில வேளை சட்டத்தைக் கொண்டும் அடக்கப்படுகிறான். எனவே விரக்தி கொண்ட ஏழை இந்த அமைப்பையே எதிர்க்கிறான். அவனைக் காக்கவென்று வகுக்கப்பட்ட சட்டங்களையே எதிர்க்க முனைகின்றான். இந்த நிலையிலும் ஒரு நீதிபதி ஒதுங்கி வாழ முடியுமா?

பண்பு கேட்ட சமூகத்திலுமா!

தனது சமயம் இஸ்லாம் என்று கூறிக் கொண்டிருக்கும் ஒரு முஸ்லிம் நாட்டின் ஆட்சியாளர்களும் ஆட்சிமுறைகளும் இஸ்லாத்தையே அறியாதவர்கள் போன்று நடக்கின்றனர்; இஸ்லாத்துக்கு உண்மையாக சேவை செய்வோர்மீது வேல்கைகளைப்போல் பாய்கின்றனர். இறையச்சத்தோடு நற்கருமங்களில் ஒத்துழைப்போரைத் துரத்துகின்றனர். பாபத்திலும் அல்லாஹ்வுக்கு துரோகம் செய்வதிலும் ஒத்துழைப்போரைக் காப்பாற்றுகின்றனர். இந்த குழலிலும் ஒரு நீதிபதி ஒதுங்கி வாழ முடியுமா?

ஒரு நாட்டில் நல்ல உயர் பண்புகள் அழிந்து கொண்டு போவதுடன் நற்குணங்கள் திரிபுற்றுக் கொண்டு செல்கின்றன. நற்கருமங்களும் இரக்க சிந்தையும் வெறுக்கப்படுகின்றன. அந்த நாட்டின் ஆடம்பரப் பிரியர்களையும் தலைவர்களையும் பெரிய மனிதர்களையும் பின்பற்றி இவ்வுயர் பண்புகள் ஒதுக்கப்படுகின்றன. இந்தச் சூழலிலும் ஒரு நீதிபதி ஒதுங்கி வாழ்வது சாத்தியமாகுமா?

எப்பொழுது ஒதுங்கி வாழ முடியும்!

சமூகம் தன் சன்மார்க்கத் திட்டங்களை மதித்து நடக்கும்பொழுது; அதன் சட்டங்களை அமூல் நடத்தும் பொழுது; தமக்கிடையே சத்தியத்தையும் நீதியையும் கொண்டு பரஸ்பரம் உபதேசம் செய்து கொள்ளும் பொழுது ஒரு நீதிபதி

சமூகத்தைவிட்டு ஒதுங்கி வாழ்வது சிலவேளை சாத்தியப்படும்; ஆனால், சமூகம் பொலிவிழந்து தன் சன்மார்க்கத்தையே மதிக்காத நிலையில், சட்டங்களை இயற்றுகிறது. முன்னர் கூறியவற்றை மதிப்பதில்லை; நீதியும் நேர்மையும் சுதந்திரமும் தான் தன் அடிப்படைக் கொள்கைகள் என்று கூறிக் கொண்டே அவற்றை உதாசினம் செய்கின்றது. சமூகத்தின் எந்த நபரும் உண்மையை உபதேசிப்பதில்லை; நன்மையின்பால் அழைப்பதில்லை; நற்கருமங்களைச் செய்யச் சொல்வதில்லை; தீமைகளைத் தடுப்பதில்லை; இந்த நிலையில் வாழும் ஒரு சமூகத்தைப் பார்த்துக் கொண்டு ஒரு நீதிபதி ஒதுங்கி வாழ முடியுமா? அப்படி ஒதுங்கி வாழ ஆசைப்பட்டாலும் அது முடியாத காரியம் என்ற — ஒரே காரணத்திற்காகவேனும் அது சாத்தியப்படாது.

எவர் வேண்டுமானாலும் கோபித்துக்கொள்ளட்டும்!

என்னுடைய இக்கருத்துக்களைப் பார்க்கும் சிலரின் மூக்குகள் கோபத்தால் சிவக்கக் கூடும். இந்த நவீன காலத்தின் கடவுள்கள் மீதுள்ள பற்று காரணமாக அவர்களின் உள்ளங்கள் குமுறக்கூடும். யார் அந்தக் கடவுள்கள்? இந்த சட்டங்கள்தாம்! ஏன்! இதற்குத்தானே இவர்கள் மண்டியிடுகிறார்கள். அல்லாஹ்வின் கோபத்தை உண்டாக்கும் விஷயங்களிற்கூட முஸ்லிம்கள் அடிபணிந்து வருவது இந்த சட்டங்களுக்குத்தானே. இன்றைய ஆட்சிகள் அல்லாஹ் ஹலால் என்றதை ஹராம் என்றும் அவன் ஹராம் ஆக்கியதை ஹலால் என்றும் கூறுவது இந்த சட்டங்களைக் கொண்டுத்தானே! அப்படியானால் இந்தச் சட்டங்கள் இவர்களின் கடவுள்கள் அல்லவா!

நிச்சயமாக அவர்கள் கோபிக்கத்தான் செய்வார்கள். ஏனெனில் அந்த சட்டங்கள் என்னும் கடவுள்களின் பூசாரிகளில் ஒருவன் அக்கடவுள்களை ஏற்க மறுக்கிறான்! நீதித்துறையின் காவலர்கள் எனப்படும் நீதிபதிகளில் ஒருவனே அந்த நீதித்துறையை மறுத்து அதை எதிர்க்கிறானே என்று

ஆச்சரியப்படத்தான் செய்வார்கள். உங்கள் விக்ரிசுங்களை
யெல்லாம் இந்த மனிதன் உடைத்து உங்கள் நீதிமுறையைத்
தகர்த்தெறியுமுன். இவனுடைய கைகளைப் பிடியுங்கள் என்று
இவர்கள் கூச்சலிடவும் கூடும். ஆனால் அது முடியாது.
ஏனெனில் இது ஒரு தனி மனிதனுடைய சிந்தனை மாற்ற
மல்ல! உண்மையில் இது ஒரு சமூகத்தின் குரல். இது வெறும்
வாய்க் கூப்பாடல்ல. இது ஈமானின் அழைப்பு. இது இஸ்
லாமியப் பாதையின் போராட்டம்! இது அறப்போர்!
அல்லாஹ்வின்பால் நாம் அணுக உதவும் அறப்போர்!

நான் ஒரு நீதிபதி, ஆனால் முஸ்லிம்!

நான் முஸ்லிமல்லாத நீதிபதியாயிருந்தால் ஐரோப்பியர் செய்வது போன்று எனது நாவும் இந்தசட்ட திட்டங்களுக்குத் துதிபாடியிருக்கும். இஸ்லாம் என்னவென்றும் தெரியாத ஒரு நீதிபதியாயிருந்தால் நானும் ஐரோப்பியரைப் பின்பற்றியிருப்பேன்; சட்டத்துக்குப் பூரண விசுவாசத்தையும் காட்டியிருப்பேன். ஆனால் நான் ஒரு முஸ்லிம் நீதிபதி. வேறு பல நீதிபதிகளைப் போலன்றி எனக்கு இஸ்லாமிய அறிவு ஓரளவு உண்டு. இந்த நாட்டுச் சட்டங்கள் எந்த அளவு இஸ்லாமிய சட்டங்களுக்கு மாறுபட்டுள்ளன என்ற விபரமும் எனக்குண்டு.

ஒரு முஸ்லிம் நீதிபதி ஒதுக்கி வாழ்தல் குற்றம்!

தனி நபர் சம்பந்தப்பட்ட விஷயங்களில் அல்லது கோஷ்டி மோதல்கள் சம்பந்தப்பட்ட விவகாரங்களில் நமது நீதித்துறைச் சட்டங்கள் வற்புறுத்துவதுபோல் ஒரு நீதிபதி ஒதுங்கி விடலாம் என்று வைத்துக் கொண்டாலும் சமூக ஒழுங்கு, நீதி நிர்வாகம், ஆட்சிமுறை என்பவற்றில் இஸ்லாம் கூறும் போதனைகளுக்கு மாறாகவும், நற்பண்பு, ஒழுக்கம், மானுடிக முன்மாதிரிகள் என்பவற்றிலும் நிகழ்கால எதிர்கால ஆட்சி நெறி சம்பந்தப்பட்ட விவகாரங்களிலும் ஒரு முஸ்லிம் நீதிபதி ஒதுங்கி வாழ முடியாது. அப்படி ஒதுங்குவதானால் உள்ள ஒரே வழி இஸ்லாத்தைப் புறக்கணிப்பதுதான். மிருகங்களைப்போல் உண்டு உறங்கி இலட்சியமற்று வாழ்பவரால் மாத்திரமே இது சாத்தியப்படும்.

ஒரு முஸ்லிமின் அடிப்படையான சட்டயாப்பு, இஸ்லாமிய ஷரீஅத்தாகும். இந்த ஷரீஅத்தின் சட்ட திட்டங்

களுக்கு ஒத்ததாக அமையும் எல்லாச் சட்டங்களையும் அவன் கண்ணெனப்போற்றி அதன்படி நடப்பான். அந்த ஷரீஅத்துக்கு முரணான சகலவற்றையும் அவன் கால்களுக்குக்கீழே போட்டு மதித்து விடுவான். இஸ்லாத்துக்கு மாறுபட்டவற்றுக்கு அவனிடத்தில் மரியாதையில்லை. அல்லாஹ்வுக்கு மாறு செய்வதில் அவன் எந்தவொரு படைப்புக்கும் அடிபணியவும் மாட்டான்.

இறைவனுக்கு மாறாக எவர்க்கும் கட்டுப்பட முடியாது

முதலாவது அல்லாஹ்வுக்கும் அனலுடைய றஸூலுக்கும் கட்டுப்படுமாறு இஸ்லாம் பணிக்கிறது. அதற்குப் பிறகு இரண்டாவதாகத்தான் அதிகாரிகளுக்குக் கட்டுப்படச் சொல்கிறது. ஆனால், அல்லாஹ்வுக்கு மாறு செய்து எவருக்கும் கட்டுப்பட வேண்டாம் என்கிறது இஸ்லாம். ஆகவே இஸ்லாமிய கோட்பாட்டை விட்டு அப்புறப்படுத்தும் விஷயங்களில் ஒருவன் தன் அதிகாரிகளுக்குக் கட்டுப்பட முடியாது.

“விசுவாசிகளே, அல்லாஹ்வுக்கும் றஸூலுக்கும் அதிகாரிகளுக்கும் கட்டுப்படுங்கள். (ஏதேனும்) ஒரு விஷயத்தில் நீங்கள் பிணங்கிக் கொண்டால், நீங்கள் அல்லாஹ்வையும் மறுமை நாளையும் நம்பியவர்களாயிருந்தால் அவ் விஷயத்தை அல்லாஹ்வும் மும் றஸூலிடமுமே தீர்ப்புக்காக ஒப்படைபுங்கள். அப்படிச் செய்தல் மிகவும் நல்லது. விளக்கம் கூறுதலிலும் சிறந்த முறையாகும்.”

(அல்குர்ஆன் 4 : 59)

இந்தத் திருவசனம் அதிகாரிகளுக்கும் ஆட்சியாளருக்கும் அதிகாரங்களைக் கொடுக்கிறது. அவர்களுக்குக் கட்டுப்பட வேண்டுமென்று ஒவ்வொரு நபரையும் பணிக்கிறது. ஆனால் அதே வேளையில் இருசாராரையும் கட்டுப்படுத்துகிறது. எனவே ஒரு ஆட்சியாளர் இஸ்லாத்துக்கு மாறான சட்டங்களை வகுக்க முடியாது. அவர்களுக்குக் கீழே கடமை புரிவோர்க்காயினும் சரியே.

“படைத்தவனுக்கு மாறு செய்வதில் எந்தப் படைப்புக்கும் கட்டுப்படக் கூடாது” என்பதும்,

“அல்லாஹ்வுக்கு அடிபணிதலுக்கு மாறாக எந்தவொரு அதிகாரி உங்களுக்கு உத்தரவிட்டாலும் நீங்கள் அவருக்குக் கட்டுப்பட வேண்டாம்” என்பதும் இறைதூதரின் போதனைகளாம்.

நல்லதை ஏவலும் தீயதைத் தடுத்தலும் முஸ்லிமின் கடமை நல்ல விஷயங்களை ஏவுமாறும் தீயதைவிட்டு விலக்கு மாறும் ஒரு முஸ்லிமை வற்புறுத்துகிறது இஸ்லாம். இவ்வுண்மையைத் தெளிவுபடுத்துகின்றன பின்வரும் அல்குர்ஆன் வசனங்கள்:-

“நன்மையின்பால் அழைத்து நற்கருமங்களை ஏவி தீயவற்றிலிருந்து தடுத்துக் கொண்டிருக்கும் ஒரு கூட்டம் உங்களில் இருக்க வேண்டும்.” (அல்குர்ஆன் 3 : 104)

“மனித சமுதாயத்திலேயே மிக்க நல்ல சமூகமாய் இருக்கின்றீர்கள். நீங்கள் நல்லதை ஏவுகிறீர்கள் தீமையைத் தடுக்கிறீர்கள். அல்லாஹ்வை நம்புகிறீர்கள்.” (3 : 110)

“விசுவாசம் கொண்ட ஆண்களும் பெண்களும் உற்ற தோழர்களாயிருக்கின்றனர். அவர்கள் நல்லதையே ஏவுகின்றனர்; தீயதையே விலக்குகின்றனர்.” (9 : 71)

“அவர்களுக்கு இப்பூவுலகில் வசதிகளைக் கொடுத்தால் தொழுகையை நிலைநிறுத்துவார்கள். ஸ்க்காத்தையும் கொடுப்பார்கள். நல்லதை ஏவுவார்கள், தீயதை விலக்குவார்கள்.” (22 : 41)

“அவர்கள் தாம் செய்து கொண்டிருந்த தீயவற்றைவிட்டு நீங்கவில்லை. அவர்கள் செய்த மோசமான வேலை அது தான்.” (5 : 79)

இக்கருத்தை உணர்த்தும் ஹதீஸ்களும் ஏராளம். அவற்றிற் சில பின்வருமாறு:-

“விசுவாசிகளே உங்களைப் பேணிக் கொள்ளும் பொறுப்பு உங்களுடையது; நீங்கள் நேர்வழி பெற்று விட்டால் வழி தவறி

யவர்கள் உங்களுக்குத் தீமை செய்ய முடியாது" என்ற அல்
 குர்ஆன் வசனத்துக்கு நீங்கள் பிழையான விளக்கம் கொடுக்
 கிறீர்கள். ஏனெனில் அல்லாஹ்வின் தூதர் பெருமானார்(ஸல்)
 அவர்கள், "தீமை செய்வோரைத் தடுக்கக் கூடியவர்கள்
 இருந்தும் அப்படித் தடுக்காத சமூகத்தில் உள்ள எல்லோருக்
 கும் அல்லாஹ்விடமிருந்து கடும் வேதனை வந்தே தீரும்
 என்று கூறியதை நான் கேட்டேன்" என்று அபூபகர் (ரலி)
 அவர்கள் தமது பிரசங்கமொன்றின் போது கூறினார்கள்.

"நீங்கள் நல்லதைக் கொண்டு ஏவத்தான் வேண்டும்;
 தீயதைத் தடுக்கத்தான் வேண்டும். இல்லையென்றால் உங்
 களிற் தீயவர்களை அல்லாஹ் உங்கள் அதிகாரிகளாக்கு
 வான். அப்பால் உங்களில் நல்லவர்கள் தங்களைக் காப்
 பாற்றுமாறு துஆக் கேட்பார்கள். ஆனால் அந்த துஆ ஏற்
 கப்படமாட்டாது."

"நல்ல கைங்கர்யங்கள் யாவும் ஜிஹாத் எனும் அறப்
 போரோடு ஒப்பிட்டுப்பார்த்தால் பாரிய கடலில் ஒரு துளி
 நீர் போன்றிருக்கும். சகல நல்ல காரியங்களும் அறப் போரும்
 சேர்த்து நல்லவற்றைக் கொண்டு ஏவுதல் தீயவற்றைத்
 தடுத்தல் என்பதோடு சீர்தூக்கிப் பார்த்தால் அதுவும் பெருங்
 கடலோடு ஒரு துளி நீரை ஒப்பிடுவது போன்றுதானிருக்கும்"

"எனது சமுதாயத்தில் வீரமரணம் எய்திய ஷஹீத்களில்
 மிக மேலானவர், அநியாயம் செய்யும் தலைவனிடம் துணிந்து
 சென்று அவனுக்கு நல்லவை செய்யும்படி ஏவி தீயவை செய்ய
 வேண்டாம் என்று தடுத்ததற்காக அத்தீய தலைவனால் கொல்
 லப்படுபவரேயாவார். சுவனத்தில் இவருடைய அந்தஸ்த்து
 புனித ஸஹாபாக்களான ஹம்ஸா (ரலி) அவர்களுக்கும்
 ஜஃபர் (ரலி) அவர்களுக்குமிடையில் இருக்கும்,"

"நீதியை ஏவாத சமூகமே மிகவும் கெட்ட சமூகம்.
 நல்லதை ஏவி தீயதைத் தடுக்காத சமூகமே மிகக்
 கெட்ட சமூகம்."

"எவரும் ஒரு தீமையைக் கண்டால் அதைக் கைகளால்
 தடுக்கவும்; அது முடியாவிட்டால் நாவால் தடுக்க வேண்

டும்; அதுவும் முடியாத நிலையில் மனதால் அதைத் தடுங்கள் (வெறுங்கள்). இப்படி மனதால் தடுப்பதுதான் ஈமானின் மிகவும் பலம் குறைந்த நிலை”

இஸ்லாமிய ஷரீஅத்தின் ஏவல்களுக்கு ஒத்த செயல்களிலும் சொற்களிலும் ஊக்குவித்தலே நன்மையைக் கொண்டு ஏவுதல்.

இஸ்லாமிய ஷரீஅத்துக்கு முரண்பட்ட செயல்களையும் பேச்சுக்களையும் விட்டுவிடுவதில் தூண்டுதலே தீமையைத் தடுத்தல்.

நல்லதை ஏவுதலும் தீமையைத் தடுத்தலும் ஒவ்வொரு நபரும் நினைத்தால் செய்யலாம்; செய்யாமலும் விடலாம் என்று நினைத்தல் தவறாகும். ஏனெனில் இது ஒவ்வொருவர் மீதும் கடமையாகும். இதை நிறைவேற்றியே ஆகவேண்டும் என்பது முஸ்லிம் பேரறிஞர்களின் ஏகோபித்த அபிப்பிராயமாகும்.

சமூகத்தின் நன்மை கருதியே இதை வற்புறுத்துகிறது இஸ்லாம். அப்பொழுதுதான் சகலரும் நற்பண்பின் அடிப்படையில் வாழ்வார்கள். பாவங்களும், குற்றங்களும் குறையும்; அரசாங்கங்களும் நல்லதை ஏவி தீயதை விலக்கும்; தனிநபர்களும் அவ்வாறு நடந்து தீமைகளும் குழப்பங்களும் ஒழியும். நன்மையிலும் இறைபக்தியிலும் எல்லோரும் ஒத்துழைப்பார்கள். பாவத்தையும் விரோதத்தையும் ஒழித்துக்கட்டுவதில் ஒன்றுசேர்வார்கள்.

இதுதான் இஸ்லாமிய சட்டம்

இப்படியே ஆட்சியும் அதிகாரமும் விதிக்கும் இஸ்லாத்துக்கு மாறான கட்டளைகளுக்கு மாறுசெய்யவேண்டுமென்று இஸ்லாமிய சட்டம் ஒவ்வொரு முஸ்லிமையும் வற்புறுத்துகிறது. அல்லாஹ்வுக்கும் இஸ்லாமிய ஷரீஅத்துக்கும் முரணாகவுள்ள சட்டத்தை ஏற்பது ஹராம் என்கிறது இஸ்லாம் தீயமையக்காணும் முஸ்லிம் அதைத்தன் கையால் அல்லாநாவினால்

அல்லது எழுதுகோலால் அல்லது உள்ளத்தால் தடுக்கவேண்டும் என்றும் அல்லாஹ் ஏவியதைச் செய்வதும் அதை மற்றவர்க்கு ஏவவேண்டும் என்றும் வற்புறுத்துகிறது இஸ்லாம். அல்லாஹ் எந்த ஒரு ஆத்மாவையும் அதன் இயல்புக்குமேல் வற்புறுத்தமாட்டான். (அக்குர்ஆன.2: 286)

ஒவ்வொரு முஸ்லிமும் தன் கடமையை நிறைவேற்றவேண்டும்

இதுதான் இஸ்லாம் கூறும் தீர்ப்பு. இதுதான் விசுவாசிகளின் வழி. தீமைகள் நிறைந்து தீயவர்கள் மலிந்த ஒரு காலம் எமக்கு வந்தது. அங்கே பெரும்பான்மை மக்களும் கெட்டிருந்தார்கள். தாம் செய்துவந்த தீயவற்றை விட்டகல அவர்கள் விரும்பவில்லை. தாம் இழந்திருந்த நல்லவற்றைப் பற்றி எவரும் ஏவவில்லை. ஆட்சியாளர்களும் அல்லாஹ்வுக்கு மாறு செய்துகொண்டிருந்தனர். அல்லாஹ் ஹுரூம் என்றதை ஹலால் என்றார்கள். அரசாங்கங்களும் முஸ்லிம்களை இஸ்லாத்தைவிட்டே அப்புறப்படுத்தும் சட்டங்களை வகுத்திருந்தன. இந்த மோசமான சூழலில் ஒவ்வொரு முஸ்லிமும் தன்கடமையைச் செய்யவேண்டியிருக்கிறது. எனவே ஒவ்வொரு முஸ்லிமும் அவர் உத்தியோகத்தராயிருந்தாலென்ன நீதிபதியானாலென்ன இஸ்லாத்துக்கு மாறான சட்டங்களை யும் அமைப்புக்களையும் எதிர்ப்பது கடமையாகிவிட்டது. இந்த சட்டங்களை அமைக்கும் அரசாங்கங்களையும் ஆட்சியாளரையும் அவ்வமைப்புக்களைப் பேணிக்கொள்ள முனைவோரையும் எதிர்த்துப் போராடுதல் அவசியமாகின்றது. இந்தப் பிழையான, இஸ்லாத்துக்கு மாறான அமைப்பு முறையைத் தகர்த்தெறிவதில் பரஸ்பரம் உதவி செய்தல் உலக முஸ்லிம்கள் மீது கடமையாகிறது. இக்கைங்கரியத்தில் தங்கள் கைகளால் பங்குபற்ற வசதியற்றவர்கள் தங்கள் பேரூ முனைகளைக் கொண்டும் நாவன்மையைக் கொண்டும் பங்கு பற்றலாம். அதுவும் இயலாத பட்சத்தில் தங்கள் உள்ளங்களாலாவது இப்பிழையான அமைப்பையும் இதன் அதிகாரிகளையும் வெறுப்பது கடமையாகும்.

தங்களுக்கு விரோதமாக உருவாக்கப்பட்டுள்ள இந்நவீன விக்கிரகங்களை எதிர்ப்பதிலும் வெறுப்பதிலும் முஸ்லிம்கள் ஒருவருக்கொருவர் ஒத்துழைத்தல் குறைந்தபட்சக் கடமையாகக் கருதப்படும்.

ஒரு முஸ்லிம் தன் சகாப்தன் ஒத்துழைக்க வேண்டிய முதலாவது அம்சம் நன்மையை ஏவி தீமையை விலக்கலாகும். அல்லாஹ் கூறுகிறான்:-

நல்ல காரியத்திலும் இறைபக்தியிலும் ஒத்துழையுங்கள். பாபத்திலும் இறைவனுக்கு மாறு செய்வதிலும் ஒத்துழையாதீர்கள்". (அல்குர்ஆன் 5: 3)

எனவே இத்தீய கருமங்களை உடைத்தெறிவதில் முஸ்லிம்கள் ஒத்துழைக்கவேண்டும். அப்படியானால் அவர்களுக்கு அல்லாஹ் செல்வத்தைக் கொடுப்பான்; அவனுடைய உதவியையும் கொடுப்பான். அல்லாஹ்வின் கரம் ஜமாஅத்தோடு தானிருக்கிறது. அடியானுக்கு அடியான் உதவி செய்யும் காலமெல்லாம் அல்லாஹ் அடியானுக்கு உதவுகிறான்.

எனவே இஸ்லாத்துக்கு மாறான சட்டங்களையும் அமைப்புக்களையும் எதிர்ப்பதில் முஸ்லிம்கள் தம்கடமையைச் செய்வார்களாக. தன் கடமையைச் செய்யும் முஸ்லிம் தன்வேலைக்குத்தக்க தெளிவு தன்னிடமிருக்கும்போது — இறைநம்பிக்கையிருக்கும் போது—மடையர்கள் எதைச்சொன்னாலும், எதைச் செய்தாலும் அவன் கவலைப்படத்தேவையில்லை.

“விகவாசிகளே, உங்களைப் பேணிக்கொள்ளுங்கள். நீங்கள் நேரான வழியிற் போனால் வழிதவறியவன் உங்களுக்குத் தீமை செய்யமுடியாது. நீங்கள் யாவரும் அல்லாஹ்விடமே மீட்கப்படுவீர்கள். நீங்கள் இங்கே செய்துகொண்டிருந்தவை பற்றி அங்கே அவன் உங்களுக்கு உணர்த்துவான். (அல்குர்ஆன் 5: 105)

சட்டத்தின் கடமை

நான் சட்டத்திடம் என்னை மன்னிக்குமாறு கூறிக் கொண்டே சட்டங்களை எதிர்க்கிறேன். அது ஒரு பொறுப்புடையது என்பதனால் அதை மதித்து மன்னிப்புக் கோருகிறேன் ஆனால், அவற்றின் அடிப்படைகளைப் பொறுத்து அவற்றை எதிர்க்கவேண்டியுள்ளது.

சட்டம் ஒரு பொறுப்புவாய்ந்த அம்சம் என்ற முறையில் அது சமுதாயத்துக்கு மிகவும் அவசியமானது. இவ்வுலக வாழ்வில் மனித இனத்துக்கு மிகவும் தேவையானது. ஏனெனில் சமூகங்கள் சட்டத்தின் மூலமே ஒழுங்கு பெறுகின்றன. அதன் மூலமே தீமைகளைத் தடுக்கின்றன; உரிமைகளைக் காக்கின்றன; நீதியை நிலைநாட்டுகின்றன; மக்களை சரியான வழியில் இட்டுச் செல்கின்றன.

மனிதனின் தேவைகளே சட்டத்தை உருவாக்கின; அதன் தோற்றத்துக்கும் அதன் அமுலாக்கத்துக்கும் தேவைகளே காரணம். அதற்கு மதிப்பளித்ததும் கட்டுப்பாட்டும் தேவை காரணமாகவே. எனவே, ஒழுங்காகவும் கட்டுப்பாட்டுடனும் செயற்பட்டு, ஒவ்வொரு தனிநபரின் முயற்சியினாலும் நற்பயன்பெற வேண்டுமென்பது சமூகத்தின் தேவை எனலாம். அப்படியே ஒவ்வொரு தனிநபருக்கும் தீமை வராது காப்பதும் அதன் தேவையே. அவர்களின் உரிமைகள் சரியாகக் கொடுக்கப்பட்டு, நீதி அவர்களுக்கிடையே நிலைநாட்டப்பட்டு, அவர்கள் சாந்தியுடனும் சமாதானத்துடனும் ஒரு வருக்கொருவர் ஒத்துழைத்து, நன்மையும், பூரணத்துவமும் பெற்று வாழச் செய்வது சமூகத்தின் அத்தியாவசிய தேவையாகின்றது. எனவே ஒவ்வொரு நபரும் சமூக நலன்களுக்காக சில வேலைகளைச் செய்தும், வேறு சில வேலைகளைத் தவிர்த்தும்

அவர்களை வழிநடத்த வேண்டியது சமூகத்தின் அத்தியாவசியத்தேவையாகின்றது. இப்படியே சமூகத்தின் நன்மைகளைப் பேணவும் அதற்கு வரக்கூடிய தீமைகளைத் தடைசெய்வதற்குமாக சட்டங்கள் வகுக்கப்படுகின்றன.

அப்படியானால், சட்டம் என்பது சமூகத்துக்கு அப்பாற்பட்ட ஒரு தனிப்பொருளல்ல. சிலர் நிலைப்பது போல அது சமூகத்தைவிட மிகவும் உயர்ந்த ஒன்றும் அல்ல. உண்மையில் சட்டம் என்பது சமூகத்துக்கு சேவை செய்வதற்காக உண்டாக்கப்பட்ட ஒன்று. சமூகத்தின் தனி நபர்களைத் தீமைகளிலிருந்து காக்கும் ஒரு கருவியாகும்.

பொதுவாக சட்டத்தின் முக்கிய கடமைகள் சமூகத்துக்குச் சேவை செய்தலும் அதன் தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்தலுமாகும். ஒவ்வொரு சட்டத்துக்கும் தனித்தனிக் கடமையுண்டு. அதற்காகவே அச்சட்டம் இயற்றப்பட்டது. சட்டங்கள் பல்வேறு வகைகளாகப் பிரிக்கப்பட்டிருந்தாலும் அவற்றின் பொதுக்கடமை சமூகத்தின் சுபீட்சத்துக்கு உதவும் வகையில் சமூகத்துக்குச் சேவை செய்தலேயாகும். ஆகவே கட்டாயக்கல்வியை வற்புறுத்தும் சட்டத்தின் கடமை, கல்வியைப் பரப்பிகல்லாமை யை எதிர்த்து சமூகத்துக்கு உதவுதலாகும். குற்றவாளிகளைத் தண்டிக்கும் சட்டத்தின் கடமை, சமூகத்தில் அமைதியை நிலைநாட்டி, குற்றங்களை ஒழிப்பதில் சமூகத்துக்கு உதவுதலாகும். மக்களுக்கிடையே அநியாயம் செய்தலைத் தடுக்கும் சட்டத்தின் கடமை, ஒவ்வொரு தனிநபரின் உரிமையையும் பாதுகாப்பதிலும் நீதியை நிலையாய்ப் பகிர்வதிலும் நிம்மதியை நிலைநாட்டுவதிலும் சமூகத்துக்குச் சேவை செய்தலாகும். இப்படியே ஒவ்வொரு சட்டத்தையும் குறிப்பிடலாம்.

எனவே, சட்டங்கள் யாவும் சமூகத்தின் பெயரால் இயற்றப்பட்டவையே என்பதும், சமூகத்துக்குச் சேவை செய்யத்தகுதி பெறுவதன் மூலமே அவை நிலைக்க முடியும் என்பதும், சட்டத்தின் கடமை சமூகத்தின் தேவையைப் பூர்த்தி செய்

வதே என்பதும் உண்மையானால், இத்தகைய பண்புகளைப் பெறாத எந்தவொரு சட்டமும் நிலைத்திருக்கத்தக்கதல்ல என்பதும் அது பிழையான சட்டம் என்பதும் அதை மதிக்கவேண்டிய அவசியம் இல்லை என்பதும் அதற்குக் கட்டுப்பட வேண்டியதில்லை என்பதும் தெளிவாகின்றன அல்லவா?

சட்டம் என்பது உண்மையிலேயே சமூக நலன் கருதி ஏற்படுத்தப்பட்ட ஒரு கருவியென்பதையும் சமூக உறுப்பினர் களைத் தீமைகளை விருந்து தடுக்கும் ஒரு கருவி என்பதையும் நாம் உணர்கிறோம். இத்தகைய கருவி உண்மையில் சமூகத்துக்குச் சேவை செய்யலாம்; அது தீமைகளையே இழுத்துக் கொண்டு வருகின்றது என்பது தெளிவானால், இந்தத் தீய கருவியை தூர எறிவதுதான் பொருத்தம். அதனை எவரும் பிரயோகிக்காதிருத்தலே நல்லது. ஏனெனில் அத்தகைய கருவியை உபயோகித்தல் என்றால் அதன் பொருள், சமூகத்தை விட்டு வெளியேறுதல்; சமூகத்துக்குத் துரோகம் செய்தல்; சமூக நலன்களைப் பலியிடுதல் என்பனவாகும்.

சட்டங்களின் அடிப்படைகள்

சட்டம் ஒரு முக்கியமான அம்சம்; சமூகத்துக்கு அது இன்றியமையாதது; மனித இனத்துக்கு அவசியமானது. ஏனெனில் அதன் மூலமே சமூகம் சீர்செய்யப்படுகிறது; தீமை தடுக்கப்படுகிறது; உரிமைகள் பேணப்படுகின்றன; நீதி நிலை நாட்டப்படுகிறது; மக்கள் வழிநடத்தப்படுகிறார்கள் என்று மேலே அவதானித்தோம்.

ஆனால் இந்த சட்டங்களின் வசனங்களும் அவற்றை உருவாக்க உதவிய அடிப்படைகளும் மேலே கூறப்பட்ட உண்மைகளைப் பிரதிபலிக்கவில்லை. மாறாக சட்டங்கள் யாவும் ஆட்சியாளரின் அபிப்பிராயங்களையும் சட்டவல்லுநர்களின் புத்தியையும் தான் பிரதிபலிக்கின்றன. அவர்களின் மமதையையும், பேராசையையும் தான் எடுத்துக்காட்டுகின்றன. அவர்களைப் பற்றித் தப்பான கருத்தையும் தவறான எண்ணத்தையும், இச்சைகளைத் திருப்திப்படுத்துவதற்காகவும் கர்வத்தைத் தீர்த்துக் கொள்வதற்காகவும் உயர்ந்த கருத்துகள் பணயம் வைக்கப்பட்டிருத்தலையுமே அந்தச் சட்டங்கள் எடுத்துக்காட்டுகின்றன.

சட்டங்கள் இயற்றுதற்கு பலராலும் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்ட சில அடிப்படைகள் உண்டு. அவற்றைச் சுற்றியே சட்ட அமைப்புக்கள் சுழல்வது வழக்கம். ஆனால் ஆட்சியாளர்களும் அவர்களின் அடிவருடிகளான சட்ட கர்த்தாக்களும் அவ்வடிப்படைகளைக் கெடுத்து, அலங்கோலப்படுத்திவிட்டனர். அவ்வருமையான — அழகான அடிப்படைகளை அப்படியே நீக்கி விட்டு அவர்களிடமுள்ள மிகவும் மோசமான அம்சங்களை அவற்றினிடத்தில் வைத்துக் கொண்டார்கள்.

சட்டங்களின் அடிப்படைகள் பல. ஆயினும் அவையாவும் சட்டம் இயற்றப்படும் அரிய இலட்சியங்களை அடையச் செய்யவேண்டும் என்ற நோக்கத்தை உடையவை. சட்டம் தன் கடமையை இயன்றளவு சிறப்பாகவும் பூரணமாகவும் செய்து முடிக்கவேண்டுமென்பதே பொது அடிப்படையாக யிருக்கிறது.

சட்டத்தின் அடிப்படைகளுக்கும் அதன் கடமைக்கும் இடையில் மிகவும் பலமான தொடர்புண்டு. எனவே சட்டத்தின் கடமை சமூகத்துக்கு சேவை செய்வது என்றிருக்குமாயின் சட்டத்தின் அடிப்படைகளும் சமூக சேவையின் அடிப்படையில் அமைந்திருத்தல் அவசியமாகும்.

சட்டம் சமூகத்தின் ஒரு பகுதி

ஒவ்வொரு சமூகத்தின் சட்டமும் அச்சமூகத்திலிருந்து எடுக்கப்படும் ஒரு துண்டு போன்றது. சமூகத்தின் நீண்டகால நிகழ்ச்சிகளிலிருந்தும் நிலையற்ற நிகழ்காலத்திலிருந்தும் ஆக்கப்படும் ஒரு முக்கியமான துண்டுதான் சட்டம். சமூகத்தின் தோற்றம், வளர்ச்சிப்படிிகள், அதன் பண்புகள், கொள்கை, கோட்பாடுகள் என்பவற்றையெல்லாம் அச்சமூகத்தின் சட்டம் பிரதிபலிக்கும். அதன் ஒழுக்கங்களையும் வாழ்க்கை முறைகளையும் சமயத்தையும் நம்பிக்கைகளையும் சட்டம் பிரதிபலிக்கும்.

இந்த அடிப்படையில் நோக்கும்போது சமூகத்துக்குச் சமூகம் சட்டங்கள் வித்தியாசப்படும். உதாரணமாக ஐப்பானியச் சட்டம் இந்தியச் சட்டத்துக்கு இவ்விரு நாட்டு சமூக கலாசார சமய அமைப்புக்களுக்கேற்ப வேறுபடும். ஆங்கிலேயரின் சட்டம் பல்வேறு அம்சங்களில் ஐப்பானியச் சட்டத்துக்கு மாறுபடும். ருஷ்யாவின் சட்டம் பல்வேறு அம்சங்களில் மற்றொரு நாட்டின் சட்டத்துக்கு வேறுபடும். இப்படியே ஒவ்வொரு சமூகத்தின் சட்டமும் அமையும்.

இந்த அடிப்படையில் ஒவ்வொரு சட்டமும் அந்தந்த சமூகத்தோடு சேர்த்து ஆங்கிலச் சட்டம், ஐப்பானியச் சட்

ட்டம். உரோமர் சட்டம்..... எனக் குறிப்பிடப்படுகின்றன. சட்டம், உண்மையிலே எந்த இனத்தில் தோன்றுகிறதோ அந்த இனத்தின் பெயரால் வழங்கப்படுகிறது. அல்லது எந்த சமூகத்தின் பழக்கவழக்கம் அல்லது நம்பிக்கை அல்லது சமயம் தாக்கம் கொடுக்கின்றதோ அந்த சமூகத்தின் பெயரால் அழைக்கப்படுகிறது. எனவே ஒரு சட்டத்துக்கு ஒரு சமூகத்தின் பெயர் சேர்க்கப்பட்டிருக்குமாயின் அந்த சட்டம் அச்சமூகத்தை வழிநடத்தும் தகுதியும் ஆதிக்கமும் அதற்கண்டு என்று கருதப்படுகிறது. அந்த சமூகம் அச்சட்டத்தைப் பின்பற்றுவதிலும் அதை மதிப்பதிலும் தயங்காது. ஏனெனில் இந்த நிலையில் இந்த சமூகம் தன்னையே ஆட்சி புரிகின்றது. அது தன் கொள்கை, பழக்க வழக்கங்கள், சமூக ஒழுங்கு, பண்பாடு போன்றவற்றில் தனக்கே உரித்தான முறைகளைப் பேணவே அச்சட்டத்தைப் பேணுகிறது.

இதனாற்றான் எந்த நாட்டைச் சேர்ந்த சட்ட அமைப்பாளரும் வேற்றுநாட்டு சட்டத்தைத் தமக்கு வகுக்க முனையும்போது அவற்றைத் தம் சமூக அமைப்புக் கேற்றவாறும் வாழ்க்கை முறைக்கேற்றவாறும் மாற்றிக் கொள்கின்றனர். ஏனெனில் ஒரு சமூகத்தின் சட்டத்தை எவ்வித மாற்றமும் செய்யாமல் மற்றொரு சமூகத்துக்குச் சட்டமாக்குதல், உண்மையில் தன் பண்பாடுகளையும் ஒழுக்கங்களையும், கட்டுப்பாடுகளையும் விட்டுவிட்டு மற்றொரு பண்பாட்டையும் ஒழுக்கங்களையும் கட்டுப்பாடுகளையும் பின்பற்ற ஒரு சமூகத்தை வற்புறுத்துவதாகும் என்ற உண்மையை சட்டமியற்றுவோர் நன்கு அறிந்துள்ளனர்.

எமது சட்டங்கள் எங்கிருந்தோ வந்தவை

ஆனால் எமது நாட்டிலும் ஏனைய பல இஸ்லாமிய நாடுகளிலும் அமுலில் இருக்கும் சட்டங்களைப் பொறுத்தவரை அவை யாவும் மேலே கூறப்பட்ட தன்மைகளை இழந்து காணப்படுகின்றன. ஏனெனில் அவை யாவும் ஐரோப்பாவினிருந்து இறக்குமதியானவை. இவை இஸ்லாமியப் பண்பாடுகளை ஏற்று நடக்கும் நாடுகளை ஆதிக்கம் செலுத்து

கின்றன. இன்று நேற்றல்ல, சென்ற பதின்மூன்று நூற்
 ராண்டுகளாக இந்நாடுகள் இஸ்லாமிய நாடுகளே. இந்நாடு
 களில் மிகப் பெரும்பான்மையாக வாழும் மக்கள், இஸ்லா
 மியக் கொள்கை, பழக்க வழக்கங்கள், அனுஷ்டானங்கள்
 என்பவற்றையே வாழையடிவாழையாக ஏற்று வாழ்ந்து
 வருகின்றவர்கள். ஐரோப்பிய சட்ட திட்டங்களை இங்கு
 இறக்குமதி செய்த மேதாவினர் இவற்றை உணர்ந்திருக்க
 வேண்டும். துரதிர்ஷ்ட வசமாக அவர்கள் சிந்தனையற்றவர்
 களாயிருந்தனர். எனவே இந்நாடுகளின் சட்டங்கள் இவர்
 களுக்கே அறிமுகமில்லாதனவாய், எக்காலத்திலும் இவர்
 களுக்கு சம்பந்தமில்லாதனவாய் இவர்களின் சமூக வளர்ச்சிப்
 படிக்களைப் பற்றி சிந்திக்க முடியாதனவாய் இவர்களின் சமய
 கலாசாரங்களுக்கு எவ்வகையிலும் இணங்காதனவாய்க்
 காட்சியளிக்கின்றன.

எமக்கு வகுக்கப்பட்டுள்ள சட்டங்கள், எம்மிடம் வந்
 தேறு குடிகளாய்த் திணிக்கப்பட்டவை. எம்மோடும் எம்
 கலாச்சாரத்தோடும், எம் பாரம்பரியத்தோடும் எவ்வித
 பற்றும் இல்லாதவர்களால் எம் மீது திணிக்கப்பட்டவை.
 இச்சட்டங்களைப் பற்றி எவ்வித பரிச்சயமும் இல்லாதவர்கள்
 இவற்றில் ஐயம் கொண்டு எதிர்க்கிறார்கள். இவற்றை உடைத்
 தெறிவதன் மூலம் அல்லாஹ்வின் அன்பைப்பெற முனைகிறார்
 கள். இறைவனையும் அவனுடைய சன்மார்க்கத்தையும் மறுக்
 கத் தூண்டும் சட்டங்களை, நாத்திகத்தைத் தூண்டிவிடும்
 சட்டங்களை, எல்லாம் சரிதான் என்ற மனப்போக்கின்பால்
 கொண்டுசெல்லும் சட்டங்களை இஸ்லாத்தோடு எப்படியும்
 இணைத்துவிடமுடியாது. இஸ்லாமிய நாடுகளுக்கு இவை
 எப்படியும் ஒத்துவராது. இந்த சட்டங்கள் நாம் உருவாக்
 கியவையல்ல. மொத்தத்தில் இவை சட்டபூர்வமாகப் பெற்
 றெடுக்கப்படாத பிள்ளைகளைப் போன்றவை என்றுதான்
 கூறவேண்டும்.

கபைக் கோட்பாடுகளைப் பேணும் சட்டங்கள்

சட்டத்தின் மற்றொரு முக்கியமான நோக்கம் சமூக
 நலனைப் பேணுதலும், ஒவ்வொரு தனிநபருக்கிடையேயும்

அமைதியையும் சமாதானத்தையும் வளர்த்ததும் ஆகும். சமூக நலன்களில் மிக முக்கியமான ஒன்றுதான் அச்சமூகத்தின் கொள்கை கோட்பாடுகளைப் பாதுகாத்ததும் மதித்ததும். இஸ்லாமிய நாடுகளில் மக்கள் இஸ்லாத்தையே தங்கள் சன்மார்க்கமாய்க் கொண்டுள்ளனர். இஸ்லாமிய சமூக அமைப்பையே பின்பற்றுகின்றனர். அவர்களின் சகல விவகாரங்களும் இஸ்லாமிய சாயல்படிந்து காணப்படுகின்றன. எனவே இம்மக்களின் சட்டதிட்டங்களும் இஸ்லாமியப் போதனைகளுக்கு ஒத்தவையாய் இஸ்லாமியக் கோட்பாடுகளுக்கு இணங்க இவர்களின் உணர்வுகளைப் பேணி அமைந்திருக்கவேண்டும். ஆனால் என்ன நடந்திருக்கிறது; இவர்களின் சட்டங்கள் இஸ்லாத்துக்கு மாறாக மாத்திரமல்ல, இஸ்லாத்துக்கு அறையுமாயும் அமைந்துள்ளன. இவர்களின் கோட்பாடுகளைக் கண்டல் செய்கின்றன; இவர்களின் சமய உணர்வுகளை உதாசீனம் செய்கின்றன; இவர்களின் தூய்மையைப் போக்கிவிடுகின்றன; இவர்களின் உரிமைகளைப் பறித்து இவர்களின் கடமைகளை நிறைவேற்ற விடாமல் குறுக்கே நிற்கின்றன. எனவேதான் வெறுப்புக்குரிய இச்சட்டங்கள் தம் கடமைகளைச் செய்யாமலிருக்கின்றன என்கின்றோம். எனவேதான் எத்தகைய தகுதியுமற்ற இச்சட்டங்கள் அவற்றுக்குரிய மதிப்பை இழந்த செல்லாக்காகுகள் என்கின்றோம்.

இந்தக் குறை உண்மையில் இச்சட்டங்களின் குறையல்ல. உண்மையிலேயே குறை கூறப்படவேண்டியவர்கள், இச்சட்டங்களைப் பற்றிய எந்த அறிவுமின்றி இவற்றை எமக்குக் கொண்டு வந்தவர்களே. ஏனெனில் இவர்களே சமய, கலாசார, சமூக, சரித்திர ரீதியான எவ்வித வித்தியாசத்தையும் எண்ணிப் பாராமல் இச்சட்டங்களை இங்கே கொண்டுவந்து சேர்த்தவர்கள்; எந்த வகையான அறிவுமின்றி அவற்றின் இயல்பான தன்மைகளிலிருந்து மாற்றியவர்கள். அவற்றின் இலட்சியத்தையே மாற்ற முயன்றவர்கள். சமூகத்தின் நலன்களைப் பேணவும் சமய உணர்வுகளைப் போற்றி வளர்க்கவும் என்ற கூறிக்கொண்டே அவற்றை முற்றாக ஒழித்துக்கட்டும் சட்டங்களைக் கொண்டுவந்தவர்கள். சமூகத்துக்கு துன்பத்தையும் தொல்லையையும் தரும் சட்டங்களைக் கொண்டு வந்தவர்கள்.

மக்களை நேர்வழிப்படுத்தவே சட்டம் வகுக்கப்படுகிறது

சட்டத்தின் மற்றொரு அடிப்படை நோக்கம் மக்களை நல்வழிப்படுத்தி பூரண மனிதர்களாக்குதல். ஆனால் எம்க்கு இறக்குமதி செய்யப்பட்ட ஐரோப்பிய சட்டங்கள், மக்களைத் தீமையின்பாலும் பகைமையின் பக்கமும் இட்டுச் செல்கின்றன. குழப்பத்திற்கும் அழிவுக்கும் தூண்டுகின்றன. இதற்கு தக்க ஆதாரம் வேண்டுமாயின் எம்முன்னோரையே திரும்பிப் பார்ப்போம். இவ்விறக்குமதிச் சட்டங்களுக்கு முன்பு எம்முன்னோர் நன்மை செய்வதில் மிக்க ஆர்வம் கொண்டவராயிருந்தனர். ஒருவருக்கொருவர் ஒத்தாசை செய்துகொள்வதில், அன்பு காட்டுவதில் மிகவும் விருப்பம் கொண்டவர்களாயிருந்தனர். ஆனால் இவ்வைரோப்பிய சட்டங்கள் நம்மிடையே புகுத்தப்பட்டதும் அவை என்ன செய்தன. எப்போட்பாடுகளை விட்டும் சிறந்த பழக்கவழக்கங்களைவிட்டும் விடுபட்டு சுதந்திரமாய் வாழ எம்மை அழைக்க ஆரம்பித்தன; உயர்ந்த மனிதப் பண்புகளைவிட்டும் அருங்குணங்களைவிட்டும் எம்மை ஏமாற்றிக் கடத்திக்கொண்டு போயின; 'நான்' என்ற அகந்தையை எம்மிடையே வளர்த்து உலகாயதப் போக்கை எம்மிடையே பரப்பிவிட்டன; எதையும் செய்யலாம், எப்படியும் வாழலாம் என்ற நோக்கில் எம்மைத் தள்ளிவிட்டன; உயர்ந்த அருங்குணங்களோடும் இறையச்சத்தோடும் வாழ்ந்து வந்த அந்த பெருங்குடி மக்களை மட்டரகமான உணர்ச்சிகளுக்கு வசப்பட்டு இரைதேடித் திரியும் விலங்குகளாய் மாற்றிவிட்டன.

சட்டம் சுரண்டலிலிருந்து மக்களைக் காக்கவேண்டும்

சாதாரணமாக மக்களை எவரும் சுரண்ட விடாமலும் அடிமைப்படுத்தாமலும் காப்பாற்றுவது சட்டம். ஆனால் நம் நாடுகளில் உள்ள சட்டங்கள் வகுக்கப்பட்டதே, எங்கிருந்தோ வந்து எம்மை ஆண்டவர்களைக் காப்பாற்றவும் எம்மினத்தைச் சுரண்ட அவர்களுக்கு வழிவகுக்கவுமே; கதேசிகளை அடிமையாக்கவும் இழிவு படுத்தவுமே.

உதாரணமாக எகிப்து தேசத்தை எடுத்துக் கொள்வோம். எகிப்தின் சட்டங்கள் ஆங்கிலேயரின் சுரண்டலுக்காகவே இயற்றப்பட்டிருந்தன. சென்ற உலக மகாயுத்தத்தின் போது 1945ம் ஆண்டு எகிப்து இங்கிலாந்துக்கு 500,000,000 பவுண்டுகடனாகக் கொடுத்தது. இதன் கருத்து எகிப்து தேசம் இங்கிலாந்துக்கே கடன் கொடுக்கும் அளவுக்கு அப்போது செல்வம் கொழிக்கும் நாடாக இருந்தது என்றே அல்லது இங்கிலாந்து கடன் கேட்டபடியால்தான் இத்தொகை கொடுக்கப்பட்டது என்றே நினைத்துவிடவேண்டாம். இது அப்படியொன்றுமல்ல. இது தான் சட்டத்தின் பேரால், சட்டத்தின் பாதுகாவலுடன் சுரண்டல் நடந்தமைக்கு உதாரணம்.

எகிப்து தேசத்தின் சட்டங்கள் ஆங்கிலேயர் எகிப்தியரைச் சுரண்டும் வகையிலும் எகிப்தியரின் வாயிலுள்ள கவனத்தை கபளீகரம் செய்யவும் இடங்கொடுத்தன. அதலுற்றுன் மேலே சொன்ன தங்கப் பவுண் கப்பம்பெறு இங்கிலாந்துக்கு வாய்ப்பிருந்தது. சரி, யுத்தம் முடிந்த பிறகு இந்தக் கடன் திருப்பிக் கொடுக்கப்பட்டதா? அதுதான் இல்லை. “மகாயுத்த காலத்தில் எகிப்துக்குப் பாதுகாப்பளித்தமைக்கு அது கூலியாகக் கழிக்கப்பட்டது” என்று அறிவிக்கப்பட்டது. மகாயுத்தத்திலிருந்து தங்களைக் காப்பாற்றும் படி எகிப்தியர்கள் இங்கிலாந்தைக் கேட்டார்களா? அல்லது எகிப்தியர்கள் தாம் அந்த மகாயுத்தத்தைத் தூண்டி விட்டார்களா? அல்லது எகிப்துக்கு எதிராகத்தான் அந்த யுத்தம் கொடுக்கப்பட்டதா? என்று நினைக்கத் தோன்றுகிறது.

எகிப்திலுள்ள தேசிய வங்கி முற்றிலும் ஆங்கிலேயரின் மூலதனத்தில் இயங்கிய காலம் அந்த வங்கி விரும்பியவாறு பணநோட்டுக்களை அச்சிட்டுக் கொள்ளலாம் என்று எகிப்தின் சட்டம் அமைக்கப்பட்டிருந்தது. அங்கே என்ன நடந்தது? இங்கிலாந்தின் தேவைக்கேற்ற பணத்தை இவ்வங்கி அச்சிட்டது. நாட்டு மக்களுக்கே போதாமல் திண்டாடிக்

கொண்டிருந்தபோதும் நாட்டிலுள்ள இரும்பு, சீமெந்து, பருத்தி, மரவகைகள் போன்றவற்றைக் கொண்டு ஏகாதிபத்தியத்தின் சின்னங்களான போர்ப்படைகளுக்கும் தளபதிகளுக்கும் முகாம்களும், விடுதிகளும் கட்டப்பட்டன. ஏன் மரக்கறிவகைகள், பழவர்க்கங்கள், இறைச்சிவகைகள் என்பவற்றிலும் பெரும் பகுதியை இவர்கள் எடுத்துச் சென்றார்கள். மிஞ்சியவற்றை வாங்கப் போட்டிபோடும் நுகர்வோர் தொகை அதிகமானபடியால் அவற்றின் விலைகள் விஷம்போல் ஏறின. எனவே செல்வம் படைத்த ஒரு சிலருக்கே மிச்ச சொச்சங்களும் போயின. ஏழைகளும், நடுத்தர மக்களும் நீங்காத்துயரில் மூழ்கியிருந்தனர். இதற்கெல்லாம் என்ன பொருள் கூறமுடியும்! இங்கிலாந்து எகிப்தியரைச் சுரண்டியது; அவர்களின் உற்பத்திகளை உறிஞ்சி அவர்களை ஒட்டாண்டுகளாக்கியது; இதற்கு எகிப்தின் சட்டங்கள் ஆங்கிலேயருக்கு உறுதுணையாய் அமைந்தன என்றுதான் கூற முடியும்.

காலனித்துவத்துக்குக் காவடி தூக்கிய சட்டங்கள் :

காலனித்துவத்துக்குக் காவடி தூக்கவும் அன்னியரை அன்பு காட்டவும் அவர்கள் சுதேசிகளின் இரத்தத்தை உறிஞ்சிக் குடிக்கத் துணை செய்யவுமே நாட்டின் சட்டங்கள் உதவின. அம்மட்டல்ல; சுதேசிகளை நன்மைகளைவிட்டு அப்பறப்படுத்தி இயன்றளவு அறியாமையிலும் பலவீனத்திலும் தீமையிலும் நிலைத்து நின்று இறுதியில் ஏகாதிபத்தியவாதிகளுக்கே இரையாக்கவும் உதவின.

நாட்டின் நாணயச் சட்டங்களும் சுங்க இலாக்காவின் சட்டங்களும் அனேகமாக ஆங்கிலேயரின் வர்த்தகத்தை வளர்க்கவே உதவின எனலாம். ஐரோப்பியரின் உற்பத்திப் பொருட்களின் விற்பனையைப் பாதிக்கும் எந்தப் பொருளும் நாட்டுக்குள் வரமுடியவில்லை. அதற்கு சட்டம் இடங்கொடுக்கவில்லை. உதாரணமாக மிகவும் மலிவாக வாங்கக்கூடிய தாயிருந்த ஜப்பானிய மோட்டார் வண்டி, வாஸ்கோவிப் பெட்டி போன்றவை நாட்டுக்குள் நுழைய முடியாதவாறு சுங்க விதிகளும் வரிகளும் கடுமையாயிருந்தன.

நாட்டின் சட்டங்களே எகிப்திய மண்ணும் விண்ணும் மக்களின் உழைப்பும் ஏகாதிபத்தியத்தின் சேவைக்கே என்று கூறிக்கொண்டிருந்தன; எகிப்தியர் நெடுஞ்சாலைகளை அமைப்பதும், இரும்புப் பாதைகளைப் போடுவதும் ஆங்கிலேயரின் நலனுக்கே என்று அச்சட்டங்களே கூறின. எகிப்தியர் துறைமுகங்களைக்கட்டுவதும் ஆங்கிலேயரின் கப்பல்கள் கஷ்டமின்றிகரையை அடையவே என்று அச்சட்டங்களே சொல்லாமற் சொல்லின. எகிப்தின் டெலிபோன், தந்திச் சேவைகளும் அவர்களுக்காகவே. அம்மட்டல்ல, ஆங்கிலப் படைகளுக்கு ஏகப்பட்ட வசதிகள், இவர்களுக்காக வரும் மட்டில்லாப் பொருட்களும் யுத்தக் கருவிகளும் எகிப்தியரையே பதம்பார்த்தன. அவற்றுக்கு சுங்கவரிக்கூட இல்லை. ஏனெனில் சட்டத்திலே இவர்களுக்கு வரிச்சலுகை கொடுக்கப்பட்டிருந்தது.

புகை வண்டிகளும் போக்குவரத்துச் சாதனங்களும் தபால் தந்திச் சேவைகளும் ஆங்கிலேய ஆட்சியாளருக்கும் இராணுவத்தினருக்குமே போதாது. அவற்றுக்கு மிகவும் அற்பக் கூலிதான். அதுவும் ஆண்டுக்கணக்காக கடனுக்குச் சேவை.

வெளிநாட்டுத் தனவந்தர்கள் நவீன வட்டி முறைகளைக் கொண்டு சுதேசிகளைச் சுரண்டிச் சட்டம் இடங்கொடுத்தது. இதன் பயனாய் சுதேசிகளின் செல்வமெல்லாம் நாளடைவில் எங்கிருந்தோ வந்த முதலாளிகளின் பெட்டிகளுக்குள் குவிந்து முடங்கின. வறுமையும் இழிவும் சுதேசிகளிடம் நிறைய இருந்தன. இந்த நிலை வளரும்போது ஒரு சாரார் உப்பி ஊதுவதும் மறுசாரார் ஒட்டி உலர்வதும் தவிர்க்க முடியாததுதான். இந்த நிலையில் வெளிநாட்டுச் சூதாடிகளுக்கும் பந்தயப் பைத்தியங்களுக்கும் இந்த நாடு மத்திய கேந்திரமாயிற்று. எனவே நாட்டின் செல்வத்தின் பெரும் பகுதி இந்தத் திருக்கூட்டத்தின் கைகளுக்கு வந்துவிட்டது. ஆகவே நாட்டின் வங்கிகள், வெளிநாட்டு வர்த்தக நிறுவனங்கள், பெரும் மூலதனங்கள், ஏற்றுமதி இறக்குமதிகள் எனும் பொருளாதாரத்தின் கடிவாளங்கள் யாவும் வந்தேறு குடிகளின் சகாக்களுக்கு மாறிவிட்டன.

வட்டியை முற்றாகத் தடை செய்யும் ஒரு சன்மார்க் கத்தைப் பின்பற்றும் நாட்டில் வட்டி தலைவிரித்தாடுகிறது. ஏழை முஸ்லிம் கடன்பட்டாலும் அதற்கு சிறியதொரு வட்டியைச் செலுத்த வேண்டிய நிலை வந்தாலும் அவன் வட்டிக்குக் கொடுப்பதைத் துணிந்து செய்யமாட்டான். ஆனால் தனவந்தன் எப்பொழுதும் திருடிக்கொண்டேயிருக்கிறான். இதன் பலன் என்ன? ஏழை தன் அற்புத தொகையையும் வட்டியாகச் செலுத்திவிட்டு நிரந்தர வறுமையில் மூழ்கிவிடுகிறான்.

மதுபானத்தை முற்றாகத் தடை செய்யும் ஒரு சமயத்தைப் பின்பற்றும் நாட்டின் சட்டங்கள் மதுபானத்தைப் பரிமாறவும் விற்பனை செய்யவும் அனுமதிக்கின்றன. இந்த சட்டம் முதலாவது நிறைவேற்றப்பட்டபோது இந்த நாட்டுப் பிரஜைகளில் நூற்றுக்கு ஒருவர்கூட மதுவென்றால் என்ன என்று அறியாதிருந்தனர். இப்படி சட்டம் நமக்கு வேண்டும் என்று கேட்கவோ மதுவை 'ஹரம்' என்று சொல்லும் இஸ்லாமிய சட்டத்தைக் குறை கூறவோ ஒருவரும் அன்று இருக்கவில்லை. ஏனெனில் முஸ்லிம்க்கு மதுவை ஹரம் என்று கூறிய இஸ்லாம் மற்ற மக்களின் மீது இந்த சட்டத்தைத் திணிக்கவில்லை. அப்படியிருந்தும் அன்றைய முஸ்லிம் ஆட்சியாளர்கள் இஸ்லாத்தின் சட்டத்துக்கு மாறு செய்து இச்சட்டங்களைக் கொண்டுவந்தார்கள். ஏன், தாங்கள் இஸ்லாத்தைப் பின்பற்றுவதில் பிடிவாதமாய் இருப்பவர்கள் என்று ஏகாதிபத்திய அந்நிய ஆட்சியாளர்கள் எண்ணிவிடக்கூடாது என்பதற்காகவும் அவர்களைத் திருப்திப்படுத்துவதற்காகவுமே.

விபசாரத்தைக் கொடிய பாவமென்று தண்டனை விதிக்கும் ஒரு மார்க்கம் பின்பற்றப்படும் நாட்டின் சட்டங்கள் விபசாரத்தை அனுமதிக்கின்றது. நாட்டுமக்களின் சமயப்பண்பாடுகளும் ஒழுக்கங்களும் விபசாரத்தை வெறுக்கிறது. ஆனால் அந்நாட்டு சட்டங்கள், சன்மார்க்கத்தையும் பண்பாடுகளையும் ஒழுக்கங்களையும் உதறித்தள்ளி, வந்தேறு குடிகளு

க்கும் ஏகாகிபத்தியத்தின் இராணுவ வீரர்களுக்கும் மது பாணங்களைக் கொடுத்ததுபோன்று நாட்டின் பெண்மணிகளையும் தாரைவார்க்கு விபசாரத்தை அனுமதித்தன. இந்த நாடுகளும் இவற்றின் சீரழிந்த சட்டங்களும் காலனியாட்சியாளர்களுக்கும் வந்தேறு குடிகளுக்கும் தங்கள் காணிநிலம், தண்ணீர், காற்று, உணவு, மாணம், மரியாதை எல்லாவற்றையும் கொடுத்தன; ஏன் மதுவையும் கொடுத்து மாதிகளையும் கொடுத்தன.

சமூக விவகாரங்களிலும் குடியகல்வு குடிவரவு, எழுத்துத்துறை என்பவற்றிலும் எரது சுதந்திரத்தைக் கட்டுப்படுத்தும் எமது சட்டங்கள் காலனியாட்சியாளருக்குப் பாதுகாப்புக்காகவே இயற்றப்பட்டன எனவே நாம் நமது நேச நாடுகளுக்குக்கூட பிரயாணம் செய்யவேண்டுமானால் பகிரதம் பிரயத்தனம் செய்யவேண்டும், அம்மட்டில்; சில அயல் நாடுகளுக்கு எந்த வகையிலும் செல்லமுடியாத நிலை இருந்தது.

பொதுக்கூட்டம் நடத்தல், மாநாடுகளை ஏற்பாடு செய்தல், பிரசுரங்களை வெளியீடுதல் சம்பந்தமான சட்டங்கள் யாவும் காலனித்துவத்துக்குக் காவடி. தூக்கிக் கொண்டேயிருந்தன. இந்த சட்டங்கள் நாட்டுமக்களைக் கண்ணாடுக்களிகளாக்கின. சுதந்திர சமத்துவ உணர்வுகளை சுதேசிகளின் மனங்களைவிட்டே அகற்றிவிட்டன.

ஆயுதங்களை வைத்திருத்தல் பற்றிய சட்டம், ஒரு சுதேசிகள் கையில் ஒரு சிறு கத்தியை வைத்திருப்பதையும் தடை செய்கிறது. இது, சுதேசிகள் நமது எதிரியை எதிர்க்க முடியாத அளவு அவர்களைப் பலவீனப்படுத்துவதற்காக இயற்றப்பட்ட சட்டம். சுதேசியின் சமயமும், தன்மானமும் மனித உரிமையும் அவனை வற்புறுத்தும் அறப்போர் செய்து அந்நியரைத் துரத்திவிடாமல் முடக்குவதற்காகக் கொண்டு வரப்பட்ட சட்டம்!

எமது சட்டங்கள் அமைக்கப்பட்டுள்ள தீய அடிப்படை
 களே இங்கே கூறப்பட்டன. உண்மையான அடிப்படைகள்
 முற்றாக ஒதுக்கப்பட்டுள்ளன. இதற்கெல்லாம் யார் காரணம்;
 இவ்வநியாயங்களுக்கு முதலாவது பொறுப்பாளிகள்
 இவற்றை உருவாக்கியவர்களே. இவர்கள்தாம் எமக்குப்
 பொருந்தாச் சட்டங்களை வகுத்தவர்கள். இந்தச் சட்
 டங்களில் எதுவும் நம் சன்மார்க்கத்துக்கும் நமது ஓரிடத்
 துக்கும் எவ்வகையிலும் பொருந்தாதவை; எமது சமூகத்
 தேவைகளை நிறைவேற்றாதவை; எம் நலன்களைப் பேணாதவை;
 மாறாக எமக்கு தீமையைத் தருவன; எமக்கிடையே குழப்
 பத்தை உருவாக்குவன. இவற்றின் துலட்சியம் எம்மை
 இழிவுபடுத்தலாகும். எம்மை வறுமையில் மூழ்கடித்து எம்
 பிடரிகளை மற்றவர் கைகளில் கொடுப்பதாகும். இவை எம்
 சட்டங்கள் அல்ல. ஏகாதிபத்தியவாதத்தின் சட்டங்கள்.
 அதன் சங்கிலிகள் எம் சமூகத்தில் பூட்டப்படுகின்றன.
 எய்மோடு எந்தவிதமான உறவோ சொந்தமோ இல்லாத
 இச்சட்டங்களால் நாம் அனுபவிக்கும் துன்பங்கள் கொஞ்ச
 நஞ்சமல்ல. தந்தையில்லாப் பிள்ளைகள் போன்ற இச்சட்டங்
 கள் எம்மை வழிகேட்டின்பால் இழுத்துச் செல்கின்றன;
 நியாயமற்ற தீர்ப்புக்களை எம்மிது தீணிக்கின்றன; சூப்ரின்
 பக்கமும் வறுமையின் பக்கமும் எம்மை இட்டுச் செல்கின்றன;
 அராஜகத்திலும் அழிவிலும் எம்மைத் தள்ளிவிடுகின்றன.

சட்டங்கள் எப்படி ஆதிக்கம் பெறுகின்றன?

சட்டம் ஒரு அத்தியாவசியமான பொருள் என்ற முறையில் அது சமூகத்துக்கு அவசியமானது; மனித இனத்துக்கு இவ்வுலகில் இன்றியமையாதது. ஏனெனில் சட்டம்தான் மக்கள் கூட்டத்தைப் பண்படுத்துகின்றது; சீமைகளைத் தடுக்கின்றது; பொதுவான தனிப்பட்ட உரிமைகளைக் காக்கின்றது; சமூக சட்ட நியாயங்களைக் கொடுத்து, மக்களை நன்மையில் பக்கமும் பரிபூரணத்தின் பக்கமும் இட்டுச் செல்கின்றது என்று நாம் முன்னைய அத்தியாயங்களில் விளக்கினோம்.

ஆனால், இந்த சட்டம் மனிதனின் உயர்ந்த இலட்சியங்களின்பால் அவனை இட்டுச் செல்லத்தக்கதாய் அமைய வேண்டுமாயின், அது உயர்ந்த இலட்சியங்களையுடைய தோற்று வாய்களிலிருந்து ஊற்றெடுக்கவேண்டும். மாற்றம், திரிபு, மறதி போன்ற கோளாறுகளால் பாதிக்கப்படாத தோற்று வாயிலிருந்து வரவேண்டும். இத்தகைய, காலத்தால் அழியாத அடிப்படைகளை வைத்தே சட்ட அமைப்பாளர்களும் சட்டத்தைக் கொண்டுவரும் ஆட்சியாளரும் சிந்திக்கவேண்டும்.

சட்டம் ஓர் உயிரோட்டமுள்ள பொருள் என்ற முறையில் அதற்கு உடலும் உயிரும் உண்டென்று கூறலாம். சட்டங்கள் என்று அமைக்கப்பட்டு, நிறைவேற்றப்படுவனவே உடல் என்பதை நாம் விளங்கிக்கொள்வதில் சிரமமிருக்காது என்று கருதுகிறேன். இதுதான் அதிகாரிகளும் ஆட்சியாளரும் தம் நோக்கங்களை அடைவதற்காக அமைத்து 'சட்டம்' என்ற பெயரில் மக்கள் முன் வைப்பது. ஆனால் சட்டத்தின் உயிர் எனப்படுவதுதான் இச்சட்டத்தை ஏற்று நடக்க மக்களைத் தூண்டும் சக்தி.

இத்தகைய சக்தியைப் பெறாத சட்டம், வெறும் உயிரற்ற சடலம் போன்றது. இச்சட்டத்துக்கு எவ்வித அர்த்தமும் இல்லை. எந்தவொரு சட்டமும் அது பயனுடையதா என்று கணிப்பதற்கு அதற்குரிய உயிர்போன்ற சக்தியையே அவதானிக்க வேண்டும். இந்த சக்தியின் ஏற்றத தாழ்வைப் பொறுத்தே சட்டத்தின் உயிர்த்துடிப்பும் பலமும் அமையும். எனவே மக்கள் மீது சட்டத்தின் ஆதிக்கம் இரண்டு முக்கிய அம்சங்களாலேயே தங்கியிருக்கும்.

ஒன்று: முற்றிலும் ஆத்மீக சம்பந்தப்பட்டது. அதாவது ஒரு சட்டம் கொண்டிருக்கும் ஆத்மீகத் தொடர்பு இதுதான் சமூகத்தின் ஒவ்வொரு தனி நபரின் உள்ளத்திலும் இந்தச் சட்டத்தைப் பற்றிய பற்றை உண்டாக்கி அதை வரவேற்று அதற்குக் கட்டுப்படத் தூண்டுவது. இந்தத் தொடர்புதான் அந்தச் சட்டத்தை விரும்பிப் பேணவும் அதைப் பேணுதிருத்தல் பாயம் என்ற மனோபாவத்தையும் கொடுப்பது.

மக்களின் மதிப்புக்குரிய நம்பிக்கைகளையும் கொள்கை கோட்பாடுகளையும் மதித்து, அல்லது அவர்கள் பின்பற்றும் மார்க்கத்தை அனுசரித்து, அல்லது அவர்கள் கௌரவித்துப் பேணுவதும் பாரம்பரியப் பழக்க வழக்கங்களைப் புண்படுத்தாமல் அமைக்கப்படும் சட்டம்தான் மேலே சொன்ன உயி ரோட்டமுடையதாயிருக்க முடியும்.

மற்றது: சட்டத்தில் அமைந்துள்ள வற்புறுத்தும் தன்மை. அதாவது அந்தச் சட்டத்தை மீறுவோர் மீது விதிக்கப்படும் தண்டனைகளும் உண்டங்களும் கல்யாணம் போன்ற உடன்படிக்கை சம்பந்தப்பட்ட விவகாரங்கள் செல்லுபடியாகாமை, வணக்கங்கள் போன்றவற்றில் அவை வீணாகி ஏற்கப் படாமை போன்ற அர்த்தமுள்ள பலாபலன்கள்.

மூலகைச் சட்டங்கள்:

உலகில் காணப்படும் சட்டங்கள் யாவும் அவற்றின் ஆதிக்கத்தைப் பொறுத்து மூன்று வகைகளில் அடக்கலாம்:-

1: மேலே கூறப்பட்ட இரண்டு முக்கிய அம்சங்களையும் ஒழுங்கே பெற்ற சட்டங்கள். இத்தகைய சட்டங்கள் நிலையாக நின்று பயன்தருவன. மக்கள் மீது மிக்க ஆதிக்கம் பெற்று விளங்குவன. ஏனெனில் இத்தகைய சட்டங்கள் மக்களின் சமயக்கோட்பாடுகளுக்கமைய இருப்பதன் மூலம் மனிதனின் ஆத்ம வளர்ச்சியையும் அகவாழ்வையும் வற்புறுத்துகின்றன. அதேவேளை மீறி நடப்பவர்கள் மீது தக்க தண்டனை விதிப்பதன் மூலம் புறவாழ்விலும் அவனைச் செப்பனிகின்றன. இதன்மூலம் மனிதனுடைய அகவாழ்வும் புறவாழ்வும் ஒன்றுக்கொன்று இணக்கமாய் அமைகின்றன. மக்களும் இத்தகைய சட்டங்களுக்கு மனப்பூர்வமாகவே கட்டுப்படுகின்றனர். இன்பத்திலும் துன்பத்திலும் உள்ளும் புறமும் இச்சட்டங்களை மதித்து நடக்கின்றனர். ஈமானுள்ள மனம் அவற்றுக்குக் கட்டுப்படத் தூண்டுகின்ற அதேவேளையில் தீமையை வெறுக்கும் ஆத்மாவும் அவற்றுக்கு மாறு செய்ய வேண்டாம் என்று தடுக்கிறது.

இஸ்லாமிய ஷரீஅத் சட்டங்கள் யாவும் இவ்வகைக்குத் தக்க எடுத்துக்காட்டுகள். ஆமாம், மனிதன் வகுத்தவற்றிலும் ஒருசில சட்டங்கள் இவ்வகையில் இருக்கலாம். ஆனால் மிகவும் சொற்பமே. சட்டமியற்றும் அடிப்படைக் கொள்கைகளில் இஸ்லாமிய சட்டங்களுக்கும் ஏனைய சட்டங்களுக்குமிடையில் ஏராளமான வித்தியாசங்கள் உண்டு என்ற உண்மையை இங்கே மறந்துவிடக் கூடாது.

2. வற்புறுத்தும் தன்மை என்று நாம் மேலே குறிப்பிட்ட அம்சத்தை மாத்திரம் பெற்ற சட்டங்கள். இவ்வகைச் சட்டங்கள் மக்களிடம் அதிக ஆதிக்கத்தைப் பெற முடியாது. ஏனெனில் இவற்றுக்கு ஆத்மீகத் தொடர்பு இல்லை. ஆகவே வற்புறுத்தலுக்காகவும் விருப்பமின்றியும் இவற்றை மக்கள் ஏற்பார்கள். எனவே இத்தகைய சட்டங்களின் தண்டனை பற்றிய அச்சம் இல்லாத சந்தர்ப்பத்தில் இவற்றை மீறப் பயப்படமாட்டார்கள். ஏனெ

னில் தண்டனையொன்றே இவர்களைக் கட்டுப்படுத்து
கின்றது.

ஏனெனில் எவ்வளவு படித்துப் பண்பட்ட மனிதனா
யினும் ஆத்மீகப் பண்பாடும் சன்மார்க்கப்பக்குவமும்
இல்லாவிடத்து, இத்தகைய பயன்களை வலியுறுத்தாத
சட்டத்தை மீறுவதனால் தனக்கு ஒரு நன்மை வருமென்
றிருந்தால் அதை மீறிவிடுவான்.

உலகில் மனிதர்கள் வகுத்துள்ள சட்டங்களிற் பெரும்
பாலானவை இவ்வகையிலே சேரும். குறிப்பாக சமயக்
கோட்பாடுகளையும் பண்பாடுகளையும் பேணும் வகுக்கப்
பட்ட சட்டங்கள் யாவும் இவ்வகையிலே அடங்கும்.

பிரெஞ்சுப் புரட்சிக்கு முன்னிருந்த சட்டங்கள் பெரும்
பாலும் ஓரளவு ஆத்மீகமும் கலந்து காணப்பட்டன. ரோமன்
சட்டங்கள் போன்றவற்றிற் காணப்பட்ட சமய ஏவல்
விலக்கல்களின் தன்மைகளும் பண்பாடு, பாரம்பரிய கோட்
பாடுகள் என்பவற்றின் வாடையும் அச்சட்டங்களில் காணக்
கூடியதாயிருந்தன.

ஆனால் பிரெஞ்சுப் புரட்சிக்குப் பின்பு தோன்றிய சட்ட
அமைப்பாளரும் அதிகாரிகளும் சட்டங்களில் இருந்த சமய
வாடைகளையும் உயர்ந்த மனிதப் பண்புகளின் தாக்கங்களை
யும் நீக்கி ஒதுக்குவதில் பெருமளவு வெற்றி கண்டார்கள்.
வெறும் சடவாதத் தொடர்புகளின் அடிப்படையிலேயே
சட்டங்களை வகுக்கலாயினர். இதன் பயனாக சட்டங்களில்
இருந்த உயிர்த்துடிப்பு மறைந்து விட்டது. சமூகத்தின் மீதும்
தனி நபர் மீதும் சட்டங்களுக்கிருந்த தாக்கமும் அற்றுப்
போயிற்று.

சட்டத்தின் வட்டத்திலிருந்து சன்மார்க்கத்தையும்
அதன் கோட்பாடுகளையும் எட்டத்தள்ளியதன் விளைவாக,
அருங்குணங்களையும் நற்பண்புகளையும் அப்புறப்படுத்தியதன்
விளைவாக அடைந்த பயன் என்ன? குணங்கள் கெட்டுப்
போயின! அராஜகம் பரவியது! சட்டத்தையும் அவமதித்து

அத்துமீறும் குணம் எழுதாயத்திற் பரவியது. கிளர்ச்சிகளும் குழப்பங்களும் அதிகரித்தன. மனோ இச்சகைகளுக்கு ஒத்த வாறு திட்டங்கள் தோன்றின. மக்கள் வாழ்வில் நிம்மதியும் அமைதியும் அற்றுப்போயின.

மக்களுக்கு சமத்துவம் வழங்க வேண்டும், சமயச் சுதந்திரம் வழங்க வேண்டும் என்ற எண்ணம்தான் இந்நவீன சட்ட மேதாவிக்களையும் ஆட்சியாளரையும் இப்படுகுழியில் தள்ளி விட்டது. மக்களுக்கு இவ்வரிமைகளை வழங்குவதற்கு சட்டங்களை சமயக் கோட்பாடுகளிலிருந்து அகற்றுவதைத் தவிர வேறு வழியில்லை என்று இவர்கள் நினைத்தார்கள். இதன் விளைவுதான் நாம் இன்று காணும் சீரழிந்த உலகம். உண்மையிலேயே இவர்கள் மக்களுக்குக் கொடுக்க நினைத்த அந்த சுதந்திரத்தையும் சமத்துவத்தையும் இஸ்லாமிய அடிப்படையில் கொடுக்க விரும்பியிருந்தால் இத்திய விளைவைத் தவிர்த்திருக்கலாம்.

இந்த நிலையைத் தடுக்க இஸ்லாம் என்ன வழி சொல்கிறது

இஸ்லாமிய ஷரீஅத் சட்டங்களின் அடிப்படை இஸ்லாம்தான். அந்தச் சட்டங்கள் முற்றிலும் சமய அடிப்படையிலானவையே. இச்சட்டங்களின் முதலாவது அடிப்படையே இவை இஸ்லாமிய நாட்டில் வதியும் முஸ்லிம்களுக்கும் மற்றவர்க்கும் பொதுவாக அமுலாகும் என்பதாகும். முஸ்லிம் அல்லாதவர்கள் “நிம்மீக்கள்” எனப்படுன்றனர். இஸ்லாமிய சட்ட முறை கொண்டுவந்த மூக்கியமான அடிப்படையில் ஒன்று சமத்துவம்; மற்றொன்று மத சுதந்திரம். இவ்விரு அடிப்படையையும் கொண்டு வந்ததிலிருந்தே மனிதன் இயற்றிய சட்டவாக்கங்கள் தீர்த்து வைக்கப் பயந்த முக்கியமான ஒரு பிரச்சினையை இஸ்லாமிய சட்டயாப்பு முதலாவதாகவே தீர்த்து வைத்துள்ளது என்பது தெளிவாகிறது. அப்படியானால் ஷரீஅத் சட்டம் முஸ்லிம்களையும் முஸ்லிம் அல்லாதோரையும் சமமாய் நடத்துகின்றது என்பது தெளிவாகிறது தல்லவா? எனவே அவர்கள் மனிதர்கள் என்ற முறையில் ஒன்றுபடும் விஷயங்களில் பொதுவாகவும் வேறுபடும்

அம்சங்களில் தனித்தனிச் சட்டங்கள் மூலமும் அவர்களின் சமய உரிமைகளையும் வழங்கியுள்ளன இஸ்லாமிய சட்டங்கள்.

சமயக் கோட்பாடுகளில் மாத்திரம் முஸ்லிம்களும் கிறிஸ்தவர்களும் வேறுபடுகின்றனர். ஆகையால் இவ்விஷயங்களில் இவர்களைச் சமமாய் நடத்துவது முறையாகாது. ஏனெனில் சமமான இருவர்க்கிடையில் சமத்துவம் நிலைநாட்டுவது நியாயமாகும்; ஆனால் ஏற்றத்தாழ்வுடைய இருவர்க்கிடையில் சமத்துவம் நிலை நாட்டுதல் தெளிவான அநியாயமாகும். இப்படியான சந்தர்ப்பத்தில் தனித்தனிச் சட்டம் கொண்டுவருதல் சமத்துவத்திற்கு முரணானது என்று எவரும் கூற முடியாது. உண்மையில் இது சமத்துவத்தை நிலைநிறுத்துவதாகவே இருக்கிறது. எனவே இதுதான் நியாயம் என்று கூற வேண்டும். ஏனெனில் கொள்கை கோட்பாடுகளில் வித்தியாசமான இரு சாராருக்கும் ஒரே வகையான சட்டத்தைப் பின்பற்றச் செய்தல் — அதாவது முஸ்லிம்கள் தங்கள் சமயத்துக்கு ஏற்ற சட்டத்தை ஏற்கச் செய்து மற்றவர்கள் தம் சமயத்துக்கு மாறான ஒரு சட்டத்தை ஏற்கச் செய்தல் நீதியாகாது. இன்னும் ஒருவகையிற் கூறுவதாயின் இது முஸ்லிம்களின் சமயக் கோட்பாடுகளில் தலையிடாமல் மற்றவர்களின் சமய விவகாரங்களிற் தலையிட்டு குறுக்கீடு செய்து அவர்களைப் பிற சமயத்தின் மீது வற்புறுத்தலாகும். இது இஸ்லாத்தின் அடிப்படையான அல்குர்ஆனின் “சன்மார்க்கத்தில் வற்புறுத்தல் இல்லை” (2:256) எனும் போதனைக்கே மாறானதாகும்.

மது அருந்தல், பன்றி மாமிசத்தை உண்ணல் போன்ற வற்றுக்குக் கொடுக்கப்படும் தண்டனைகளில் முஸ்லிம்களுக்குக் கொடுக்கப்படும் தண்டனைகள் மற்றவர்க்கு கொடுக்கப்பட மாட்டா. ஏனெனில் மதுவும், பன்றிமாமிசமும் தடை செய்யப்பட்டுள்ளது சமய அடிப்படையிலாகும். இவற்றை இஸ்லாமிய ஷரீஅத்தே ஹராம் என்கிறது. இந்த ஷரீஅத்தை ஏற்காத ஒருவருக்கு இவற்றைச் செய்தமைக்காக தண்டனை விதித்தல் அவர்மீது சன்மார்க்கத்தை வற்புறுத்தித் திணிப்பதாகும்.

3. வெறும் ஆதிக்கத்தின் அடிப்படையில் அமைந்துள்ள துடன் சமயக் கோட்பாடுகளுக்கும் பண்பாடுகளுக்கும் மக்களால் ஏற்கப்பட்டுள்ள சிறந்த பண்புகளுக்கும் மாறாக அமைந்துள்ள சட்டங்கள். இத்தகைய சட்டங்கள் மக்களிடையே எவ்வித ஆதிக்கத்தையும் பெற முடியாது. ஆம், மக்களின் கொள்கை கோட்பாடுகளையே உடைத்தெறியும் சட்டங்களுக்கு - அவர்களின் உள்ளங்கையே சித்திரவதை செய்யும் சட்டங்களுக்கு அவர்கள் எப்படி மதிப்புக் கொடுக்க முடியும்!

இத்தகைய சட்டங்களுக்கு எவரும் கட்டுப்படுவார்கள் என்று எதிர்பார்க்க முடியாது. மாறாகக் கடும் எதிர்ப்பையும் வெறுப்பையுமே எதிர்பார்க்க வேண்டும். இத்தகைய சட்டங்களைப் பாதுகாக்கத் துணியோரையும் ஒழித்துக் கட்ட மக்கள் துணியில் ஆச்சரியம் ஒன்று மில்லை. இத்தகைய சட்டத்தை எதிர்ப்பதில் எதிர்நோக்க வேண்டியவரும் எத்தகைய தண்டனையையும் மக்கள் பொருட்படுத்த மாட்டார்கள். ஏனெனில் கொள்கை வாதியின் முன்னால் எந்தத் தண்டனையும் நீன்றுபீடிக்க முடியாது என்பதை மக்கள் அறிந்து கொண்டார்கள்.

இவ்வகையான சட்டங்களுக்கு எகிப்தின் சட்டங்கள் தக்க உதாரணங்களாய் இருந்தன. ஏன் இஸ்லாமிய சட்டங்களை அடகு வைத்துவிட்டு மனிதன் வகுத்த சட்டங்களை ஏற்றுக்கொண்ட வேறு பல இஸ்லாமிய நாடுகளின் சட்டங்களும் இப்படித்தான் இருந்தன. இவை மக்களின் நோக்கங்களைப் பூர்த்தி செய்யவில்லை. இவை அம்மக்களுக்குரியவை அல்ல. எனவே இச்சட்டங்கள் அவர்களின் இம்மை மறுமை வாழ்விலோ மனங்களிலோ சிந்தைகளிலோ எவ்வித தாக்கத்தையும் ஏற்படுத்த முடியவில்லை. (இந்நிலை இன்றும் முற்றாக நீங்கிவிட்டது என்று கூறமுடியவில்லை).

அந்நியரின் ஆதிக்கம் தீனித்த சட்டங்கள்

இஸ்லாம் ஒரு பரிபூரணமான வாழ்க்கை முறை. அது வாழ்க்கையின் சகல துறைகளும் தக்க வழிகாட்டுகிறது. எனவே இஸ்லாம் பிரவேசித்துப் பரவிய நாடுகளில் இயற்கையாகவே இஸ்லாமிய சட்டங்கள் அமல் நடத்தப்பட்டன. எனவே முஸ்லிம் நாடுகளில் ஆரம்பமுதல் இஸ்லாமிய சட்டங்களே அரசோச்சிவந்தன. இந்நாடுகளில் வந்தேறு குடிகளான அந்நியரின் ஆதிக்கம் தலைதூக்கும் வரை இஸ்லாமிய அமைப்பு மாறவில்லை.

ஐரோப்பிய ஆதிக்கம் இஸ்லாமிய நாடுகளில் தலையெடுத்தது முதல் அங்கே இஸ்லாமிய சட்டங்களின் இடத்தை ஐரோப்பிய சட்டங்கள் பிடித்துக்கொண்டன. அல்லது அவர்களின் அன்பிலும் நல்லெண்ணத்திலும் வாழ்ந்த அதிகாரிகள் தங்கள் குருக்களைத் திருப்திப்படுத்த அவர்கள் காட்டிய சட்டங்களைக் கட்டிக்காத்தனர். இதற்குக் கூறப்பட்ட ஒரே யொரு காரணம், ஐரோப்பியரின் இணையற்ற நாகரீகம் பெற்று முன்னேறுகிறோம் என்பதுதான்! ஏதோ ஐரோப்பிய நாகரீகம்தான் மனித சமுதாயத்துக்கு விமோசனம் கொண்டு வந்தது போன்ற ஓர் உணர்வு! இந்த முஸ்லிம்கள் பின்தங்குவதற்குக் காரணம் இவர்களின் இஸ்லாம்தான் என்பது போன்ற ஓர் எண்ணம்!

இந்த கவைக்குதவாத கண்டுபிடிப்புக்கு இரவல் புத்தி ஜீவிகளின் மூளைகளில் நல்ல வரவேற்பும் இருந்தது. இந்தத் தத்துவம், நாட்டின் கல்லூரிகளிலும் கலைக்கூடங்களிலும் வளர்ந்து கொண்டிருந்த இளந்தலைகளுக்குத் தத்துவமாய்ப் போதிக்கவும் துணிந்தனர் அந்தக் கைமாற்று அறிவாளிகள்!

அடியற்ற ஆதாரம்

தங்கள் கண்டுபிடிப்பும் தத்துவமும் வெறும் கானல்நீர் என்பதை உணர்ந்து கொள்ள இந்த மேதைகள் அதிகம் சிந்தனை செய்து தங்கள் மண்டைகளை உடைக்கத் தேவையில்லை. இவர்களின் ஐரோப்பிய குருமார்கள் கொண்டுவந்து கொடுத்த

துள்ள அந்த நாகரீகமான சட்டங்கள் யாவும் நேரம் ஏகாதி பத்தியத்தின் சட்டங்களிலிருந்து பொறுக்கியெடுக்கப்பட்டவை. இச் சட்டங்கள் யாவும் இஸ்லாமியத் தாக்குதலிலிருந்து தங்கள் ஐரோப்பாவைக் காப்பாற்ற உதவாதவை; சிலுவையுத்தத்தின்போது அவர்களுக்கு சேரழிவைத் தேடிக்கொடுத்த கவைக்குதவாத சட்டங்கள் என்ற உண்மையை உணர்ந்துகொள்ள ஆய்வுகூடங்களில் நாட்கள் பல கழிக்கத் தேவையில்லை.

ஆட்சியைப் பிடித்துக்கொண்டு அதை மக்கள் பறித்து விடுவார்களோ என்று பயந்து விழ்பிடுங்க விழிக்கும் நம் ஆட்சியாளர்களுக்கு கொஞ்சமேனும சிந்திக்க முடியுமானால், எமது முன்னோர்கள் பண்டுதொட்டு பின்பற்றி வந்தது இஸ்லாமிய ஆட்சிமுறைதான்; நாம் சிறுபான்மையினர்; நம்மை மற்றவர்கள் விழுங்கி விடுவார்களே! என்ற அச்சம் வெறும் வரட்டுப்பயம்தான்; இருபதே வருடங்கள் கழிந்த நிலையில் பெருமானார் (ஸல்) அவர்கள் விட்டுச் சென்ற இஸ்லாமிய வாழ்க்கை முறைதான், உலகளாவிய நின்ற நேரம், பாரஸீக சாம்ராஜ்யங்களையே மாற்றியமைத்தது: இஸ்லாத்தைப் பின்பற்றியே சிரியாவையும், எகிப்தையும், வடஆபிரிக்காவையும் ஆயிரமாண்டுகளுக்குமேல் ஆண்டு மனித இனத்தின் ஆட்சித் தந்தைகளாயினர்; அறிவுத் தந்தைகளாயினர்; இந்த இஸ்லாமியக் கட்டுக்கோப்பின் கீழ் இயங்கியே சிலுவை வீரர்களுக்கு ஈடுகொடுத்தார்கள்; தாத்தாரியர்களை தட்டி வீழ்த்தினார்கள்; ஏன் இவர்களின் குருக்களான ஐரோப்பியரின் நாடுகளையும் தம் ஆட்சியின் கீழ் அமைதியாக வைத்திருந்தனர் எனும் சரித்திர உண்மைகளை உணர்ந்து கொள்ள சிரமம் தேவையில்லை.

இந்த மந்த புத்திசாளுக்கு நீண்டதூரம் சிந்திக்க முடியா விட்டால், சில நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்பிருந்த நம் நாட்டு நிலையையாலது சிந்திக்க வேண்டாமா? முஹம்மது அலி பாஷாவின் ஆட்சியில் இருந்த இஸ்லாமிய எகிப்து, எத்தனையோ ஐரோப்பிய நாடுகளைவிட மிகவும்பலம் வாய்ந்து காணப்பட்டதையும், தன் பூமியிருந்து பிரெஞ்சுக் காரரைத்

தூரத்தியடித்து, ஆதிக்கம் செலுத்தவந்த ஆங்கிலேயரை ஆழிக்கடலில் ஆழ்த்தியதையும், கிரேக்கத்தையே ஏய்ப்ப மிட்டமையும். கிரேக்கருக்கு நயவஞ்சகத் தனமாய் உதவி செய்த ஐரோப்பிய சக்திகளை ஒழித்துக்கட்டியமையும் ஹிஜாஸ், சூடான், சிரியா போன்ற தேசங்களைத் தன்னோடு சேர்த்துக்கொண்டமையும் துருக்கியுடன் போர் செய்து, ஐரோப்பியக் குள்ளநரிசனின் சதித்திட்டம் இல்லாவிட்டால் கொன்ஸ்தாந்து நோபியையும் தன் ஆட்சிக்குள் கொண்டு வந்திருக்கவேண்டிய நிலையும் எகிப்தின் சரித்திரம்தானா அல்லது கட்டுக்கதைகளா!

இத்தகைய சாதனைகளையெல்லாம் இந்நாடுகள் செய்தது, வந்தேறு குடிகளான ஐரோப்பியரின் சட்டங்களை வைத்துக் கொண்டடல். இஸ்லாமிய சட்டங்களை வைத்துக்கொண்டு தான். இந்த உண்மைகளை அறிந்தவர் ஐரோப்பிய சட்டங்கள் தாம் முன்னேற்றத்துக்குக் காரணம், இஸ்லாமிய சட்டங்களாற்றான் பின் தங்கினோம் என்று எப்படிச் சொல்லமுடியும்? அப்படிச் சொல்வதாயின் அது வெறும் அறிவு சூன்யம் என்று அவ்வது குருட்டுத்தனம் என்றுதானே கொள்ளவேண்டியுள்ளது.

இந்த மந்த புத்திகள் இஸ்லாமிய சரித்திரத்தைச் சற்று வாசிக்கக்கூடாதா? இஸ்லாமிய ஆட்சிமுறை, இஸ்லாமிய நாசரீகம் என்பன பற்றி சற்று தெரிந்துகொள்ள, ஐரோப்பிய நாசரீகத்தின் இரகசியத்தைக் கொஞ்சம் விளங்கிக்கொள்ள, மேலாட்டு நாசரீகம் எந்த அத்திவாரத்தின்மீது எழுப்பப்பட்டிருக்கிறது என்று புரிந்துகொள்ள கொஞ்சம் முயலக் கூடாதா?

“இப்பூவுலகில் அவர்கள் சுற்றித் திரிந்து பார்க்கவில்லையா? அப்பொழுதுதான், அவர்களுக்கு உணர்ந்து கொள்ளக்கூடிய உள்ளங்களும், கேட்கக்கூடிய காதுகளும் ஏற்பட்டிருக்கும். நிச்சயமாக, அவர்களுடைய கண்கள் குருடாகி விடவில்லை; எனினும், செஞ்சங்கரில் இருக்கும் உள்ளங்கள் தாம் குருடாகி விட்டன.”

அல்-குர்ஆன் 22:46)

முஸ்லிம்களின் வீழ்ச்சிக்கு இஸ்லாம் காரணமல்ல

முஸ்லிம்களின் பிற்போக்கிற்கும் வீழ்ச்சிக்கும் இஸ்லாம் எவ்வகையிலும் பொறுப்பல்ல. ஏனெனில் இஸ்லாமிய ஷரீஅத் சட்டங்கள் இப்புவலகில் காணப்பட்ட சட்டங்களை விடவும் என்றும் எல்லாவகையிலும் சிறந்தவை என்பது வெறும் வாதுக் கூற்றல்ல. ஏனெனில் இன்றுவரை சட்ட மேதைகள் உருவாக்கிய சட்ட அடிப்படைகள் யாவற்றிலும் இஸ்லாமிய சட்ட அடிப்படைகள் மிக அழகாக அமைந்திருக்கக் காண்கின்றோம். சட்டத்துறை மேதைகள் நமக்குத் தரும் புதுப்புது தத்துவங்களெல்லாம், அவற்றைவிடப் பூரணமான முறையில் இஸ்லாமிய ஷரீஅத் சட்டங்களில் தெளிவுபடுத்தப்பட்டிருப்பதைப் பார்க்கின்றோம்.

இஸ்லாமியர் அல்லது முஸ்லிம்கள் எனப்படுவோரின் பிற்போக்கிற்கு அல்லது வீழ்ச்சிக்கு எவ்வகையிலும் இஸ்லாமிய சட்டங்கள் காரணங்களாக இருந்ததில்லை. ஆனால் உண்மையான காரணம் அவர்கள் இஸ்லாமிய சட்டங்களை விட்டுவிட்டதேயாகும். ஏனெனில் இன்று பெரும்பாலான முஸ்லிம்கள் தங்கள் பெயர்களாலும் பேச்சினாலும் முஸ்லிம்களேயன்றி அவர்கள் தங்கள் நம்பிக்கையாலும், செயலினாலும் முஸ்லிம்கள் அல்லர். சிலர் இக்கூற்றுக்கு விதிவிலக்காக இருக்கலாம். இவர்களுக்கு அல்லாஹ் அருள்புரிவானாக!

புதிய சட்டதிட்டங்கள்தாம் மக்களை முன்னேற்றுகின்றன என்பது உண்மையாயின், இன்று இங்கிலாந்தைவிட பெல்ஜியம் எல்லாவகையிலும் சக்திபெற்று சிறந்து விளங்க வேண்டும். ஏனெனில் பெல்ஜியம் நாட்டுச் சட்டங்கள் மிகமிக நவீனமானவை. இங்கிலாந்தின் சட்ட திட்டங்கள் அனேகமாக பழையவை. இங்கிலாந்தின் சில சட்டங்கள் அதன் இருண்ட காலத்தைச் சேர்ந்தவை.

மற்றொரு வகையிற் பார்த்தால், புதிய சட்டங்களுக்கே மக்களை முன்னேற்றுவதில் அதிக சக்தியுண்டு என்பது உண்மையானால், இஸ்லாமியர்தாம் மிக்க முன்னேற்ற மடைந்திருக்கவேண்டும். ஏனெனில் அனேகமான சட்டங்

களுக்கு மூலமாய் அமைந்துள்ள றேமன் சட்டங்களைவிட இஸ்லாமிய சட்டங்கள் மிகவும் புதியன. எனவே இக்கூற்றிலும் உண்மை எதுவும் இல்லை.

முஸ்லீம்களே உணருங்கள்

இஸ்லாம்தான் முஸ்லீம்கள் என்று ஒரு சமுதாயத்தை உருவாக்கியது. அதுதான் உலகிலேயே சிறந்த சமூகமாக மாற்றியதும், உலக சாம்ராஜ்யங்களையெல்லாம் இவர்களின் ஆட்சிக்குள் கொண்டுவந்ததும். இவர்களுக்கு அறிவையும் ஒழுக்கத்தையும் அள்ளிக் கொடுத்ததும் இஸ்லாமே. கௌரவத்தையும் மரியாதையையும் தந்து மனோதிடத்தையும் பலத்தையும் தந்தது இஸ்லாமே. அதுவே நாடுகளை வென்று ஆட்சிகளை நிறுவிய வீரச் செம்மல்களை உருவாக்கியது. அறிவுக்கும் இலக்கியங்களுக்கும் நவீன ஞானங்களுக்கும் அளவிட முடியாத அரும் பணியாற்றி அறிவுக் களஞ்சியங்களைத் தந்தது இஸ்லாமே.

உண்மையான சமத்துவத்தையும் மெய்யான நீதியையும் உலகில் முதன்முதல் நிலைநாட்டியது இஸ்லாமிய சட்டங்கள் தாம். எல்லோரும் நல்ல காரியங்களிலும் இறை பக்தியிலும் ஒத்துழைக்க வேண்டும்; நல்லதை ஏவி தீமையை விலக்குவது அவசியம் என வற்புறுத்தியது இஸ்லாமிய சட்ட அமைப்பு ஒன்றுதான். இன்றைய நவீன சட்டங்கள் இன்று வரை இஸ்லாமிய ஷரீஅத் கொண்டு வந்த சட்டங்களிற் சிலவற்றையே எடுக்க முன்வந்துள்ளன.

முஸ்லீம்கள் இஸ்லாமிய சட்டங்களைப் பற்றிப் பிடித்து வந்த காலம் முழுதும் இஸ்லாம் தன் பொறுப்பை அழகாக நிறைவேற்றி வந்தது. இவர்கள் இவ்வரிய திட்டத்தைக் கைவிட்டதும் இவர்களின் முன்னேற்றப் பாதை தவறி விட்டது. அடிமைத்தனம் இவர்களை இறுக அணைத்துக் கொண்டது. எனவே இஸ்லாத்துக்கு முன்பு மனிதர் இருந்த இருண்ட நிலைக்கே ஒடோடிப் போய் விட்டார்கள். எனவே மற்றவர்க்குத் தலைவணங்கும் வலுவிறந்த மக்களாய் மாறினார்கள்.

அனியாயத்தைத் தடுத்துக் கொள்ளவோ எதிரியை எதிர்க்கவோ இவர்களால் எப்படி முடியும்?

முந்தைய முஸ்லிம்கள் முற்றாக அல்லாஹ்வை நம்பினார்கள். எனவே அவர்களுக்கு அல்லாஹ் இப்பூலகில் வசதிகளைக் கொடுத்தான். சொற்பமான தொகையினருக்கு அவன் அப்படிச் செய்ய முடியுமாயின் பெருந்தொகையாகவுள்ள நாம் உண்மைசமானை உள்ளங்களில் ஏற்றிக் கொண்டால் எமக்கு ஏன் அருள் செய்யமாட்டான்! அது அவனுடைய வாக்கு. அவன் அதை நிச்சயமாக நிறைவேற்றுவான். இது அல்குர்ஆனின் வாக்கு:

“உங்களில் ஈமான் கொண்டு நல்ல செயல்களில் ஈடுபடுவோரை அவர்களுக்கு முன்பிருந்த நல்லடியர்களை அதிபதிகளாக்கியது போன்று இப்பூலகில் அதிபதிகளாக்குவதாகவும், அவன் விரும்பிக்கொண்ட மார்க்கத்தில் நிலையாகியவதாகவும் அவர்களின் அச்சத்தை அமைதியும் பாதுகாப்புமாக நிச்சயம் மாற்றுவதாகவும் அல்லாஹ் வாக்களித்திருக்கிறான்” (24: 55)

“நிச்சயமாக உங்களுக்கு அல்லாஹ்விடமிருந்து பிரகாசமும் தெளிவான வேதமும் வந்திருக்கின்றன. அதனால் அல்லாஹ்வின் திருப்தியைப் பின்பற்றியோரை சாந்தி வழியில் அவனே வழிநடத்தி, இருடகளிலிருந்து வெளியேற்றி, பிரகாசத்தின் பக்கம் அவனுடைய அருளால் சேர்த்துவிடுகிறான். நேர்வழியில் அவர்களைச் சேர்த்துவிடுகிறான்” (5:15,15)

அடிப்படை வித்தியாசங்கள்

இஸ்லாமிய ஷரீஅத் சட்டங்களின் இயல்புக்கும் மனிதன் வகுத்துள்ள சட்டங்களுக்குமிடையேயுள்ள முக்கியமான வித்தியாசங்களை இங்கே கவனிப்போம்:-

(1) அடிப்படை உயிரோட்டம்:

இஸ்லாமிய ஷரீஅத் சட்டங்களில் நாம் மேலே கூறிய உயிரோட்டத்தைப் பூரணமாய்க் காணலாம். ஏனெனில் இஸ்

லாமிய அமைப்பு முறை பொதுவான தனிப்பட்ட சட்டங் களிலும் இந்த உயிரோட்டத்துக்கு முக்கிய இடம் கொடுக் கிறது. இதன் மூலம் மனிதன் தன் ஒழுக்கம், பண்பாடு, பழக்க வழக்கம், கொடுக்கல், வாங்கல்கள் மற்றவர் களோடுள்ள தொடர்புகள், செய்யும் செயல்கள், பேச்சுக் கள் எல்லாவற்றிலும் இஸ்லாமியப் போதனைப்படி இயங்க வேண்டும் என்பது இஸ்லாத்தின் போதனை. இஸ்லாமிய ஷரீஅத் அமைப்பு இஸ்லாமிய ஏவல்களையும் விலக்கல்களையும் பொதிந்து அமைந்திருக்கின்றன. அதாவது இஸ்லாமியக் கொள்கைகளும் ஏவல்களும் விலக்கல்களும் மனிதனின் உள்ளத்தைத் தொட்டுக் கொண்டே இருக்கின்றன. எனவே அதை அவன் ஒதுக்கமுடியவில்லை.

உலகில் காணப்படும் ஏனைய சட்டங்கள் இப்படி அமைய வில்லை. அவற்றில் எங்கேயாவது ஒரு சமய அம்சம் இருக்கு மாயின் அதற்குப் பக்கத்திலே நூற்றுக்கணக்கான அம்சங் கள் சட்ட அமைப்பாளரின் அல்லது ஆட்சியாளரின் விருப் பத்தை ஒட்டியனவாய் இருக்கும். ஆகவே இந்தச் சூழலில் அதில் உயிர்த்துடிப்பு மிகவும் குறைவாகவே இருக்கும்.

ஐரோப்பிய நாடுகளின் சட்டங்கள் யாவும் ரோமன் சட்டங்கள் என்பதை நாம் அறிவோம். இந்நாடுகளில் கிறிஸ்துவ சமயம் தோன்றி உள்வதற்கு முன்பே ரோமன் சட்டங்கள் வேருன்றியிருந்தன. ஆகையால் கிருஸ்துவம் வந்தபோது சட்ட அமைப்பில் அதற்கு முக்கிய இடம் இருக்கவில்லை. அத்துடன் அச்சமயம் விசேட சட்டங் களைக் கொண்டுவரவில்லை எனவே அன்றைய சட்ட வல்லுனர்கள் தங்கள் சட்டங்களில் இச்சமயத்தின் போதனை களுக்கு குறிப்பிடத்தக்க இடத்தைக் கொடுக்கவில்லை. இதன் காரணமாக இச்சமயத்தின் தாக்கத்தை ரோமன் சட்டங் களில் காண்பது கடினமாயிருக்கிறது.

(2) பண்பாட்டுக் கண்ணோட்டம்

சமூகத்தின் உயிர்நாடி போன்ற அருக்குணங்களைச் சட்ட அமைப்பின் அடிப்படைகளாகக் கணிக்கிறது இஸ்

லாம். ஆகையினால் இஸ்லாமிய சட்டங்கள் அருங்குணங்
களைப் பேண ஆசைப்படுகிறது. ஆகையால் நற்பண்புகளுக்கு
ஊறுசெய்யும் செயல்களை அச்சட்டங்கள் தண்டிக்கின்றன.

ஆனால், மனிதர்கள் இயற்றிய உலக சட்டங்கள், மனித
பண்பாட்டைப் பற்றி அக்கறை கொள்ளவில்லை. அதன்
கோடிக்கணக்கான தீமைகள் சமூகத்தையோ தனிநபரையோ
எவ்வளவு பாதித்தாலும் அதைப்பற்றி எவருக்கும் கவலை
யில்லை. உதாரணமாக விபசாரத்துக்காக இன்றைய சட்டம்
தண்டிப்பதில்லை. சம்பந்தப்பட்ட இருவரில் ஒருவர் மற்றவரை
வற்புறுத்தினார் என்று குற்றஞ் சாட்டப்பட்டால் அல்லது
சுயவிருப்பமின்றி அதில் இறங்க வற்புறுத்தப்பட்டார் என
காரணம் காட்டப்பட்டால் மட்டுமே தண்டனை கொடுக்கப்
படுகிறது. ஆனால் இஸ்லாம் அப்படியல்ல. எந்த நிலையிலும் விப
சாரத்துக்குக் கடுந்தண்டினைதான் விதிக்கிறது. ஏனெனில் இந்
தக் குற்றம் பனிதப் பண்புக்கு ஊறுவிளைவிக்கிறது என்பது
இஸ்லாத்தின் வாதம். மனிதன் இயற்றிய சட்டங்களில் அனே
கமானவை மதுவருந்தியவரைத் தண்டிப்பதில்லை. மதுவருந்
தியவன் மற்றொருவருக்குத் தொந்தரவு செய்தால் மாத்திரமே
தண்டனை கொடுக்கும். அப்படியானால் வெறும் மயக்க நிலைக்கு
வருதல் குற்றமல்ல என்பதுதான் பொருள். ஆனால் இஸ்லா
மிய சட்டம் இதை ஏற்கவில்லை. மதுவருந்தல் பனிதனின்
தனி வாழ்க்கைக்கும் தீமையே என்பதனால் அது குற்றமே
என்று தண்டிக்கிறது. குடித்தவனுக்கு மயக்கம் ஏற்படா
விட்டாலும் சரியே. ஏனெனில் இந்த வேலையை ஒழுக்க
அடிப்படைவேயே நோக்குகிறது இஸ்லாம். ஒழுக்கம் பேணு
வதன் மூலமே ஆரோக்கியமும் மானமும் பொருளும் உயி
ரும் அமைதியும் ஒழுங்கும் பாதுகாக்கப்பட முடியும்.

இஸ்லாமிய சட்டங்கள் ஒழுக்கங்களைப் பேணுவதில் அக்
கறை கொள்ளக் காரணம், இஸ்லாம் ஒழுக்கத்தையும் உயர்
பண்புகளையும் வற்புறுத்தி ஒரு பண்பட்ட சமூகத்தை
வளர்க்க விருப்புகிறது. இவற்றை மாற்ற இஸ்லாம் இன்றும்
விரும்பவில்லையென்றால் அதன் கருத்து. இன்றும் என்றும்

ஒழுக்கத்தால் மேம்பட்ட ஒரு சமூகத்தையே இஸ்லாம் காண விரும்புகிறது என்பதாகும்.

ஏனைய சட்டங்கள் ஒழுக்க அம்சங்களைப் பற்றி அக்கறை கொள்ளவில்லையென்றால் அதற்குக் காரணம், அச்சட்டங்கள் சமயப் பண்பாட்டின் அடிப்படையில் இயற்றப்படாமையே. மனிதர்கள் இயற்றிய சட்டங்கள் எப்பொழுதும் மாற்றங்களை ஏற்றுக்கொள்ளத் தயாராய் இருக்கின்றன. சட்ட அமைப்பில் ஈடுபடுவோரின் மனப்போக்கும் இவர்களின் அன்புக்கும் மதிப்புக்கும் உரியோரின் மனப்போக்கும் சட்டங்களில் பிரதிபலிக்கின்றன. இச்சட்டங்கள், பண்பாட்டு ஒழுக்க அம்சங்களிற் பலவினம் பெற்றிருப்பது இயல்புதான். எனவே இத்தகைய, மனிதனின் சட்டங்களைப் பின்பற்றும் ஒரு நாட்டில் நற்பண்புகள் தடைசெய்யப்பட்டு தீய பழக்கங்கள் சட்டமானாலும் ஆச்சரியப்படுவதற்கில்லை.

(3) தோற்றுவாயின் அடிப்படை

இஸ்லாமிய ஷரீஅத் சட்டங்களின் தோற்றுவாய் அல்லாஹ்வே. ஏனெனில் அச்சட்டங்களின் அடிப்படையான இஸ்லாம் அல்லாஹ்வால் அருளப்பட்டது. அவனே அக்குர்ஆனில் பின்வருமாறு கூறுகிறார்:

“நிச்சயமாக அல்லாஹ்விடம் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்ட மார்க்கம் இஸ்லாமே” (3 : 19)

“இஸ்லாத்தைத் தவிர மற்றொன்றை எவரும் மார்க்கமாக விரும்பினால் அது ஏற்றுக் கொள்ளப்படமாட்டாது. அவன் இறுதிநாளில் நஷ்டவாளியாகவே இருப்பான்.” (3 : 85)

ஆனால் மனிதன் இயற்றிய சட்டங்களின் தோற்றுவாய் மனிதனே.

இஸ்லாமிய சட்டங்கள் அல்லாஹ்வின் சட்டங்களாக இருக்கின்றமையால் இரு பயன்கள் விளைகின்றன:-

ஒன்று: குற்றவாளியும் நீதிபதியும் இச்சட்டங்களை மதிக்கிறார்கள். ஏனெனில் இவர்கள் இருவருமே இச்சட்டங்கள்

மனிதனுடையவையல்ல; சர்வ வல்லவனும் அல்லாஹ்வின் சட்டங்கள் என்பதை நம்புகின்றார்கள். இந்த நம்பிக்கையே இச்சட்டங்களுக்குக் கட்டுப்படும்படி மனிதனைத் தூண்டுகின்றது. ஏனெனில் அவ்வாறு கட்டுப்படுத்தல் இம்மையில் நன்மை தருவதுபோல் மறுமையிலும் நற்பேறு தருகின்றது. இதை மீறுவது இங்கு தண்டனை தருவதுபோன்று மறுமையிலும் கொடிய தண்டனையைத் தருகின்றது. எனவே சட்டங்களை அவ்வாறு வகுப்பதன் சம்பந்தப்படுத்தியமையால் மக்கள் அவற்றை மதிக்கும்படி பேணவும் செய்கின்றனர் ஒவ்வொரு சமயமும் அவற்றைக் கௌரவித்தப் பின்பற்றுவோரைக் கொண்டே கணிக்கப்படுகின்றது. எனவே இஸ்லாமிய சட்டங்கள் மதிக்கப்பட்டு பேணப்படும் அளவுக்கு இஸ்லாத்தின் மகிமையும் உலகில் வளரும் என்பதில் ஐயமில்லை. அப்படியே இச்சட்டங்களை ஏற்று நடப்போரின் வாழ்வும் சிறப்படையும்.

இரண்டு: இஸ்லாமிய சட்டங்கள் என்றும் நிலைபெற்றிருக்கும். சட்டத்தை அழல் நடத்திய ஆட்சியாளர் மறைந்தாலும் சட்டங்கள் அப்படியே இருக்கும். முடியாட்சியாயினும் குடியாட்சியாயினும், கூட்டாட்சியாயினும், இவை எதுவும் சட்டங்களைப் பாதிக்கமாட்டா. ஏனெனில் சட்டங்கள் நேரடியாக மன்னர்க்கத்தோடு தொடர்புடையன. மன்னர்களோடு அல்லது ஜனாதிபதிகளோடு அல்ல.

ஆனால், ஏனைய சட்டங்களில் இந்த நிலையைக் காண முடியாது. ஒரு தலைவர் அல்லது மன்னர் தீட்டிய சட்டங்கள் அப்படியே மற்றவர்க்குப் பிடிக்கப் போவதில்லை. எனவே அது மாற்றப்பட்டே தீரும். சட்டங்களை இயற்றியோர் தங்கள் விருப்பு வெறுப்புக்களை அடிப்படையாகக்கொண்டு பெற்றுக்கொண்ட அறிவு அனுபவத்தை வைத்து இயற்றிய சட்டங்கள், பிள்ளைகளும் சட்ட வல்லுநருக்குப் பிடிக்காவிட்டால், ஆச்சரியப்பட ஒன்றுமில்லை. நாட்டில் ஏற்படும் பலவகையான அசம்பாவிதங்களுக்கும் இது காரணமாகலாம். இதனால் அமைதியற்ற ஸ்திரமற்ற நிலையும் உருவாகலாம்.

பல எதிர்க்கட்சிகள் சட்டங்களை எதிர்க்கவும் கண்டிக்கவும் தூற்றவும் நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்வதை நாம் இன்று காண்கிறோம். மனிதன் இயற்றிய சட்டங்கள் அமূল நடத்தப்படும் நிலையில் இது நடக்கத்தான் செய்யும். ஏனெனில் ஒவ்வொரு மனிதனின் சட்ட ஆக்கத்திலும் குறைகாண இடமுண்டு. இவனுடைய ஆய்வின்படி அவனுடைய சட்டத்தில் பல குறைகள் தென்படலாம்.

இன்று உலக நாடுகள் பலவற்றில் ஏற்படும் மாற்றங்களும் போராட்டங்களும், மனிதனுடைய சட்டங்கள் பூரணமானவையல்ல என்பதற்குத் தக்க சான்றுகளாய் அமைந்துள்ளன. இதற்கு முக்கிமான காரணம் அந்நாட்டுச் சட்டங்களில் உயிர்த்துடிப்பில்லாமையே. இன்னும் சில காலத்தில் அச்சட்டங்கள் வெறும் கடுதாசிக்கத்தைகளாக மாறிவிட்டாலும் ஆச்சரியப்படுவதற்கு ஒன்றுமில்லை.

மனிதன் வகுத்த சட்டங்களை இஸ்லாம் மறுக்கிறது

இஸ்லாத்தின் அடிப்படை ஆதாரங்களான அல்குர் ஆணுக்கு அல்லது இறைதூதர் முஹம்மத் (ஸல்) அவர்களின் வாழ்க்கை முன்மாதிரியான ஸுன்னாவுக்கு மாற்றமாக அல்லது இவ்விரண்டிலிருந்து பெறப்பட்ட அடிப்படைகளுக்கு மாறாக அமையும் சட்டங்கள் யாவும் பொதுவாக பிழையான சட்டங்களாகவே கருதப்படும். இத்தகைய சட்டத்திற்கு கட்டுப்படாமலிருந்தால் மாத்திரம் போதாது. இவற்றை எதிர்ப்பதும் முஸ்லிம்கள் மீது கடமையாகிறது.

ஏனெனில் இறைவனின் ஏவல்களும் விலக்கங்களும் வீணுக்கு வந்தவையல்ல. அல்லாஹ் வேதத்தை இறக்கியதும் றஸூலை அனுப்பியதும் அவர்களுக்குக் கட்டுப்பட்டு அவர்கள் கொண்டு வந்ததை அமுல் நடத்தவுமேயாம். எனவே அந்த றஸூல் கொண்டுவந்ததைப் பின்பற்றி நடப்பவரின் செயல்கள் சரியானவை. ஏனெனில் அவர் அல்லாஹ்வின் கட்டளைக்கு அடிபணிந்தார். எவரும் இதற்கு மாறாக நடந்தால் அவருடைய செயல்கள் தவறானவையே. அல்லாஹ் தஆலா தன் அருள்மறையில் கூறுகிறான்:-

“அல்லாஹ்வின் கட்டளைப்படி பின்பற்றப்படுதற்காகவே யான்றி எந்த றஸூலையும் நாம் அனுப்பவில்லை.” (4 : 64)

“றஸூல் தந்தவற்றை எடுங்கள், அவர் தடுத்தவற்றை விட்டுவிடுங்கள்.” (59 : 7)

“விசுவாசிகளே, அல்லாஹ்வுக்கும் அவனுடைய றஸூலுக்கும் ளிப்பிடுங்கள்.” (4 : 59)

மனிதன் அமைத்த சட்டங்கள் ஏன் தவறானவை?

மனிதன் தயாரித்த சட்டங்கள் பிழையானவை என்பதற்கு ஆதாரம், இஸ்லாமிய ஷரீஅத் சட்டங்களின் மூலாதாரங்களான அல்குர்ஆன், அல்ஹதீஸ், அல்இஜ்மாஉ என்பவற்றிலிருந்தே எடுக்கப்படுகிறது. இஸ்லாத்துக்கு முரணான சட்டங்கள் யாவும் பிழையானவை என்பதை அல்குர்ஆனும் அல்ஹதீஸும் தெற்றெனக் கூறிக் கொண்டிருக்கின்றன. இவ்விரு அடிப்படைகளை மதித்து ஏற்கவேண்டும் என்று அல்இஜ்மாஉ கூறுகின்றது. இவற்றைச் சற்று விரிவாகக் கவனிப்போம்.

I. இஸ்லாமிய ஷரீஅத்தைப் பின்பற்றுப்படியும் அதற்கு மாறானவற்றைப் பின்பற்ற வேண்டாம் என்றும் அல்லாஹ் கட்டளையிட்டுள்ளான். ஒரு முஸ்லிம் சட்டங்களை இஸ்லாமிய ஷரீஅத்துக்கு அப்பாற்பட்டவற்றிலிருந்து எடுக்க அனுமதிக்கப்படவில்லை. ஷரீஅத்துக்கு மாறான யாவற்றையும் தெளிவான ஹரூம் என்றே கூறப்பட்டு விட்டது. அல்லாஹ்தஆலாவிடம் இரண்டே வழிகள் தான் உண்டு. ஒன்று அல்லாஹ்வையும் றஸூலையும் பின்பற்றிய வழி, மற்றது மனோ இச்சையைப் பின்பற்றிய வழி. எனவே றஸூல் கொண்டுவராதவை யாவும் மனோ இச்சையின் வழிதான். இதோ அல்குர்ஆன் கூறுகிறது:

“அவர்கள் உமக்கு பதில் சொல்லாவிடில் நிச்சயமாக அவர்கள் தங்கள் மனோ இச்சைகளையே பின்பற்றுகின்றனர் என்று நீர் அறிந்து கொள்வீராக. அல்லாஹ்வின் வழியை விட்டு தன் மனோ இச்சையைப் பின்பற்றுபவனை விட வழிகெட்டவன் யார் இருக்க முடியும்? நிச்சயமாக வழிகெட்டவர்களை அல்லாஹ் தேர்வழிப்படுத்துவதில்லை.” (28 : 50)

அல்லாஹ்விடம் ஆட்சி முறையும் இரண்டுவகை தான். ஒன்று; சத்தியமுறை; அதுவே அவன்தன் றஸூல்

லுக்கு தெய்வவெளிப்பாடு எனும் வஹீ மூலம் காட்டிக் கொடுத்த வழி. மற்றது மனோ இச்சையின் முறை. மூன்று வதொரு முறை கிடையாது. அல்குர்ஆனில் அல்லாஹ் கூறுகிறான்:

“தாவூதே! நிச்சயமாக நாம் உம்மை இப்பூமியில் எமது பிரதிநிதியாக்கினோம். எனவே, மனிதர்க்கிடையே சத்தியத்தைக் கொண்டு தீர்ப்புக் கூறுவீராக! மனோ இச்சையைப் பின்பற்றுகீர். ஏனெனில் அது அல்லாஹ்வின் பாதையிலிருந்து உம்மை வழிகெடுத்து விடும்.” (38 : 26)

“நேரான ஒரு மார்க்கத்திற்குள் உம்மை ஆக்கினோம்; அதையே பின்பற்றுவிராக. அநியாதவர்களின் மனோ இச்சைகளைப் பின்பற்றாதீர்” (45 : 18)

“உங்களுக்கு உங்களின் இறைவனிடமிருந்து இறக்கப்பட்டதைப் பின்பற்றுங்கள். அவனைவிட்டு வேறு அதிகாரிகளைப் பின்பற்றுகீர்கள். நீங்கள் மிகவும் சொற்பமாகவே நல்லுணர்வு பெறுகீரீர்கள்.” (7 : 3)

இப்படித்தான், இறைவனின் ஷரீஅத்துக்கு நேரடியாகவோ மறைமுகமாகவோ முரண்படும் சட்டங்களைப்பின்பற்றுதல் ஹராம் என்று தெளிவாய்க் கூறுகிறது அல்குர்ஆன். ஷரீஅத்துக்கு மாறான சட்டங்களை அமூல் நடத்துவோர் இச்சையைப் பின்பற்றுவோர் என்றும், வழிகேட்டின்பால் இழுத்துச் செல்லப்படுகிறார் என்றும் மற்றவரையும் வழிகெடுப்பவர் என்றும் தனக்கும் பிறர்க்கும் தீமை செய்து கொள்பவர் என்றும், அல்லாஹ் இறக்கியதை மறுப்பவர் என்றும் தனக்கு அல்லாஹ்வைத் தவிர வேறு அதிகாரிகளைத் தேடிக் கொண்டவர் என்றுமே கருதப்படுகின்றனர்.

2. அல்லாஹ்வின் தீர்ப்பல்லாத ஒன்றை ஏற்றுக்கொள்ள ஒரு முஸ்லிமை அல்லாஹ் அனுமதிக்கவில்லை. அல்லது அல்லாஹ் இறக்கியதைவிட்டு வேறு எதையேனும் நீதிபதியாக எடுக்கவும் அனுமதிக்கவில்லை. அம்மட்டல்ல, அல்

லாஹ்வின் தீர்ப்பைத் தவிர்த்த ஏனைய தீர்ப்புகளை மறுக்க வேண்டும் என்றும் வற்புறுத்தப்படுகிறது. மற்றெந்தத் தீர்ப்பையும் ஏற்றுத் திருப்திப்படுவது கொடிய வழிகேடு என்றும், ஷைத்தானைப் பின்பற்றலாகும் என்றும் கருதப்படுகிறது. இதோ அல்குர்ஆனின் கூற்று:

“உம்மீது இறக்கப்பட்டதையும் உமக்கு முன்பிருந்தவர்கள் மீது இறக்கப்பட்டதையும் நம்பினோம் என்று வாதுடுவோரை நீர் பார்க்கவில்லையா? அவர்கள் நிராகரித்துத் தள்ளவேண்டும் என்று ஏவப்பட்ட ஒரு விஷமியைத் தங்களுக்குத் தீர்ப்புக் கூற நியமிக்கின்றனர். அந்த ஷைத்தானே அவர்களைப் பாரதூரமாக வழிகெடுக்க விரும்புகிறது.” (4 : 61)

எனவே அல்லாஹ்வையும் றஸூலையும் நீதிபதிகளாக ஏற்க எவர் மறுக்கிறாரோ அவர் நிச்சயமாக ‘தாஃத’ எனும் வழிகேட்டையே நீதிபதியாக்கிக் கொள்கிறார். ‘தாஃத’ என்பது அல்லாஹ்வின் போதனையைவிட்டு மனிதனைக் கெடுக்கும் யாவற்றுக்கும் கூறத்தக்க ஒரு பதமாகும். எவன் அல்லாஹ்வை நம்பினாலே அவனுக்கு மற்றொன்றை நம்ப வேண்டிய தேவையில்லை. மற்றவர் பால் நீதிக்காகக் கைகட்டி நிற்கத் தேவையில்லை.

3. விசுவாசங்கொண்ட ஆனோ பெண்ணோ தமக்கு அல்லாஹ் தெரிவு செய்து கொடுக்காத ஒன்றைத் தெரிவு செய்து கொள்ளவோ அதன் மூலம் திருப்தியடையவோ அல்லாஹ் இடம்கொடுக்கவில்லை. அப்படி எவரும் மற்றொன்றைத் தேர்ந்து கொண்டால் அவர் வழிதவறியவர்; அவருடைய உள்ளத்தில் ஈமான் இடம் பெறவில்லை என்பதே கருத்து. அல்லாஹ் கூறுகிறான்:

“அல்லாஹ்வும் அவனுடைய தூதரும் ஏதேனுமொரு விஷயத்தில் தீர்ப்புக் கூறினால் அதில் அயிப்பிராயம் கொள்வதற்கு முஃமினான எந்த ஆணுக்கும் பெண்ணுக்கும் அதிகாரமில்லை.” (33 : 36)

4. அல்லாஹ் இறக்கிய வேத கட்டளைக்கு ஒத்ததாகவே சட்டத்தீர்ப்புக்கள் இருக்கவேண்டும் என்பது அவனுடைய கட்டளை:

“அல்லாஹ் அருளியவை கொண்டே அவர்களுக்கிடையில் தீர்ப்புக் கூறுவீராக” (5:49)

“உமக்கு அல்லாஹ் காட்டித் தந்தவைகளைக் கொண்டு மக்களுக்கிடையே நீர் தீர்ப்புக் கூறுவதற்காக நிச்சயமாக நாம் உமக்கு இந்த வேதத்தை இறக்கினோம்” (4:105)

அல்லாஹ் அருளியவற்றைக் கொண்டு தீர்ப்புக் கூறாத வளை அல்லாஹ்வையே மறுப்பவன் என்றும் அநியாயக்காரன் என்றும் துஷ்டன் என்றும் கணிக்கிறது அல்குர்ஆன்:

“எவர்கள் அல்லாஹ் அருளியதைக் கொண்டு தீர்ப்புக் கூறவில்லையோ அவர்களே அவனை நிராகரிப்பவர்கள்” (5:44)

“எவர்கள் அல்லாஹ் அருளியதைக் கொண்டு தீர்ப்பளிக்க வில்லையோ அவர்களே அக்கிரமக்காரர்கள்.” (5 : 45)

“எவர்கள் அல்லாஹ் அருளிய கட்டளைப்படி தீர்ப்புக் கூறவில்லையோ அவர்களே துஷ்டர்கள்.” (5 : 47)

அல்லாஹ் விதிக்காத சட்டங்களைப் புதிதாக உண்டாக்கி தக்க ஆதாரமின்றி அல்லாஹ்வின் ஏவலைவிட்டு அப்புதிய சட்டங்களை அமுல் நடத்தும் ஒரு முஸ்லிம் தவறு செய்கிறான் என்பது எல்லா இமாம்களதும் ஏகோபித்த கருத்தாகும். எனவே களவு, படுதூறு சொல்லல், விபசாரம் போன்றவற்றுக்கு அல்லாஹ்வின் தண்டனைகளை விடுத்து மனிதர்கள் அமைத்த வேறுதண்டனைகளைத் தேர்ந்தெடுப்பவர் திட்டமாகக் காபிராகிவிடுகிறார். இஸ்லாமிய சட்டங்களை மறுத்தல் அல்லது வெறுத்தல் போன்ற காரணங்களின்றி வேறு போலியான காரணங்களைக் கூறி அல்லாஹ்வின் தீர்ப்பை விடுத்து வேறு தீர்ப்பு வழங்குவதன் மூலம்

ஒருவரின் உரிமையை வீணாக்குபவர் அல்லது நியாயத்தை விடுபவர் அல்லது சமத்துவத்தைக் கெடுப்பவர் அநியாயம் செய்பவராவார். இப்படியான அநீதிகள் இல்லாத நிலையில் மேற்படி இறை தீர்ப்புக்கு மாறாகத் தீர்ப்புக் கூறுபவர் தீயவராவார்.

5. தங்களுக்கிடையே ஏற்படும் சிறிய பெரிய பிரச்சினைகளை யெல்லாம் தீர்த்துவைக்க அவனுடைய றஸூலையே நீதிபதியாக ஏற்றுக் கொள்ளாதவரை எந்த அடியானும் உண்மையான விசுவாசம் (ஈமான்) கொள்ளவில்லை என்று அல்லாஹ்வே தெரிவாகக் கூறுகிறான். அம்மட்டல்ல, அவர்கள் உண்மையான விசுவாசிகள் என்று ஏற்றுக் கொள்ளப்பட அவர்கள் அல்லாஹ்வின் றஸூல் விதித்த தீர்ப்பில் எவ்வித அதிருப்தியோ வெறுப்போ கொள்ளவும் கூடாது என்று நிபந்தனையும் இடப்பட்டுள்ளது. இதோ அல்குர்ஆன் கூறுகிறது:

“எனவே, உம் இறைவன் மீது ஆணையாக, அவர்கள் தங்களுக்குள் ஏற்படும் சச்சரவில் உம்மை நீதிபதியாக அங்கீகரித்து, நீர் செய்யும் தீர்ப்பைத் தங்கள் மனத்தில் எவ்வித அதிருப்தியுமின்றி அங்கீகரித்து முற்றிலும் வழிப் படாத வரையில், அவர்கள் உம்மை விசுவாசிகளாக மாட்டார்கள்.” (4 : 65)

6. இஸ்லாத்துக்கு மாறான சகல காரியங்களும் விலக்கப்பட்டவையே. எந்த ஆதிக்கம் அல்லது எந்த அரசாங்கம் வற்புறுத்தினாலும் அவற்றைச் செய்யக்கூடாது. ஏனெனில் சட்டமியற்றுவதில் ஒரு சமூகத்துக்கோ சபைக்கோ, அரசாங்கத்துக்கோ உள்ள அதிகாரம், அச்சட்டங்கள் இஸ்லாத்துக்கு இணங்கியிருத்தல் வேண்டும் என்ற நிபந்தனையைக் கொண்டுள்ளது. எனவே எந்தவோர் ஆட்சி, அல்லது சபை இஸ்லாத்துக்கு இணங்காத சட்டங்களை வகுத்தாலும் அது தன் வரம்பை மீறியதாகவே கருதப்படும். ஏனெனில் அத்தகைய சட்டங்

கள் சன்மார்க்கத்தால் தடைசெய்யப்பட்ட சட்டத்தை ஆகுமாக்க முடியாது. அவற்றைப் பின்பற்றுவதில் எந்த முஸ்லிமுக்கும் அனுமதிக்கவும் முடியாது. அவை எச் சந்தர்ப்பத்திலும் முஸ்லிமுக்கு விலக்கப்பட்டனவே யாம். எனவே அவற்றைப் பின்பற்றாது தடுத்துக் கொள்வது முஸ்லிமின் மீது கடமையாகும். அவற்றை அமுல் நடத்தாதிருப்பது முஸ்லிம் உத்தியோகத்தர் களின் கடமையாகும்.

ஏனெனில் அதிகாரிகளுக்கு கட்டுப்படவேண்டும் என்பதன் பொருள் அவர்களுக்கு சட்டமியற்றுவதில் பூரண சுதந்திரம் உண்டு என்பதல்ல. அல்லாஹ்வுக்கு கட்டுப் படுங்கள் என்பது அதிகாரிகளையும் ஆட்சியாளரையும் விட்டுவிடவில்லை. அல்லாஹ்வின் ஏவல், அவனுடைய றஸூலின் போதனை என்பவற்றைப் பேணி அதிகாரிகளுக் குக் கட்டுப்படுங்கள் என்பதுதான் உண்மையான கட்டளை. இதோ அவனுடைய அல்குர்ஆன் கூறுகிறது:-

“விகவாசுகளே. நீங்கள் அல்லாஹ்வுக்கு வழிப்பட்டு நடவுங்கள். அல்லாஹ்வின் சூதருக்கும் வழிப்படுங்கள். உங்கள் அதிபருக்கும் வழிப்பட்டு நடவுங்கள். உங்களுக்குள் ஏதேனும் ஒரு விஷயத்தில் பிணக்கேற்பட்டால் அதனை அல்லாஹ் விடமும் றஸூலிடமும் ஒப்படைத்து விடுங்கள். உண்மையிலேயே நீங்கள் அல்லாஹ்வையும் இறுதி நாளையும் நம்பியிருந்தால், இதுதான் நல்லதும் அழகான முடிவாகவும் இருக்கும்.” (4 : 59)

இந்த அல்குர்ஆன் வசனத்தைக் கவனிப்போம்: அல்லாஹ்வுக்கும் அவனுடைய றஸூலுக்கும் கட்டுப்பாட்டும்படி அல்லாஹ்வே கட்டளையிடுகிறான். கட்டுப்பாட்டுங்கள் என்ற சொல்லை றஸூலின் விஷயத்தில் மறுபடியும் திருப்பிச் சொல்லப்படுவதிலிருந்து றஸூலுக்கு முற்றாகக் கட்டுப்படவேண்டும் என்பதையே காட்டுகிறது. அது குர்ஆனில் குறிப்பிடப்பட்ட விஷயமாயினும், குறிப்பிடப்படாத விஷயமாயினும் சரியே; ஏனெனில் அவர்களுக்கு

அல்குர்ஆன் அருளப்பட்டது. அதற்கு முன்மாதிரியான வாழ்வு அவர்கள்மீதுருந்தது. ஆனால் அதிபருக்கு என்று குறிப்பிடும்போது கட்டுப்படுங்கள் என்ற சொல் மீட்டப்படவில்லை. இதிலிருந்து அதிபருக்குக் கட்டுப்படுத்தல் பொதுவான ஒன்றல்ல; அது றஸூலுக்குக் கட்டுப்படுவது மீறாமலே செய்யப்படவேண்டும் என்பது தெளிவாகிறது. எனவே அல்லாஹ்வையும் றஸூலையும் மீறாமலே அதிபருக்குக் கட்டுப்படவேண்டும் என்ற பொருள் இங்கு தெளிவாகிறது.

எனவே அதிபர்கள், ஆட்சியாளர்கள் எல்லோருக்கும் கட்டுப்படுத்தல் அல்லாஹ்வும் றஸூலும் விதித்த கட்டுப்பாட்டை மீறாமலே நடைபெறவேண்டும். ஆகவே அல்லாஹ்வுக்கும் றஸூலுக்கும் மாறாக இடப்படும் கட்டளைகளுக்கோ சட்டங்களுக்கோ எவ்வித அதிகாரமும் இல்லை.

7. ஸூன்னாவும், அதிபதிகளுக்கும் அரசர்களுக்கும் எந்த அளவு கட்டுப்படவேண்டும் என்பதைத் தெளிவாகக் காட்டுகிறது. அல்லாஹ்வின் கட்டளைக்கு மாறான விஷயங்களில் அவர்களுக்குக் கட்டுப்படக்கூடாது என்கின்றது. அண்ணல் ரபி (ஸல்) அவர்களிடமிருந்து தெளிவாக வந்துள்ள ஹதீஸ்களிற் சில பின்வருமாறு:

“படைத்த அல்லாஹ்வுக்கு மாறு செய்வதில் எந்த ஒரு படைப்புக்கும் அடிபணிதல் இல்லை”

“நல்ல கருமங்களிலேதான் மற்றவர்களுக்குக் கட்டுப்படவேண்டும்”

“அந்த அதிகாரிகளில் எவரும் பாவம் செய்யுமாறு உங்களை ஏவினால் அதற்குக் கட்டுப்படவேண்டியதில்லை”

“அல்லாஹ்வுக்கு மாறு செய்யுமாறு ஏவப்படாதவரை அதிகாரிகளுக்குக் கட்டுப்படுவது மனிதன் மீது கடமை

யாகும். அல்லாஹ்வுக்கு மாறு செய்யும்படி கட்டளையிடப்படால் அதற்குக் கட்டுப்படுதல் கிடையாது”

“என் ஸுன்னாவை அணைத்துவிட்டு புதுப்புதுக் கருமங்களை உண்டாக்கிக் கொண்டு தொழுக்களை அவற்றின் நேரங்களிவிடப் பிற்படுத்தும் சிலர் எனக்குப் பின்பு உங்கள் அதிகாரிகளாவார்கள். என்று அல்லாஹ்வின் தூதர் (ஸல்) அவர்கள் கூறினார்கள். உடனே இப்னு மஸ்ஹத் (றலி) அவர்கள் எழுந்து ‘அல்லாஹ்வின் தூதரே, இப்படியானவர்களுடைய காலத்தில் நான் வாழ நேர்ந்தால் என் கதியென்ன?’ என்று கேட்டார்கள். உடனே அல்லாஹ்வின் தூதர் (ஸல்) ‘உம்மு அப்தின் குமாரரே, அல்லாஹ்வுக்கு மாறு செய்தவனுக்குக் கட்டுப்படத் தேவையில்லை’ என்று மூன்று முறை கூறினார்கள்.”

8. அண்ணல் முஹம்மத் (ஸல்) அவர்களின் வபாத்துக்குப் பிறகு இஸ்லாமிய சமுதாயம் அல்லாஹ்வின் கட்டளைக்கு உட்பட்ட விஷயங்களில் மாத்திரமே கட்டுப்படலாம் என்று ஏகோபித்துள்ளது. முஸ்லிம் சமூகத்தில் சட்ட ஆராய்ச்சியாளர்களான முஜ்தஹித்களும் அறிஞர்களான பக்கீஹர்களும் அல்லாஹ்வும் றஸூலும் ஏவியவற்றுக்கன்றி மற்ற விஷயங்களில் கட்டுப்படுவது கடமையாகாது என்று ஏகோபித்துக் கூறியுள்ளார்கள். அல்லாஹ்வுக்கு மாறான விஷயத்தில் எந்தவொரு சிசூஷ்டிக்கும் கட்டுப்படக் கூடாது என்ற விஷயத்தில் மேலே கூறப்பட்ட அறிஞர்களிடையே எவ்வித அபிப்பிராய வித்தியாசமும் இல்லை. ஹரூமானவை என்று ஏகோபித்துக் கூறப்பட்ட விபசாரம், மதுபானம் போன்றவற்றை ஆகுமாக்குதல், அல்லாஹ் விதித்த தண்டனைகளை நீக்குதல், இஸ்லாமிய சட்டங்களை விட்டுவிடுதல், ஏவப்படாதவற்றை ஷரீஅத் சட்டமாக்குதல் என்பன குப்பும் றித்தத்துமாகும் என்றும் இப்படி முர்த்தத்தாகும் ஓர் அதிகாரியை எதிர்த்தல் முஸ்லிம்கள் மீது வாஜிபாகும் என்றும் இவ்வெதிர்ப்பில் குறைந்த பட்சநிலை

இத்தகைய அதிகாரி இஸ்லாத்துக்கு மாறாக விடுக்கும் கட்டளைகளுக்கு கட்டுப்படாதிருத்தலாகும் என்றும் அம்மார்க்க ஆராய்ச்சி மேதைகளே தெளிவாகக் கூறியுள்ளார்கள்.

9. இஸ்லாமிய அடிப்படைகளின்படி அதிகாரிகளுக்கும் ஆட்சியாளர்களுக்கும் ஷரீஅத் சட்டங்களை அமைக்கும் அதிகாரம் இல்லை. அவர்களுக்குள்ள அதிகாரங்கள் யாவும் பின்வரும் இரு பிரிவுகளில் அடங்கும்:

(அ) இஸ்லாமிய ஷரீஅத் சட்டத்தைப் பேணும் வகையிலும் அவற்றை அமுல் நடத்தும் வகையிலும் அமைந்த சட்டங்களை ஆக்கலும் அமுல் நடத்தலும்.

(ஆ) சமூக ஒழுங்குகள் சம்பந்தப்பட்ட சட்டங்களை அமைத்தல். இஸ்லாமிய அடிப்படைகளில் சமூகத்தைக் கட்டியெழுப்பவும் பாதுகாக்கவும் தேவையான இத்தகைய சட்டங்களை அதிகாரிகள் ஆக்கலாம். ஆனால் இத்தகைய சட்டங்கள் இஸ்லாம் தெளிவாகச் கூறாத சட்ட விஷயங்களிலேதான் இருக்கும்.

இத்தகைய சட்டங்களை இயற்றுவோர் இஸ்லாத்தின் அடிப்படைகளை நன்றாக கற்ற மார்க்க ஞானமுடையோராய் இருத்தல் வேண்டும். ஏனெனில் ஷரீஅத் சட்டங்களை அமுல்நடத்த உதவியான சட்டங்களை நிர்மாணிப்போர் இயற்றும் இச்சட்டங்களும் ஒருவகையில் ஷரீஅத் சட்டங்களாகவே அமைகின்றன.

இவ்வடிப்படையில் சன்மார்க்கச் சட்டங்களை இயற்ற முன்வரும் அதிகாரிகள் அல்லது ஆட்சியாளர் தாம் இறைதூதர் (ஸல்) அவர்களின் பிரதிநிதியென்ற முறையில் அல்லது முஸ்லிம் சமூகத்தின் பொறுப்பாளர் என்ற முறையிலே தான் முன்வருகின்றனர். அப்படியானால் அவர்கள் அந்த இறை தூதரின் போதனைக்கு மேல் போக முடியாது என்பது தெளிவு. ஏனெனில்

அந்தத் தூதர் கொண்டுவந்தவற்றை அமுல் நடத்தவே பிரதிநிதியானார். முஸ்லிம் சமூகத்தின் பொறுப்பாளர்கள் என்ற முறையிலும் இவர்கள் முஸ்லிம் சமூகத்தின் சன்மார்க்கத்தை மீறமுடியாது. ஏனெனில் சமூகத்தை ஷரீஅத்தின்படி வழி நடத்தவே சமூகம் இவர்களைப் பொறுப்பாளராக — அதிகாரிகளாகத் தேர்ந்தெடுத்துள்ளது.

10. இஸ்லாமிய ஷரீஅத்தே முஸ்லிம்களின் அடிப்படைச் சட்டத் தொகுப்பு. எனவே இவ்வடிப்படைக்கு ஒத்த வையெல்லாம் சரியானவை. மாறான வையெல்லாம் பிழையானவை. காலம் எப்படி மாறினாலும், சட்டவாக்க முறைகள் எவ்வளவு மாற்றமடைந்தாலும் இவ்வடிப்படைக் கொள்கையில் மாற்றமில்லை. எனெனில் ஷரீஅத் அல்லாஹ்விடமிருந்து அவனுடைய றஸூல் மூலம் வந்தது. அது எக்காலத்திலும் எப்பகுதியிலும் நிலையாக அமுல் நடத்தவேன்று அருளப்பட்டது. அதை அமுலாக்காமல் விட்டுவிடவோ மாற்றவோ முடியாது. ஏனெனில் ஷரீஅத்தின் அடிப்படை மூலங்களை அவை போன்ற அல்லது அவற்றைவிட உறுதியான வேறு அடிப்படை மூலங்கள் வந்தாலன்றி மாற்றமுடியாது. இன்னும் தெளிவாகக் கூறுவதானால் அல்குர்ஆனை மாற்றவேண்டுமானால் மற்றொரு அல்குர்ஆன் தான் வரவேண்டும். ஸுன்னாவை மாற்றவேண்டுமானால் இனியொரு ஸுன்னாதான் வரவேண்டும். அல்லாஹ்வின் றஸூலுக்குப் பிறகு இனியொரு குர்ஆனே மற்றொரு ஸுன்னாவோ வருவதற்கில்லை என்பது தெளிவு. மனிதர்கள் தனியாகவோ, கூட்டமாகவோ இயற்றும் சட்டங்கள் அல்லாஹ்வின் வேதமாம் அல்குர்ஆனுக்கும் அவனுடைய றஸூலுடைய ஸுன்னாவுக்கும் நிகரானவை என்றே அல்லது அவற்றைவிட மேலானவை என்றே கூற எவருக்கேனும் துணிவு பிறக்கமுடியுமா!

மனிதன் இயற்றிய சட்டத்தின் தன்மை

இன்று மனிதனால் இயற்றப்பட்டுள்ள சட்டங்கள் இஸ்லாமிய அடிப்படையில் பிழையாயிருப்பது மட்டுமல்ல; அவற்றை அடிப்படையாக வைத்துக் கவனித்தாலும் பொது நியதிகளை வைத்து ஒப்பு நோக்கினாலும் பிழையானவை என்பது தெளிவாகிறது. அதன் விபரத்தைச் சற்று கவனிப்போம்.

1. நாட்டின் அரசியல் சட்டமே இஸ்லாத்துக்கு மாறானவற்றைப் பிழையென்கின்றது.

எகிப்து தேசத்தின் அரசியற் சட்டம், அந்நாட்டின் தேசிய மதம் இஸ்லாம் என்று தெளிவாகக் கூறுகிறது. இதன் கருத்து, அந்நாட்டின் அடிப்படை அரசியற் சட்டம் இஸ்லாமியச் சட்டம் என்பதுதான். இஸ்லாம்தான் அதன் சட்டங்களுக்குத் தோற்றுவாய்; பிரச்சினைகளைத் தீர்க்க இஸ்லாத்திடமே பரிகாரம் தேடப்படும்; சட்டங்களை ஏவுவதும் தடை செய்வதும் இஸ்லாம் என்பதுதான் அர்த்தம்.

எகிப்து நாட்டுக்கு வகுக்கப்பட்டுள்ள அரசியற் சட்டத்தின் முதலாவது அம்சமாக இந்தக் கருத்து அமைந்திருப்பதனால், எமது சகல சட்டகூட்டங்களிலும் நாம் இஸ்லாமிய ஷரீஅத்தினால் கட்டுப்படுத்தப்படவேண்டும் என்பதும் எமது உள்நாட்டு வெளிநாட்டு விவகாரங்களிலும் நமது சகல முயற்சிகளிலும் அந்த ஷரீஅத்தை அனுசரித்தே நடந்து கொள்ள வேண்டும் என்பதும் தெளிவாகின்றன. ஆகவே இஸ்லாமிய ஷரீஅத்

ஹலால் ஆக்கியதையே நாம் அனுமதிக்க வேண்டும். அது ஹராம் ஆக்கியதை முற்றாகத் தடை செய்ய வேண்டும். எமது எந்த சட்ட விவகாரங்களிலும் ஷரீஅத்தின் அடிப்படைகளையும் ஒடிங்கையும் மீறக்கூடாது.

பொதுவாக ஒரு நாட்டின் அரசியல் சட்டத்துக்கு மாறான எந்தவொரு சட்டமும் பிழையானதாகவே கருதப்படும் என்ற உண்மை, பொதுவாக எல்லோராலும் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டதாகும். ஏனெனில் எந்தப் பிரச்சினைக்கும் அந்தந்த நாட்டின் அரசியற் சட்ட அடிப்படையிலேயே தீர்வு காணப்படுகிறது. ஆகவே யாவுமும் அமுல் செய்யப்படத் தகுதியற்றவையாகின்றன.

எனவே இந்த அடிப்படையில் எமது நாட்டில் இயற்றப்படும் சட்டங்களை எமது அரசியல் அடிப்படைச் சட்டத்தோடு ஒப்பிடுவோமாயின் அவற்றில் பெரும்பாலானவை இவ்வடிப்படைச் சட்டத்துக்கு மாறாக அமைந்துள்ளதைக் காண்கிறோம். எனவே அவற்றிற் பெரும்பாலானவற்றை நாமே தூக்கியெறிய வேண்டியுள்ளது. அத்தகைய சட்டங்கள் இங்கு இருப்பதாகவே நாம் கருத வேண்டியதில்லை. ஏனெனில் அடிப்படை அரசியற் சட்டத்தின்படி அவை சட்டங்களேயல்ல.

2. ஷரீஅத்துக்கு மாறியிருத்தல் சட்டத்தைத் தள்ளிவிடுகிறது.

மனிதன் இயற்றிய சட்டங்களின் அமைப்பில் இரு சட்டங்கள் ஒன்றுக்கொன்று முரண்பட்டால் அதில் மிக்க பலமானது மற்றதை வீழ்த்திவிடும். வீழ்த்தப்படும் சட்டம் மிகவும் புதிய சட்டமாயினும் சரியே என்பதும் பொதுவாக ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட ஒரு கொள்கையாகும். இந்த அடிப்படையின்படிதான் அரசியல் அடிப்படைத் திட்டத்துக்கு மாறான சட்டங்கள் தள்ளப்படுகின்றன. இந்த முறையை நாம் பின்பற்றினால், நம் அரசியற் திட்டத்துக்கு மாறான எத்தனையோ சட்டங்களை நமது நடைமுறையிலிருந்து நாம் ஒதுக்கித்தான் ஆக வேண்டும். ஏனெனில் ஷரீஅத் சட்டத்துக்கு

இசைவாக சட்டங்கள் அமைய வேண்டும் என்று கூறும் அரசியற் திட்டம் இன்றும் நம்மிடம் இருக்கிறது. சட்டங்களை வகுத்துத்தரும் ஆட்சியாளர்களும் அதிகாரிகளும் தாம் அமைக்கும் சட்டங்களை மாற்றலாமே தவிர ஷரீஅத்தின் சட்டங்களை மாற்ற அவர்களுக்கு அதிகாரம் இல்லை. இந்தப் பிரச்சினையை ஷரீஅத்தைத் தந்தவனோடு சேர்த்துக் கவனிக்கும்போது இது மிகவும் தெளிவாகிறது. ஏனெனில் ஷரீஅத் அல்லாஹ்விலிருந்து வந்தது. இன்றைய சட்டங்கள் மனிதனிலிருந்து வந்தவை. அல்லாஹ்வுடன் மனிதனை ஒப்பிட முடியுமா? ஆகவே ஷரீஅத் சட்டங்கள் மனிதன் இயற்றிய சட்டங்களைவிடப் பலம் வாய்ந்தவை என்பது தெளிவாகிறது தல்லவா! எனவே சாதாரண மனிதர்கள் ஏற்றுக் கொண்ட அடிப்படையின்படியும் ஷரீஅத் சட்டங்களுக்கே முக்கியத்துவம் கொடுக்க வேண்டியுள்ளது. இதன்படியும் ஷரீஅத்துக்கு மாறாகவுள்ள சட்டங்கள் தாமதமாகவே செல்லுபடியாகாமற் போய்விடுகின்றன.

சட்டம் தன் கடமையை மீறுதலும் அது பயனற்றுப்போகக் காரணமாகின்றது

ஒரு சட்டம், சட்ட அமைப்பின் நோக்கத்தை மீறிவிட்டதாகக் காணப்பட்டால் அதற்கு சட்டப்படியே தக்க கட்டுப்பாடு விதிக்கப்பட வேண்டும் என்பதும் சட்ட அமைப்பாளர்களால் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்ட ஒரு அம்சமாகும். எனவே முஸ்லிமல்லாத நாட்டிலிருந்து நம் நாட்டுக்குக் கொண்டுவரப்பட்ட சட்டம், நமது ஷரீஅத்துக்கு ஒத்த முறையில் திருத்தப்படவேண்டும். எனவே இஸ்லாமிய ஷரீஅத்துக்கு ஏற்றவாறு மாற்றியமைக்க முடியா அம்சங்கள் நீக்கப்படவேண்டும். ஏனெனில் சட்டத்தின் குறைகளுக்காக மக்களை இஸ்லாத்துக்கு அப்பால் இழுத்துச் செல்ல முடியாது.

மேலே கூறப்பட்டவற்றிலிருந்து எமது இன்றைய சட்டங்களிற் பெரும் பகுதி தன் கடமையை மீறிவிட்டபடியாலும் சாதாரணமாக ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட அடிப்படையைப் பேணாமையாலும் அவற்றை ஒதுக்கித் தள்ளுதல் கடமையாகின்றது என்பதை நாம் விளங்கிக் கொள்கிறோம்.

மனிதன் வகுத்த சட்டங்கள் நம்மை என்ன செய்தன

குழப்பத்தையும் முரண்பாட்டையும் தந்தன.

வேறு ஏதோ ஒரு நாட்டுக்கு இயற்றப்பட்ட இந்த சட்டங்கள், எம்மோடு பல விஷயங்களிலும் ஒத்துவராத ஒரு சமுதாயத்துக்காக இயற்றப்பட்ட சட்டங்கள், எமது நம்பிக்கைகளுக்கும் கோட்பாடுகளுக்கும் ஒத்துவராமலும், எமது பண்பாட்டுக்கு இணங்காமலும் இருந்தபோதும் அவற்றை நாம் விரும்பி ஏற்காத நிலையில் அப்படியே எவ்வித மாற்றமும் செய்யப்படாமல் இங்கு இறக்குமதி செய்யப்பட்டன.

எனவே இறக்குமதி செய்யப்பட்ட இச்சட்டங்கள் எம் சிந்தனையைக் குழப்பி, புத்தியைக் கெடுத்து, எமது நியாயங்களை மாற்றியமைத்து எம் வாழ்க்கையைச் சீரழித்து விட்டன; எமது ஒற்றுமையைக் குலைத்து, எம் உள்ளங்களில் வேதனையை நிரப்பிவிட்டன; கசப்பு மனப்பான்மையால் எம்மை உருக்குலைத்தன.

இந்தச் சட்டங்கள் எமக்குக் குளறுபடியான சிந்தனைப் போக்கைத் தந்தன. மிக அற்புதமான நியாயங்களைச் சொல்லித் தந்தன. ஆகவே நாம் ஏக காலத்தில் ஒரு விஷயத்தை அனுமதித்தும் தடை செய்தும் பழகினோம். ஏக காலத்தில் ஒன்றை ஏற்கவும் மறுக்கவும் தெரிந்து கொண்டோம். இந்தப் பழக்கம் எமது வாழ்க்கையின் சகல விஷயங்களிலும் பரவலாயிற்று.

எகிப்து நாட்டைப் பார்ப்போம்

நாம் இங்கே குறிப்பிட்ட குளறுபடியான நிலைக்கு உதரணமாக எகிப்து நாட்டையே எடுத்துப் பார்ப்போம்.

எல்லாவகையிலும் இஸ்லாமிய நாடு என்று பீத்திக்கொள்ளும் நாடு இது. இஸ்லாம் என்றால் அது வாழ்க்கையின் சகல துறைகளிலும் சம்பந்தப்படுகிறது என்பதையும் நாம் அறிவோம். ஏனெனில் மனிதனின் சிறிய பெரிய விவகாரங்கள் யாவற்றிலும் இவ்வுலகில் நல்ல முறைகளைச் சொல்லிக் கொடுத்து அவனை வழிகாட்டிவிட்டு மறுமையில் நற்பேறு பெறச் செய்ய வந்த மார்க்கமே இஸ்லாம் என்பதில் எமக்கு ஆட்சேபனை இல்லை. இதன்படி ஆட்சி, அரசியல், நிர்வாகம் யாவற்றிலும் சமூக ஒழுக்கங்கள், பொருளாதாரம், செல்வத்தைப் பகிர்தல் போன்ற எல்லாவற்றிலும் மனிதன் இஸ்லாத்தையே பின்பற்ற வேண்டும். தொழுகை, நோன்பு, ஸக்காத், ஹஜ் என்பவற்றை மாத்திரம் முறையாகச் செய்வதுடன் இஸ்லாமியக் கடமைகள் பூரணமாவதில்லை என்பதையும் நாம் நன்கு அறிவோம்.

இது ஒரு பழம்பெரும் இஸ்லாமிய நாடு

எகிப்து தேசம் இஸ்லாமிய உலகின் ஒரு கேந்திர நிலையைப் பெற்ற நாடாகக் கருதப்படுகிறது. இந்த நாட்டில் இஸ்லாம் ஒரு பழம்பெரும் சமயம். 13 நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்பு அருமைத் தூதர் முஹம்மத் (ஸல்) அவர்களின் அன்புத் தோழர்களாலேதான் இங்கு இஸ்லாம் கொண்டுவரப்பட்டது. அப்பொழுதே இந்த நாட்டு மக்கள் யாவரும் அதை முற்றாக ஏற்றுக்கொண்டார்கள். எனவே இஸ்லாத்தை ஏற்காத மக்கள் இந்த நாட்டில் நூற்றுக்கு ஐந்து வீதம் கூட இல்லை என்றே சொல்லவேண்டும். உலகிலேயே மிகவும் பழைமை வாய்ந்ததும் மிகப் பெரியதுமான அல்-அஸ்ஹர் பஸ்கலைக்கழகமும் இங்கேதான் இருக்கிறது. அதுவும் இஸ்லாமியக் கலைகளைச் சிறப்பாகக் கற்பித்து இஸ்லாமிய பண்பாடு மிளிரும் பல்லாயிரம் பேரறிஞர்களை உற்பத்தி செய்து கொண்டிருக்கிறது. உலகின் எல்லாத் திசைகளிலிருந்தும் மாணவர்கள் இங்கு வந்து தங்கள் தாகந் தீரும்வரை இஸ்லாமியக் கலைகளைக் கற்றுத் தெளிந்தபின் தங்கள் அறிவைத் தம் தேசமக்களுக்கும் அள்ளிக் கொடுப்பதற்காகத் தங்கள் நாடுகளுக்குத் தரும்புகின்றனர்.

எகிப்து தொன்று தொட்டு இஸ்லாமியப் பண்ணையாகவே மிளிர்ந்திருக்கிறது. சிலுவை யுத்தத்துக்கு வந்தவர்களையும் தாத்தாரியக் குழுப்பக்காரர்களையும் அடக்கியது எகிப்து நாடு. ஏகாதிபத்தியவாதிகளான யூதர்களை அன்று முதல் இன்று வரை எதிர்த்துப் போராடுவதும் எகிப்து. இஸ்லாத்துக்கு மாறாக பகிரங்கமாகவோ, இரகசியமாகவோ திட்டப்படும் திட்டங்களை முறியடிப்பதும் எகிப்து.

எல்லா சகாப்தங்களிலும் இஸ்லாத்தின் கலங்கரை விளக்கமாகவும், சிறந்த ஆலிங்களுக்கும் சீர்திருத்தவாதிகளுக்கும் கேந்திரமாகவும், தியாகச் செம்மல்களுக்கும் சுதந்திரப் போர் வீரர்களுக்கும் புகலிடமாகவும் இருந்து வந்த நாடு எகிப்து.

பழங்காலத்தில் இஸ்லாமியப் புத்தெழுச்சிக்கு ஊற்றுக் கண்ணயிருந்த எகிப்து நவீன காலப் புத்தெழுச்சிக்கும் ஊற்றுக் கண்தான். சரித்திரம் கண்ட மிகப் பலம்வாய்ந்த மாபெரும் எழுச்சிதான் இஸ்லாமிய நாடுகள் யாவிலும் பரவி அவற்றை ஒன்றோடொன்று இணைத்து விட்டது; முஸ்லிம்களுக்கிடையே ஒரே நோக்கையும் போக்கையும் ஒரே இலட்சியத்தையும் உடைய ஒரு தலைமுறையை உண்டாக்கியது; இவர்கள் தங்கள் அரசியற் திட்டத்தையே அல்குர்ஆனிவிருந்து எடுத்துக் கொண்டார்கள்; அல்லாஹ்வின் தூதர் (ஸல்) அவர்களையே தங்கள் தளபதியாக ஏற்றுக் கொண்டார்கள். இறைவனின் பாதையில் தியாகம் செய்து வீரமரணத்தைத் தழுவிக்கொள்வதையே தங்கள் இலட்சியமாக்கிக் கொண்டார்கள், இவர்கள் அல்லாஹ்வுக்களித்த வாக்குறுதியில் உண்மையாளர்களாகவே இருக்கின்றனர். சிலர் தங்கள் வாக்குறுதிகளை நிறைவேற்றி முடித்துவிட்டார்கள். மற்றவர்கள் தங்கள் முறையை எதிர்பார்த்து நிற்கின்றனர். எவரும் நிலைமாறிப்போகவில்லை.

சென்ற காலத்தைப் போலவே எதிர்காலத்திலும் எகிப்து தன் கடமையைச் செய்யத் தவறாது. உயிரோட்டமுள்ள இஸ்லாமிய உணர்வு அங்கே இருப்பதால் அது முஸ்லிம்

உலகின் இலட்சியப் பீடமாய் இருக்கிறது. சகல முஸ்லிம் நாடுகளுக்கும் இஸ்லாமிய உத்வேகத்தை முடுக்கிவிடும் முதலாவது இயந்திரமாக அது அமைந்திருக்கிறது.

இதுதான் எனிப்து; பழம்பெரும் இஸ்லாமிய நாடு. இஸ்லாத்தைக் காக்கவும் அதைப் பரப்பவும் தன்னை அர்ப்பணித்த நாடு. உலக முஸ்லிம்களின் விழிப்புணர்ச்சியைத் தூண்டுவதில் தன் முழு முயற்சியையும் செலவிட்ட நாடு. அவர்களின் கொள்கைகளைத் திருத்தி, போக்கை ஒருமுகப்படுத்தி, இஸ்லாமிய ஆட்சியை உயிர்ப்பிக்கும் பாதையில்-அல்லாஹ்வின் கலிமா உயர்ந்து ஓங்கச் செய்யும் வகையில் மக்களைத் தூண்டிக் கொண்டிருந்தது.

முஸ்லிம் எனிப்து இஸ்லாத்தை என்ன செய்கிறது

இஸ்லாத்தைத் தன் மார்க்கமாக ஏற்று அதை மிக்க வாஞ்சையோடு அரவணைத்த எனிப்து இன்று என்ன செய்கிறது என்று கவனிப்போம். பிரெஞ்சு நாட்டு ஊடுருவல் ஆசாமிகளிடமிருந்தும், இஸ்லாத்துக்குச் சதிசெய்து கொண்டேயிருக்கும் இங்கிலாந்திடமிருந்தும், இஸ்லாத்துக்கு எதிராகப் போர் தொடுத்து வெற்றி பெறுவதில் தன்னையே அர்ப்பணித்துக் கொண்டிருக்கும் இத்தாலியிடமிருந்தும் இரவலாகப் பெற்றுக் கொண்ட உயிரற்ற சட்டங்களை வைத்துக் கொண்டு ஆட்சி செய்கிறது. இந்நாடுகள் முஸ்லிம் நாடுகளல்லவென்றாலும் இவை வாதாடுவது போல் கிறிஸ்தவ நாடுகளாகவும் இல்லை. கிறிஸ்தவ சமயத்துக்கும் இந்நாடுகளுக்கும் காதவழித் தூரம். ஈஸா (அலை) அவர்களைப் பின்பற்றுவதாக இந்நாடுகள் மார்தட்டுகின்றன. உண்மையில் இவை இணைவைத்தலையும் இறை மறுத்தலையும் அட்டகாசத்தையுமே நம்பியுள்ளன.

எனிப்து இஸ்லாத்தை மார்க்கமாய் வைத்துக் கொண்டே இஸ்லாத்தைப் புறக்கணிக்கின்றது

இஸ்லாமிய எனிப்து, ஒரு முஸ்லிம் மன்னரையும் ஓர் இஸ்லாமிய அரசாங்கத்தையும் கொண்டிருக்கிறது. தனது உத்தி

யோக மார்க்கம் இஸ்லாம் என்று பிரகடனப்படுத்த ஆசைப் படுகிறது. இதைத் தன் அரசியல் திட்டத்தில் தெளிவாகக் கூறியும் வைத்துள்ளது. தனது ஆட்சி சகல இஸ்லாமிய விவகாரங்களுக்கும் பொறுப்பாயிருக்க வேண்டும் என்று பணித்துள்ளது. எனவே அரசாங்கமும் கல்வி கலாச்சாரத்தைக் கொடுக்கும் பொறுப்பைத் தன்னாதிக்கத்தில் வைத்திருக்கிறது. அரசியல், சமூக, பொருளாதார, கல்வி, கலாச்சார விவகாரங்களில் இஸ்லாமிய அடிப்படைகளை அமுல் நடத்தும் பொறுப்பைத் தானே வைத்துக் கொண்டிருக்கிறது. ஓர் இஸ்லாமிய நாட்டிலும் ஆட்சியிலும் இப்பொறுப்புக்களை அரசாங்கமே வைத்துக் கொள்ளல் இஸ்லாமிய அடிப்படையில் பிழையானது என்று நாம் கூறவில்லை. ஆனால் தன் தஸ்தாவேஜுகளிலும் உடன்பாடுகளிலும் இஸ்லாமிய சட்டங்களைப் புறக்கணித்துச் செயல்படும் போது இந்த நாட்டின் "இஸ்லாம்" அந்நாட்டைத் தடுக்கவில்லை. ஹராமானவற்றை ஹலால் என்றோ ஹலாலானவற்றை ஹராம் என்றோ திட்டம் தீட்டும் இந்த நாட்டின் செயலை இதன் "இஸ்லாம்" தடுப்பதில்லை!

இஸ்லாமிய சட்டங்களுக்குப் பதிலாக ஐரோப்பிய சட்டங்களை மக்கள் மீது திணிப்பதில் எகிப்து தான்தோன்றித் தனமாக நடந்துகொண்டது. இந்த சட்டங்கள் அறிவுத்துறையிலோ கலைகளிலோ இஸ்லாமிய சட்டங்களுக்குப் பக்கத்தில் கூட நிற்கத் தகுதியற்ற நிலையில் எகிப்தின் இஸ்லாமிய ஆட்சி இப்படிச் செய்தது. இம்மட்டல்ல, அந்த இறக்குமதி செய்யப்பட்ட சட்டங்கள் இஸ்லாமிய சட்டங்களுக்கு மாறாகவும் உள்ளன. இப்படிச் செய்வதன் மூலம் எகிப்து அரசாங்கம் இஸ்லாமிய ஷரீஅத் சட்டங்களை செயலிழக்கச் செய்துவிட்டது. இஸ்லாமிய சட்டங்களின் தொகுப்பே ஷரீஅத். எனவே ஷரீஅத்தை அமுல் நடத்தவில்லையென்றால் இஸ்லாத்தை அமுல் நடத்தவில்லையென்பதுதான் பொருள். இஸ்லாமிய அரசாங்கங்கள் இஸ்லாத்தை அமுல் நடத்தும் இலட்சணம் இதுதான். தாம் முஸ்லிம் சமூகத்தின் அதிகாரிகள்; இஸ்லாத்தை அமுல் நடத்துகிறோம் என்று கூறிக்கொள்ளும்.

கொள்வதில் இவ்வரசாங்கங்கள் வெட்கப்படுவதாயும் தெரியவில்லை.

ஒரு முஸ்லிம் இஸ்லாமியச் சட்டங்களைப் புறக்கணித்து வேறு சட்டங்களைப் பின்பற்றுவதை இஸ்லாம் அனுமதிக்கவில்லை. ஏனெனில் அல்லாஹ் அருளியதைப் பின்பற்றுதல் முஸ்லிமின் கடமை, இதோ அல்லாஹ் கூறுகிறான்:

“நாம் உம்மை நேரான ஒரு வழியில் ஆக்கியிருக்கிறோம். ஆகவே அதையே பின்பற்றுவிராக! அறிவற்றவர்களின் விருப்பங்களைப் பின்பற்றவேண்டாம்” (45: 18)

“உங்கள் இறைவனிடமிருந்து உங்களுக்கு அருளப்பட்டதைப் பின்பற்றுங்கள். அவனையன்றி எவரையும் உங்களுக்கு அதிகாரியாக்கிக் கொள்ளாதீர்கள். ஏனெனில் நீங்கள் நல்லுணர்ச்சி பேறுவது மிகவும் சொற்பமே.” (7: 3)

ஒருவர் தன் சகல விவகாரங்களிலும் தனக்கும் மற்றவர்க்கும் இடையில் ஏற்படும் விவகாரங்களிலும் இஸ்லாமிய சட்டத்தின் தீர்ப்பை ஏற்றுக்கொள்ளாதவரை அவர் முஸ்லிம் என்று கணிக்கப்படமாட்டார். அல்லாஹ் கூறுகிறான்:

“உம் இறைவன் மீது சத்தியமாக, அவர்கள் தமக்குள் ஏற்படும் சச்சரவுகளில் உம்மை நீதிபதியாக அங்கீகரித்து நீர்செய்யும் தீர்ப்பை நங்கள் மனத்தில் எத்தகைய அதிருப்தியுமின்றி அங்கீகரித்து, முற்றிலும் வழிப்பாத வரையில், அவர்கள் உண்மை விசுவாசிகளாக மாட்டார்கள்.” (4: 65)

அல்லாஹ் அருளிய வேதத்தைக் கொண்டு தீர்ப்புக் கூறுதவரும், வேறொரு ஷரீஅத்தின் சட்டத்தை ஏற்றுக் கொள்பவரும் நிச்சயமாக காபிராகிவிடுகிறார்; இத்தகையோர், முஸ்லிம்கள் என்று தம்மை அழைத்துக் கொண்டாலும் முஸ்லிம் பெற்றோரின் பிள்ளைகளாயிருந்தாலும், தான் முஸ்லிம் என்று வாதித்தாலும், இவர்களின் மனங்களில் இஸ்

லாம் இல்லை. இது அல்லாஹ்வின் தீர்ப்பு. இதோ அ வ னு
டைய அல்குர்ஆன் கூறுகிறது:

“அல்லாஹ் அருளியபடி எவர்கள் தீர்ப்புக் கூறவில்லையோ
அவர்கள் தாம் நிராகரிப்பவர்கள்” (5 : 44)

இத்தகைய இஸ்லாத்தைப் புறக்கணித்துக் கொண்டே
போகும் இஸ்லாமிய நாடுகளின் ஆட்சியாளரினதும், அரசாங்கங்களினதும் நிலை என்ன என்பதையும், இவர்களுக்கும்
இஸ்லாத்துக்கும், உள்ள சம்பந்தம் என்ன என்பதையும்
விளங்கிக் கொள்ளவும், இந்த அரசாங்கங்கள் உண்மையில்
குப்ரின் பக்கமே முஸ்லிம் மக்களை அழைக்கின்றன என்பதை உணர்ந்து கொள்ளவும் சிரமப்படவேண்டியதில்லை
யல்லவா?

முஸ்லிம் எகிப்தின் ஆட்சி ஹரூமானவற்றை அனுமதிக்கிறது:

இஸ்லாத்தைத் தன் ஆட்சியின் உத்தியோக பூர்வ சன்
மார்க்கமாகக் கொண்டுள்ள எகிப்து நாடு, எமக்குப் பல்
வகையான வட்டி வாங்கவும் கொடுக்கவும் அனுமதிக்கின்றது.
மேலும் அந்த அரசாங்கமே முஸ்லிம் பிரஜைகளிடமிருந்து
பல்வகை வட்டிகளை அறவிடுவதிலும் பொதுச் சொத்துக்
களை வட்டி மூலம் வளர்ப்பதிலும் ஆர்வத்தோடு செயலில்
இறங்கியிருக்கிறது. இதுவும் இஸ்லாமிய அரசாம். வட்டியை
எந்த உருவத்திலும் எடுக்கக்கூடாது என்று இஸ்லாம்
தடைசெய்துள்ளதையும் அல்லாஹ்வின் வேதம் பின்வரு
மாறு கூறுவதையும் நாமறிவோம்.

“வட்டி வாங்கி உண்பவர்கள் ஷைத்தான் பிடித்துக்
கொண்டவனைப் போலத்தான் எழும்புவார்கள். ஏனெனில்
இவர்கள், வட்டியைப் போன்றதுதானே வணிகமும் என்று
சொல்கிறார்கள். ஆனால் அல்லாஹ் வணிகத்தை ஆகுமாக்கி
வட்டியைத் தடுத்தள்ளான்.” (2 : 275)

“விசுவாசங் கொண்டவர்களே, நீங்கள் உண்மையாகவே முஸ்லீம்களாயிருந்தால் வட்டியில் இதுவரை வாங்கியது போக மீதியாகவுள்ளதையாவது விட்டுவிடுங்கள். இப்படி நீங்கள் செய்யாவிட்டால் அல்லாஹ்வுடனும் அவனுடைய ரஸூலுடனும் போர்தொடுக்கத் தயாராகுங்கள். ஆயினும் நீங்கள் செய்த தவறுகளை விட்டு மீள்வீர்களாயின் உங்கள் மூலதனம் உங்களுக்குண்டு. நீங்கள் அநியாயம் செய்யாதீர்கள்; நீங்களும் அநியாயம் செய்யப்பட மாட்டீர்கள்.”

(2 : 278, 279)

இஸ்லாத்தை தனது ஆட்சி மதம் என்று கூறிக்கொள்ளும் முஸ்லிம் எகிப்து, மதுபானம், சூது, பன்றி மாமிசம் என்பவற்றை அனுபவிக்க அனுமதிக்கிறது. ஆண்களும் பெண்களும் களியாட்ட விடுதிகளிலும் பொதுவிடங்களிலும் மது வருந்தி சூது விளையாடிக் கொண்டு இஸ்லாம் தடை செய்யும் உணவுகளை உண்டு களிக்கவும் தாராளமாக இடங் கொடுக்கிறது. ஆனால் அல்குர்ஆன் என்ன சொல்கிறது:

“செத்த பிணமும் இரத்தமும் பன்றி மாமிசமும் உங்களுக்குத் தடைசெய்யப்பட்டுள்ளன.” (5 : 5)

“நிச்சயமாக மதுவும், சூதும், விக் கிரக ஆராதனையும் அம்பெறிந்து குறிபார்த்தலும் ஷைத்தானின் தீய வேலைகளே. அவற்றைத் தவிர்த்து கொள்ளுங்கள்.” (5 : 90)

“அல்லாஹ்வின் குாதர் கூறுகின்றார்கள்:- “எல்லாப் போதைப் பொருளும் மதுவே; எல்லாப் போதைப் பொருளும் விலக்கப்பட்டவையே. அதிகம் குடித்தால் போதை தருபவற்றில் சொற்பமாய் அனுபவித்தலும் தடைசெய்யப்பட்டதே.”

“மதுவையும் அதை அருந்துவோனையும், அதை உயற்றிக் கொடுப்பவனையும், அதைப் பிழிவோனையும், அதை விற்பவனையும், அதைப் பிழியவைத்து உற்பத்தி செய்வோனையும் அதை வாங்குவோனையும், அதைத் தூக்கிச் செல்பவனையும் அதைத் தாங்கிச் செல்லும் பொருளையும், அதன் வருவாயால் உண்பவனையும் அல்லாஹ் சபிக்கின்றான்.”

ஆனால், எமது இஸ்லாமிய எகிப்து நாடு மதுவை வெட்கமின்றி வாங்கி, உத்தியோக பூர்வமான விழாக்களிலும் பொது வைபவங்களிலும் தாராளமாக பரிமாறி வருகிறது. இதன் மூலம் நமது ஆட்சியினர், மதுவை வாங்கியவனுக்கும் அதை ஊற்றிக் கொடுப்பவனுக்கும் உரிய லஃனத்தை (அல்லாஹ்வின் சாபத்தை)த் தேடிக்கொள்கிறார்கள்.

எமது இஸ்லாமிய ஆட்சியை நடத்துவதாகக் கூறும் எகிப்து அரசாங்கம், விபசாரத்தை அனுமதித்து, பெண்கள் தீய செயலில் ஈடுபடவும் ஆண்கள் கெட்டழியவும் அனுமதிக்கிறது. நாட்டிய விழாக்களில் பெண்கள் அரை நிர்வாணத்துடன் ஆடவும், எல்லோரும் மதுபோதையில் திளைத்து ஆண்களோடு இணைந்து ஆடவும், எல்லோரின் மூளையும் மதுவிடம் பறிகொடுத்து மிருக நாடகம் நடத்தவும் இடமளிக்கிறது. இதுபற்றி அல்லாஹ்வின் வேதம் என்ன கூறுகிறது:

“நீங்கள் விபசாரத்தின் பக்கம் நெருங்கவும் வேண்டாம். நிச்சயமாக அது மானக்கேடாகவும் தீய வழியாகவும் இருக்கிறது.” (17 : 32)

“விசுவாசிகளிடையே தீய செயல்கள் பரம்ப ஆசைப்படுவோர்களுக்கு நிச்சயமாக மிகவும் கொடிய வேதனை இவ்வுலகிலும் உண்டு; மறுமையிலும் இருக்கிறது. அல்லாஹ் நன்கு அறிந்தவன்; நீங்கள் அறியமாட்டீர்கள்.” (24 : 19)

அம்மட்டல்ல, ஒரு விபசாரியை ஒரு தூயவர் விவாகம் செய்வதையே இஸ்லாம் அனுமதிக்கவில்லை.

“ஒரு விபசாரன் தன்னைப்போன்ற ஒரு விபசாரியை அல்லது இணைவைத்து வணங்குபவனையேயன்றி மற்றவரையும் மணக்கமாட்டான். ஒரு விபசாரப் பெண்ணை ஒரு விபசாரன் அல்லது இணைவைப்பவன்தான் விவாகம் செய்து கொள்வான். இது விசுவாசிகளுக்கு விலக்கப்பட்டுள்ளது.” (24:3)

இஸ்லாமிய ஆட்சி இஸ்லாமியக் கல்வியைத் தடுக்கிறது

ஆங்கில, பிரெஞ்சு, இத்தாலிய தேசங்களைச் சேர்ந்த சமயப் பிரச்சாரகர்கள் தங்கள் போதனையை எம் குழந்தை

களுக்குக் கற்பித்து இஸ்லாத்திலிருந்து அவர்களைத் திசை திருப்பும் பள்ளிக் கூடங்களையும், கலாபீடங்களையும் அமைத்துக்கொள்ளத் தாராளமாக அனுமதி வழங்கியது இஸ்லாமிய ஆட்சி செய்வதாகக்கூறும் நம்நாடு. அதேவேளையில் பாடசாலைகளில் எம்பிள்ளைகளுக்கு இஸ்லாமிய அறிவைக் கொடுக்கக்கூடாது என்கிறது; உண்மையான இஸ்லாமிய சரித்திரத்தைக் கற்பிக்க அக்கறையெடுக்கவில்லை. ஆனால் ஐரோப்பியரின் சரித்திரத்தைத் துருவித்துருவிக் கற்க ஊக்கமளித்தது. ஒரு முஸ்லிம் முதலாவது அவசியம் கற்கவேண்டியது தன் சமய அறிவு என்பதையும், அவர்களின் தூதர் முஹம்மத் (ஸல்) அவர்கள், "அல்லாஹ் ஒரு வனே இறைவன், அவனுடைய தூதரே முஹம்மத் (ஸல்) என்று உறுதி உறுதலும், தொழுகையை முறையாக நிறைவேற்றுவதும், ஸக்காததை முறையாகச் செலுத்தலும், றமளானில் நோன்பு நோற்றலும், பிரயாண வசதியுடையோர் ஹஜ்ஜை நிறைவேற்றுவதும் ஆகிய ஐம்பெரும் அடிப்படைகளிலேயே இஸ்லாம் அமைக்கப்பட்டுள்ளது" எனக் கூறியுள்ளார்கள் என்பதையும் இவ்வரசாங்கம் உணரவில்லை. இவ்வைந்து விஷயங்களையும் தெளிவாக அறிந்து விளங்கி நிறைவேற்றப் பயிற்றுதல் இஸ்லாமிய அடிப்படைக் கடமைகள் என்பதை ஏற்க மறுத்தது.

இஸ்லாமிய அடிப்படைகளை அறிந்து தெளிவாக விளங்கிக் கொள்ளல் இஸ்லாமியக் கடமை என்பதை இஸ்லாமிய ஆட்சி அறியவில்லையா? அல்குர்ஆன் கூறுகிறது:-

“மார்க்க விஷயங்களை அறிந்து கொள்ளவும், அவர்கள் ஊர்திரும்பினால் மக்களுக்கு எச்சரிக்கை செய்யவும் அவர்களில் ஒவ்வொரு கூட்டத்திலிருந்தும் ஒவ்வொரு கோஷ்டி கிளம்ப வேண்டாமா” (9: 122)

அல்லாஹ்வின் தூதர் முஹம்மத்(ஸல்) அவர்கள் கூறுகிறார்கள்.

“அல்லாஹ் எவரைக் கொண்டு நன்மை செய்ய நாடுகிறானோ அவரைச் சன்மார்க்க அறிவுடையவனுக்குவான்”

“சன்மார்க்கத்தில் விவக்கம் பெறுதலைவிடச் சிறந்த ஒன்றும் அல்லாஹ் வணங்கப்படுதற்கில்லை! நிச்சயமாக ஒரு சன்மார்க்க அறிஞன் ஆபிரம் வணக்கவாளிகளைவிட ஷைத் தானுக்கு விரோதியாயிருக்கிறான்; ஒவ்வொரு பொருளுக்கும் தூண் உண்டு; இந்த சன்மார்க்கத்தின் தூண் அதை நன்கு விளக்கியறிவதாகும்”

“உங்கள் சன்மார்க்கத்திற் சிறந்தது மிக இலகுவானது; வணக்கத்திற் சிறந்தது மார்க்க அறிவாகும்”

இஸ்லாமிய அரசாங்கங்கள் இஸ்லாமிய போதகரைத் தூத்து கின்றன

இஸ்லாத்தைத் தன் ஆட்சி மதமாக்கிக் கொண்ட எகிப்து உண்மை இஸ்லாத்தின் பால் அழைப்பவர்களையும் ஆட்சியாளரின் வழிகெட்ட — வழிகெடுக்கும் போக்கைக் கண்டிப்போர்களையும் எதிர்க்கிறது. அதன் தீய சட்டங்களைக் கொண்டு நேரான இஸ்லாமியப் போதகர்களை அடக்கி அவர்களின் வாய்களுக்குப் பூட்டுப் போடுகின்றது. அவர்களின் பேணுக்களை எழுதவிடாமல் தடுக்கிறது, அவர்களுக்கு சிறைக்கூடங்களை விடுதிகளாக்கி, கைவிலங்குகளையும் தீய கொடுமைகளையும் பரிசாகக் கொடுக்கின்றது; இஸ்லாத்தை மனப்பூர்வமாய் ஏற்று வாழ்ந்ததும் “முஸ்லிம்கள் காபிர்களாக வாழலாம்” என்ற தத்துவத்தை ஏற்காததுமே அந்த அப்பாவிகள் செய்த குற்றம்!

ஒவ்வொரு முஸ்லிமும் நல்லவற்றைச் செய்வதுடன் மற்றவர்க்கு ஏவுதலையும் தீயவற்றைத் தவிர்ப்பதுடன் மற்றவர்களை அதிலிருந்து தடுத்தலையும் இஸ்லாம் கட்டாயப்படுத்தியுள்ளது என்பதையும் தீமையை ஒழிப்பதில் இயன்றளவு முயல வேண்டும் என்பதையும் இவ்வாட்சியாளர் உணரவில்லைபோலும், அல்லாஹ் கூறுகிறான்:

“நற்கருமங்களை ஏவித் தீமையைத் தடுத்து நன்மையின் பால் அழைத்துக் கொண்டிருக்கும் ஒரு சமூகம் உங்களி

லிருந்துதான் நிச்சயம் உண்டாக வேண்டும்.' (3:104)

எது நல்லது; எது கெட்டது என்பன பற்றி நாம் முன்பு விளக்கியுள்ளோம். இதோ அல்லாஹ்வின் தூதர் அவர்கள் கூறுகின்றார்கள்:

“ஒரு தீமையைக் கண்டவர் அதைத் தன்கைகளால் தடுக்க முடியுமானால் அப்படித் தடுக்க வேண்டும். அது முடியாவிட்டால் வாயாற் சொல்லித் தடுக்க வேண்டும்; அதுவும் முடியாவிட்டால் தன் மனதால் அதை வெறுக்க வேண்டும். இதுதான் ஈமானின் மிகவும் பலம் குறைந்த நிலை.”

இஸ்லாமிய அரசாங்கங்கள் இஸ்லாத்தைவிட்டு நீங்குதல்

எகிப்து அரசாங்கத்தின் அற்புதமான இஸ்லாம் உண்மையான இஸ்லாத்துக்குரிய எந்த வழிகாட்டுதலையும் பின்பற்றவில்லை. அதன் வரித்திட்டங்கள் இஸ்லாமிய ஸக்காத் வரித் திட்டத்தை அப்படியே வீணாக்கிவிட்டன. ஐரோப்பிய, அமெரிக்க, ஆசியத் திட்டங்களிலிந்து இரவல் வாங்கி அமைக்கப்பட்ட எகிப்தின் புதிய வரிச் சட்டங்களைவிட மேலான சட்டங்களை இஸ்லாமிய சட்டத்திலிருந்து எடுத்திருக்கலாம். இஸ்லாமிய நீதிமன்றங்களும் நாளுக்கு நாள் அவற்றின் சிறப்பியல்புகளை இழந்து வருகின்றன. ஏனெனில் அவை இஸ்லாமிய சட்டப்படி தீர்ப்பளிக்கின்றன! இஸ்லாமிய அறிவுக் கலைக்கூடமும் இஸ்லாமியப் பிரசாரங்களில் அக்கறைகாட்டுகின்றமையால் அதன் முக்கியத்துவத்தை இழந்து வருகின்றது. இதற்கான மானியமும் பலதடவை மறுக்கப்பட்டன. இஸ்லாத்துக்கு மாறான வழிகெட்ட சட்டங்களை எடுத்துக் கொள்வது அரசாங்கத்துக்கு மிகவும் சுலபமாக இருக்கின்றது. எந்த விஷயத்திலும் அல்லாஹ் அருளிய வேதமாக அல்குர்ஆனின் பக்கம் திரும்புதல் மிகவும் கஷ்டமாயிருக்கிறது!

ஓர் இஸ்லாமிய ஆட்சியின் கடமைகளில் ஒன்று இஸ்லாத்தை நிலைநாட்டுதல் என்பதையும் ஷிர்க்கை அகற்றி இஸ்லாத்துக்கு உயிருட்டுவது அல்குர்ஆனின் ஆணை என்

பதையும், தொழுகையை நிலைநாட்டி, ஸக்காததை முறையாகச் செலுத்தி, நல்ல கருமங்களை வற்புறுத்தி, தீயவற்றைத் தடை செய்து, மக்களுக்கிடையே நீதியை நிலைநிறுத்தி, அல்லாஹ்வின் சுட்டளைப்படி ஆட்சி நடத்த வேண்டும் என்பதையும் இவ்வாட்சியாளர் அறியவில்லைபோலும்! இது அல்குர்ஆனின் - அல்லாஹ்வின் வாக்கு:

“உங்களில் அல்லாஹ்வை நம்பி நற்கருமங்களையும் செய்வோரை இப்பூவுலகில் அவர்களுக்கு முன்னோர்களை அதிபதிகளாகியது போன்றே அதிபதிகளாக்ருவதாகவும், அவன் விருப்பிக் கொண்ட அவர்களின் மார்க்கத்துக்கு வசதியளிப்பதாகவும், அச்சம் நீங்கி அமைதியைக் கொடுத்து, என்னையே வணங்கி எனக்கு எதையும் இலையாக்காதவர்களுக்குவேன் என்று அல்லாஹ் வாக்களித்துள்ளான். அதற்குப்பிறகு எவரேனும் நிராகரித்தால் நிராயமாக அவர்கள் தீயவர்களே.” (24 : 55)

“நாம் அவர்களுக்கு இப்பூவுலகில் ஆதிக்கம் கொடுத்தால் தொழுகையை நிலைநிறுத்தி ஸக்காததையும் கொடுத்து நல்லவற்றைத் தடுப்பார்கள். சகல காரியங்களின் முடிவும் அல்லாஹ்விடமே இருக்கின்றது. (22 : 41)

சுதந்திரப் போராட்டத்தில் ஏன் வீழ்ச்சி கண்டோம்!

நம் நாடு சுதந்திரம் பெறுவதற்காகப் போராடியதை நாம் அறிவோம். ஒரு முஸ்லிம் நாடு என்ற முறையில் அது எப்படி சுதந்திரப் போராட்டத்தில் ஈடுபட்டது என்பதையும் எவ்வாறு படுதோல்வியையும் கேவலத்தையும் அணைத்துக் கொண்டது என்பதையும் ஆராய்ந்தால், நம் நாடு அல்லாஹ்வின் பக்கமிருந்து அகன்று இஸ்லாத்தை விட்டு விலகியதனால்தான் இந்த நிலையை அடைந்தது என்பதை உணர்ந்து கொள்ளலாம்.

ஆங்கிலேயர் எப்படி வந்தார்கள்?

1882ல் எகிப்தில் ஏற்பட்ட ஓர் உள்நாட்டுக் கிளர்ச்சியின் போது ஆட்சியாளரான கித்யூக்களை பொது மக்களிட

மிருந்து பாதுகாப்பதற்காக என்ற போர்வையில் ஆங்கிலேயர் இங்கே நுளைந்தார்கள். இதற்கு முன்பு பல சந்தர்ப்பங்களில் இங்கே நுளைய முயன்ற ஆங்கிலேயர் தோல்வி கண்டிருந்தனர். எடுத்துக்காட்டாக பிரெஞ்சுத் தேசம் எகிப்தைத் தாக்கிய இரண்டு சந்தர்ப்பங்களில் ஆங்கிலேயர் எகிப்தில் நுளைய எடுத்த முயற்சிகள் படுதோல்வியில் முடிந்தன. மூன்றாம் முறையாக முஹம்மது அலீ பாஷாவின் ஆட்சியின் போது முயன்றார்கள். அப்பொழுது அவர்களை எகிப்து நடுக்கடலிலே தள்ளிவிட்டது; எனவே தோல்வியோடு திரும்பினார்கள். எனவே தக்க தருணம் வரும்வரை வலைவிரித்துவைத்திருந்தார்கள். திட்டமிட்டு நாட்டு மக்களிடையே கிளர்ச்சியின் வித்துக்களைத் தூவினார்கள். எனவே உரூபிப் புரட்சி உச்ச கட்டத்தை அடைந்த சந்தர்ப்பத்தைப் பயன்படுத்தி உள்ளே வந்து விட்டார்கள். கிளர்ச்சியை அடக்கி நாட்டில் அமைதியை நிலைநாட்டுவதற்கல்ல; தங்கள் ஆதிக்கத்தையும் அதிகாரத்தையும் உறுதிப்படுத்திக்கொள்ள. “நாம் எகிப்தில் நிரந்தர ஆதிக்கம் செலுத்த வரவில்லை. அமைதியை நிலைநாட்டுவதற்காக வந்துள்ளோம். கூடிய விரைவில் நாம் நாட்டைவிட்டு வெளியேறியிருவோம்” என்று எழுபது தடவை களுக்குமேல் அறிவித்தார்கள். ஆயினும் என்ன நடந்தது? கொடுத்த வாக்குக்கு மாறு செய்தார்கள். சுதேசிகளின் உடமைகளை உறிஞ்சிக் கொண்டும் அவர்களின் செல்வங்களை அபகரித்துக் கொண்டும் அவர்களின் உரிமைகளிலும் மரியாதைகளிலும் தங்கள் கைவரிசையைக் காட்டிக்கொண்டும் நிலையாக இருந்து கொண்டார்கள்.

நல்ல நியாயம்

ஆங்கிலேயக் குள்ளநரிகளின் கபட எண்ணம் தெளிவான போது அவர்களை எதிர்ப்பதற்கும் நாட்டைவிட்டு வெளியேற்றுவதற்கும் நாட்டு மக்கள் கிளம்பி விட்டார்கள். நாடும் மக்களும் சுதந்திரம் பெற வேண்டுமென்று தலைவர்களும் அதிகாரிகளும் விரும்பினார்கள். ஆனால் இச்சுதந்திரத்தை சமாதான வழிகளில் மிகத் தாழ்மையாகக் கேட்டுப் பெற்றுக் கொள்வதுதான் சிறந்தது என்று கருதினார்கள். நாட்டு

மக்களின் சகல உரிமைகளையும் மறுத்துச் சுரண்டிக் கொண் டிருந்த ஐரோப்பியரின் பிடியிலிருந்து விடுபடுவதற்கு அவர் களின் நீதியையும் நியாயத்தையும் நம்பியிருப்போம் என்று அத்தலைவர்கள் நியாயம் கூறினார்கள். இந்த நியாயம் எவ் வளவு மட்டரகமானது என்பதை சரித்திரத்தையும் மனித இயல்பையும் அறிந்த எவரும் எளிதில் உணரலாம். ஏனெ னில் பிறரின் உரிமைகளை உறிஞ்சி வாழும் ஆட்சியாளரிடம் நியாயம் இருந்திருந்தால் தங்கள் செயலை எப்பொழுதோ விட்டிருப்பார்கள். குடியேற்றவாதம் போன்றவற்றை மனி தன் கண்டிருக்கவே மாட்டான்.

இந்த நியாயத்தை இஸ்லாம் ஏற்காது

ஆங்கிலேயரும் அதிகார வர்க்கமும் மேற்கொண்ட இந்த நியாயம் பகுத்தறிவுக்கு ஒவ்வாததுபோலவே இஸ் லாத்துக்கும் ஒத்துவராது. ஆட்சியாளர்களின் மனங்களில் இஸ்லாமியப் பண்புடன் சிந்தித்து செயல்பட்டிருப்பார்களா னால் - தங்கள் பகுத்தறிவைப் பயன்படுத்தியிருப்பார்களானால் நிச்சயமாக உண்மையின் பக்கம் வந்து சேர்ந்திருப்பார்கள். கடும் போராட்டம் ஒன்றுதான் சுதந்திரம் பெறுவதற்கிருந்த ஒரே வழி என்பதை உணர்ந்திருப்பார்கள். இஸ்லாமும் எப் பொழுதும் இயற்கைக்கும் பகுத்தறிவுக்கும் இணக்கமான வழியைத்தான் கூறுகிறது என்பதில் ஆச்சரியம் ஒன்றுமில்லை. ஏனெனில் மனிதனைப் படைத்த அல்லாஹ்வின் இயற்கை நியதியைவிட்டு மாற்ற மற்றெவராலும் முடியாது என்று அல்லாஹ்வே கூறுகிறான். "இது இயற்கை மதம்" என்று அவனுடைய றஸூலும் கூறுகிறார்கள்.

இழிவைத் தேடிக்கொள்ள வேண்டாம் என்கிறது இஸ்லாம்

இஸ்லாத்தை ஏற்றுக்கொண்டு வாழ்வோர் இழிவுடன் வாழக்கூடாது என்கிறது இஸ்லாம். அம்மட்டல்ல; மரியா தைக்காகவன்றி மற்றெவர்க்கும் தாழ்ந்துவிடக் கூடாது என்றும், தன் சோதர முஸ்லிமுக்கு அன்பு காட்ட வேண்டும் என்றும் கூறுகிறது.

“இறைவிசுவாசிகளிடம் மிகவும் தாழ்மையுடையோராயும்
இறைவனை மறுப்போரிடம் மிக்க கௌரவமுடையோராயும்.”
(5 : 51)

“முஹம்மத் அல்லாஹ்வின் தூதர்; அவருடனுள்ள விசுவாசிகள் இஸ்லாத்தை மறுப்பவர்களுடன் கண்டிப்பானவர்கள் தமக்கிடையே அன்புடையோர்.”

மற்றொந்த சந்தர்ப்பத்திலும் எவரும் எவ்வித இழிவுக்கும் தாழ்வுக்கும் இடம் கொடுக்கக் கூடாது. கௌரவமாகவும் தன்மானத்துடனும் இருக்க வேண்டும்.

“நிச்சயமாக அல்லாஹ்வுக்கும் அவனுடைய தூதருக்கும் விசுவாசிகளுக்குமே கௌரவமுண்டு. ஆனால் நயவஞ்சகர்கள் அறியமாட்டார்கள்.”
(63 : 8)

இவ்வயர் பண்பை மனதார ஏற்று, இந்த உயர் இலட்சியத்தையும் மனதிற்கொண்டு பாடுபட்டு, தங்கள் சமூகத்துக்கு அல்லாஹ் கொடுத்துள்ள கௌரவமான அந்தஸ்தை அடைந்து, உலகின் தலைவர்களாகவும் அறிவுடைய ஆசான்களாகவும் திகழ வேண்டும் என்று இஸ்லாம் முஸ்லிம்களை வற்புறுத்துகிறது. இதோ அல்குர்ஆனின் கூற்று:-

“அப்படியே உங்களை ஒரு நடுநிலையான சமுதாயத்தின் ராக்கினோம். நீங்கள் மனிதர்களுக்கு வழிகாட்டி சாட்சிகளாக இருப்பதற்காகவும் உங்களுக்கு அல்லாஹ்வின் தூதர் சாட்சியாக இருப்பதற்கும்.”
(2 : 143)

“மனித சமுதாயத்தில் சிறந்த சமூகமாக இருக்கின்றீர்கள். நல்லவற்றை ஏவுகின்றீர்கள், நியவற்றைத் தடுக்கின்றீர்கள், அல்லாஹ்வை நம்புகின்றீர்கள்.”
(3 : 110)

எனவே தனக்கு மரியாதையும் கௌரவமும் இல்லாத விடத்தில் இருக்கக் கூடாது. தன் சுயமரியாதை பாதிக்கப்படும், குழலைவிட்டு, நீங்காவிட்டால் தன் கௌரவத்தை

இழந்து கேவலப்பட நேரிடும். (எனவே அதனால் துன்பமும் மனோ வேதனையும் அனுபவிக்க வேண்டிவரும்).

“அல்லாஹ்வின் பாதையில் தன் நாட்டைத் துறந்து செல்பவர், பூமியில் அனேக செழிப்பான இடங்களையும் சௌகரியங்களையும் பெறுவார்.” (4 : 100)

எனவே வசதியும் வாய்ப்பும் வந்தபோது தன் அவமானச் சின்னங்களை அகற்றிக் கொள்ளத் தியாகம் செய்யாதவர்கள் தமக்கே அநியாயம் செய்து கொள்பவர்களே; தன் இறைவனுக்கு மாறு செய்வாரே; இவர்கள் தாங்கள் முஸ்லிம்கள் என்று கூறுவதில் எவ்விதப் பயனுமில்லை. ஏனெனில் இத்தகையோர் அவமானத்தை மகிழ்ச்சியோடு ஏற்றுக் கொண்டவர்கள். ஆனால் முஸ்லிம்கள் கேவலமாக சுயமரியாதையின்றி வாழக்கூடாது என்று அல்லாஹ் கட்டளையிடுகின்றான்.

முஸ்லிம்கள் பிற சமூகங்களுக்கிடையே தாழ்வு மனப்பான்மையுடனும் இழிநிலையிலும் தங்கியிருப்பதைத் தடைசெய்ய விரும்புகிறது இஸ்லாம். ஏனெனில் இந்த நிலை இவர்களுக்கிடையே தாழ்வு மனப்பான்மையை உண்டாக்கித் தயவை நாடவும் தெஞ்சிக் கேட்கவும் பழக்கிவிடும். முஸ்லிம்கள் கௌரவமானவர்களாகவும் பின்பற்றத்தக்க முன்மாதிரியுடையாராகவுமே வாழ வேண்டும் என்பது இஸ்லாத்தின் விருப்பம். அவர்களுக்குமேல் அதிகாரம் பெற்றவனாக அல்லாஹ் ஒருவனே இருக்க வேண்டும் என்று விரும்புகிறது. இதன் அடிப்படையில் ஒரு முஸ்லிம் தன் சன்மார்க்கத்தைப் பகிரங்கமாக எவ்வித கட்டுப்பாடும் எதிர்ப்பும் இன்றி பின்பற்றி வாழச் சுதந்திரமில்லாத சூழலில் வாழக் கூடாது என்று கூறுகிறது. சுதந்திரமான சூழலில் வாழ்வழியில்லாத போது சுதந்திரமான ஊரைநாடி ஹிஜ்ரத் பிரயாணம் செய்யா திருப்பவர்களின் பிரச்சினைகளுக்கு இஸ்லாம் பொறுப்பாகாது. அல்லாஹ் தன் அருள்மறையாம் அல்குர்ஆனில் பின்வருமாறு கூறுகிறான்.

“எவர்கள் (தம் மார்க்கத்தைச் சரியாக அனுட்டிக்க முடியாத நிலையில்) தமக்குத்தாமே தீங்கிழைத்துக்கொள்கின்றனரோ அவர்களின் உயிர்களை மலக்குகள் கைப்பற்றும் நிலையில் அவர்களிடம் அம்மலக்குகள் “எந்த நிலையில் வாழ்ந்து கொண்டிருந்தீர்கள்” என்று கேட்பார்கள். அவர்கள், “பூமியில் நாம் பலவீனர்களாயிருந்தோம்” என்று சொல்வார்கள். “அல்லாஹ்வின் பூமி விசாலமாக இருக்கவில்லையா? நீங்கள் அவ்வூரை விட்டுச் சென்றிருக்கலாமே!” என்பார்கள். இத்தகையோர் ஒதுங்குமிடம் நரகம் தான். அது மிக மோசமான போக்கிடம்! எனினும் வேறு உபாயம் இல்லாமலும், வேறுவழி காணாமலும் இருந்த ஆண், பெண், குழந்தைகள் ஆகியோரில் மிகவும் பலவீனமானவர்களை அல்லாஹ் மன்னிக்கக் கூடும். அல்லாஹ் மிக்க மன்னிப்போனும் பிழை பொறுப்போனுமாயிருக்கிறான்” (4 : 97-99)

அல்லாஹ்வின் தூதர் (ஸல்) அவர்கள் கூறுகிறார்கள்:-
இணைவைப்பவருடன் வந்து அவருடனே குடியிருப்பவன் அவ்வினை வைப்பவனைப் போன்றவனே.

பாவமன்னிப்பு அற்றுப்போகும்வரை ஹிஜ்ரத் அற்றுப் போகாது. சூரியன் மேற்கிலிருந்து உதிக்கும்வரை பாவமன்னிப்பு அற்றுவிடாது.

அநியாயம் புரிவோருடன் சமாதானம் இல்லை

அநியாயமாகப் பகைமை காட்டுவோரைக் கண்டு வாழா விருக்க வேண்டாம் என்பதும், பிழை செய்வோருக்குத் தலை குனிய வேண்டாம் என்பதும், வினை எதிர்ப்போரை எதிர்த்து நிற்க வேண்டும் என்பதும், தீமை செய்வோருக்குத் தீமையைக்கொண்டே பதில் கொடுப்பதும் இஸ்லாமியப் போக்காகும். எனவே ஆங்கிலேயர் போன்றோர் எம் நாட்டைப் பிடித்துக் கொண்டு எமக்கே அநியாயம் செய்யும் போது நாம் கைகட்டி வாய்பொத்தி வாழ்வதை இஸ்லாம் அங்கீகரிக்கவில்லை. நாம் இத்தகைய நாடு பிடிப்போருக்கு அடிபணிந்து அவர்களின் ஆட்சியை ஏற்றுப் பல்லிளித்து வாழ்

வதை ஆதரிக்கவில்லை இஸ்லாம். எனவே நமக்குள்ள ஒரே வழி விரோதிக்கு விரோதம் காட்டுவது; தீயவர்க்குத் தீமையைக் காட்டுவது; அவர்களை எதிர்த்துப் போராடுவது, நாடுபிடிக்க வந்தவர்கள் இம்மண்ணைவிட்டு நீங்கும்வரை போராடுவது; நம் நாட்டின் ஆட்சியும் அதிகாரமும் நமக்கே வரும்வரை நின்று போராடுவது. அல்லாஹ்வின் கட்டளை பின்வருமாறு:-

“புனிதமாதங்களில் போருக்கு வந்தால், அப்புனிதமாதங்களிலேயே எதிர்ப் போர் நடத்தலாம். புனிதமாதங்களுக்குள் ஏதும் பழி வாங்குதல் உண்டு. எனவே உங்களை எதிர்க்க வருவோர் எப்படி எதிர்த்தார்களோ அப்படியே நீங்களும் எதிர்த்துச் செல்லுங்கள்.” (2: 194)

“தீமையின் பிரதிபலன் அதுபோன்று தீமையே” (42:40)

“குழப்பங்கள் இல்லாத நிலையேற்பட்டு மார்க்கம் அல்லாஹ்வுக்கே என்ற நிலையேற்படும் வரை போராடுங்கள். அவர்கள் கலகம் செய்யாது நின்றால் அக்கிரமம் செய்தோர்க்கன்றி மற்றவர்க்கும் விரோதமில்லை” (2: 193)

விரோதியை எதிர்ப்பது எல்லா மீதும் கடமையாகும்

இஸ்லாம் சில பொதுவிதிகளை மாத்திரம்தான் கொண்டு வந்துள்ளது என்று கருதவேண்டாம். அங்கே இறைபாதையில் அறப்போர் செய்தல் என்றதோர் கடமையும் உண்டு. சன்மார்க்கத்தைப் பாதுகாப்பதற்காகவும், தன் நாட்டைப் பாதுகாக்கவும் முஸ்லிம்களின் கௌரவத்தைப் பேணிக் கொள்ளவும் அல்லாஹ்வின் கட்டளைக்கு உயர்ந்த இடத்தைக் கொடுப்பதற்காகவும் இந்த ஜிஹாத் எனும் அறப்போர் மறுமை நாள்வரை முஸ்லிமின் மீது கடமையே.

அறப்போர் என்பது இறைபாதையில் போர் செய்தலாகும். இஸ்லாத்தையும் முஸ்லிம்களையும் பாதுகாக்கவும் உயர்த்தவும் உயிரையும், பொருளையும் அர்ப்பணித்தலாகும்; இதில் எவ்வித வித்தியாசமான கருத்தும் இல்லை. அல்லாஹ் பின்வருமாறு கூறுகிறான்:

“போர் உங்களுக்கு வெறுப்பாயிருந்த போதிலும் அது உங்கள் மீது கடமையாக்கப்பட்டுள்ளது. உங்களுக்கு உண்மையில் நன்மை தரக்கூடிய ஒரு பொருளையும் நீங்கள் வெறுக்கக்கூடும்.” (2: 216)

“உங்களோடு போர் தொடுப்பவர்களை எதிர்த்து அல்லாஹ்வின் பாதையில் போராடுங்கள்.” (2: 190)

“அவர்களின் விஷமத்தனம் நீங்கி சன்மார்க்கம் அல்லாஹ்வுக்கே உரியது என்ற நிலை வரும்வரை அவர்களோடு போராடுங்கள்” (8: 39)

“அவர்களை நீங்கள் கண்டவிடமெல்லாம் எதிர்த்துப் போராடுங்கள். உங்களை உங்கள் ஊரிலிருந்து வெளியேற்றியது போன்று நீங்கள் அவர்களை வெளியேற்றுங்கள்.” (2:191)

“இவ்வுலக வாழ்க்கையை மறுமைக்காக மாற்றிக்கொள்வோர் அல்லாஹ்வின் பாதையில் அறப்போர் செய்வார்களாக” (4:74)

பலவீனமான ஆண்-பெண், குழந்தைகள் ஆகியோரைக் காப்பதற்காக அல்லாஹ்வின் பாதையில் நீங்கள் அறப்போர் செய்யாதிருக்க உங்களுக்கு என்ன நடந்துவிட்டது?” (4: 75)

“விசுவாசங்களெண்டவர்கள் அல்லாஹ்வின் பாதையில் போராடுகிறார்கள்; நிராகரிப்போர் ஷைத்தானின் வழியில் போராடுகிறார்கள். ஆகவே ஷைத்தானுடைய நண்பர்களை எதிர்த்துப் போராடுங்கள். நிச்சயமாக ஷைத்தானின் சதி மிகவும் பலவீனமாகவே இருக்கிறது.” (4: 76)

“நீங்கள் சொற்பமாயினும் அதிகமாயினும் திரண்டு நின்று உங்கள் உடல் பொருள் ஆவி அத்தனையையும் கொண்டு அல்லாஹ்வின் பாதையில் தியாகம் செய்யுங்கள். நீங்கள் அறிவுடையோராயின் இதுவே உங்களுக்கு மிகவும் நல்லது” (9: 41)

“இணைவைப்போர் யாவரும் உங்களை எதிர்த்துப் போர் புரிவதுபோன்று நீங்களும் எல்லோருமாக அவர்களை எதிர்த

துப் போர் புரியுங்கள்; நிச்சயமாக இறைபக்தர்களோடுதான் அல்லாஹ் இருக்கிறான் என்பதை அறிந்துகொள்க.” (9:36)

“அல்லாஹ்வையும் மறுமை நாளையும் நம்பாமலும், அல்லாஹ்வும் அவனுடைய றஸூலும் தடை செய்தவற்றைத் தடை செய்யாமலும் இருக்கின்றோரை எதிர்த்துப் போராடுங்கள்.” (9: 29)

“உங்களைக் கொடிய வேதனையிலிருந்து காப்பாற்றும் ஒரு வியாபாரத்தை உங்களுக்கு நான் காட்டித்தரட்டுமா? அதுதான் அல்லாஹ்வையும் அவனுடைய றஸூலையும் நீங்கள் நம்பி உங்கள் உயிரைக் கொண்டும் செல்வங்களைக் கொண்டும் நீங்கள் அல்லாஹ்வின் பாதையில் தியாகம் செய்வது. நீங்கள் அறிவுடையோராயின் அதுதான் உங்களுக்கு மிகவும் நல்லது.” (61: 10—11)

ஜிஹாத் செய்தல் ஒவ்வொருவர் மீதும் கடமையா?

ஜிஹாத் எனும் அறப்போர் ஒவ்வொருவர் மீதும் கடமையான பர்ளு ஐன் என்பதா அல்லது பொதுக்கடமையான பர்ளு கிபாயா என்பதா என்று கவனிப்போம். சில இமாம்கள் அது பர்ளு ஐன் என்கின்றனர்; வேறு சில இமாம்கள் பர்ளு கிபாயா என்கின்றனர். ஆயினும் பின்வரும் சந்தர்ப்பங்களில் அது பர்ளு ஐன் என்பதில் எல்லா இமாம்களும் ஏகோபித்துள்ளனர்:

(1) போர் மூண்டு இருதரப்பினரும் போரில் ஈடுபட்டிருக்கும் தறுவாயில் முஸ்லிம்கள் எவரும் பின்வாங்கக் கூடாது. இறுதிவரை நின்று பிடித்தல் கடமையாகிறது.

“விசுவாசிகளே! நீங்கள் எதிரிகளின் படையில் ஒரு கூட்டத்துடன் நேருகநேர் மோத நிகழ்ந்தால் அங்கே நிலையாக நின்று போர்புரிவீர்களாக!” (8: 45)

“விசுவாசங்கொண்டோரே! அனிதிரண்டு வரும் காபிர்களை நீங்கள் எதிர்த்தோக்கினால், அவர்களைவிட்டு புறங்காட்டி ஒடிவிடாதீர்கள்” (8: 15)

(2) இமாம் அல்லது தலைவர் போர் செய்யத் திரண்டு வரும்படி அழைப்பு விடுத்தால் அப்படித் திரள்வது கடமையாகும்; மறுத்தல் கூடாது.

“விசுவாசங்கொண்டவர்களே! அல்லாஹ்வின் பாதையில் அணிதிரள்க என்று உங்களுக்குச் சொல்லப்படும்போது பூமிக்குப் பாரமாக இருந்துவிடுகிறீர்களே. உங்களுக்கென்ன பிடித்திருக்கிறது.” (9: 38)

“அணிதிரளும்படி அழைக்கப்பட்டீர்களாயின் உடனே அணிதிரளங்கள்” என்பது றஸூல் (ஸல்) அவர்களின் ஆணை.

(3) ஒரு இஸ்லாமிய நாட்டின் மீது காபிர்கள் தாக்குவார்களாயின் எதிர்த்தாக்குதல் நடத்துதல் ஒவ்வொரு முஸ்லிம் மீதும் கடமையாகிறது. இத்தகைய கூட்டத்தில் ஜிஹாத் பர்ளுஹன் ஆகும். ஏனெனில் இந்த சந்தர்ப்பத்தில் சன்மார்க்கத்தைப் பாதுகாக்கவே போராட்டம். அதைப் புறக்கணித்து சும்மாவிருக்க நியாயம் இல்லை.

“அவர்களின் விஷமத்தனம் முற்றாக நீங்கிவிடும் வரை அவர்களோடு போராடுங்கள்.” (8: 39)

“விஷமத்தனம் போரை விடக்கொடியது.” (2: 217)

வயோதிரும், பெண்களும், நோயாளரும் ஜிஹாத் செய்ய வேண்டிய சந்தர்ப்பம்.

பொதுவாக ஜிஹாத் செய்தல் பெண்கள்மீது கடமையாகாது. ஒருநாள் அன்னை ஆயிஷா (றஸ்) அவர்கள், ‘அல்லாஹ்வின் றஸூலே, ஜிஹாத் பெண்கள் மீது கடமையா?’ என்று கேட்டார்கள். ‘யுத்தமில்லாத ஜிஹாத்களான ஹஜ்ஜும் உம்ரூவும் கடமை’ என்றார்கள் அல்லாஹ்வின் தூதர் (ஸல்) அவர்கள்.

ஆரோக்கியமான, பருவமெய்திய, புத்தி தெளிவான முஸ்லிமின்மீதுதான் ஜிஹாத் வாஜிபாகும். ஆயினும் ஒரு முஸ்லிம்

லிம் நாட்டில் காபிர்கள் வந்து தாக்குவார்களாயின், எல்லா முஸ்லிம் ஆண், பெண், வயோதிபர், நோயாளர் சகலமீதும் ஜிஹாத் கடமையாகும். உதாரணமாக எகிப்து, இராக் போன்ற தேசங்களில் ஆங்கிலேயரை எதிர்த்துப் போராடுதல், அத்தேசத்தைச் சேர்ந்த ஆண், பெண், வயோதிபர், நோயாளர், எல்லோர்மீதும் கடமையாகும். இதைச் செய்யத் தவறினால் இவர்கள் எல்லோரும் அல்லாஹ்வின் கட்டளையை விட்ட குற்றத்துக்கு ஆளாவார்கள். அவ்வாறே காபிர்களது தாக்குதலுக்கு உள்ளாகும் அனைத்து முஸ்லிம் நாட்டவர்மீதும் ஜிஹாத் கடமையாகும்.

தயார்நிலையில் இருத்தல் கடமை

விரோதிகளின் தாக்குதல் எப்பொழுதும் வரலாம் என்ற எண்ணத்துடனும், அப்படி வந்தால் எதிர்த்தாக்குதல் நடத்தத் தேவையான சகல ஏற்பாடுகளுடனும், எதிரிகளுக்கு அச்சம் ஏற்படுத்தக் கூடிய முறையிலும் முஸ்லிம்கள் இருத்தல் வேண்டும்.

“விசுவாசங் கொண்டவர்களே! ஆயத்தம் செய்யுங்கள், அப்பால் அணியாகச் செல்லுங்கள்; அல்லது அடர்ந்துசென்று தாக்குங்கள்.” (4: 71)

“அவர்களை எதிர்ப்பதற்காகப் பலத்தையும் போர்க்குதிரைகளையும் இயன்றளவு தயார் செய்து கொள்ளுங்கள். இதனால் உங்கள் விரோதிகளையும் அல்லாஹ்வின் விரோதிகளையும் நீங்கள் அறியாத வேறு சிலரையும் பயப்படச் செய்யலாம். அவர்களை அல்லாஹ் அறிந்துதானிருக்கிறான்.” (8: 60)

முஸ்லிம்கள் தங்கள் சன்மார்க்கக் கௌரவத்தைக் காக்கவும், ஜிஹாத் செய்யவும் கடமைப்பட்டவர்கள் என்பதனால், சமூகத்துக்கும் தனி நபருக்கும், யுத்தகாலத்திலும் சமாதான வேளையிலும் பயனளிக்கத் தக்க சகல துறைகளிலும் திறமைசாலிகளாகவேண்டும் என்று கூறுகிறது இஸ்லாம். எனவே, ஓட்டப் பந்தயம், குதிரையோட்டப் போட்டி,

கப்பல், மோட்டார் வண்டி, விமானம் என்பன ஓட்டல், வாட்போர், வில்வித்தை, அம்பெறிதல், கோலாட்டம், துப்பாக்கிச் சூடு, மல்யுத்தம், சீனடி, பாரம் சுமத்தல், நீச்சல் முதலானவற்றில் சிறந்த பயிற்சி பெறுதல் அவசியமாகும்.

சமய, சமூக, விவகாரங்கள் யாவற்றிலும் சமுதாயத்துக்குப் பயன்தரும் சகல கலைகளையும் ஞானங்களையும் கற்றல் கட்டாயம் என்பது ஓர் இஸ்லாமிய அடிப்படையாகும். இவற்றை விரும்பினால் கற்கலாம்; விரும்பினால் விடலாம் என்று கருதக்கூடாது.

இதன்படி மனிதன் பெற்றுக்கொள்ள வேண்டிய திறமைகளையெல்லாம் பெற்றுக் கொள்வது இஸ்லாமியக் கடமைகளெனக் கருதப்படுகின்றன. சகல விதமான ஆயுதங்களையும் உபயோகிக்கப் பழகுவதும் பயிற்சி பெறுதலும் ஒவ்வொரு முஸ்லிம் மீதும் கட்டாயமாகின்றன. யுத்தமுறைகளைப் பயில்வதும் அதில் மேம்பாடடைவதும் எல்லா முஸ்லிம்கள் மீதும் கடமையாகின்றன.

போர்த்தகைமைகளை வளர்த்துக்கொள்ளல் பற்றி அண்ணல் முஹம்மத் (ஸல்) அவர்களின் கூற்றுக்களைக் கவனிப்போம்:-

“அறிந்துகொள்க, அம்பெய்தல்தான் பலம்; அறிந்து கொள்க அம்பெய்தல்தான் பலம்”

“பலசாலியான முஸ்லிம், பலவீனனைவிட மேலானவன் அல்லாஹ்வின் அன்புக்குரியவன்; ஓர் ஈட்டியின் காரணமாக அல்லாஹ் மூவரை சுவனத்தில் நுழையச் செய்வான்; அதை நன்னோக்கத்தோடு செய்தவன்; அதை எய்தவன்; அதை எய்யச் செய்தவன்.”

“அம்பெய்யவும் குதிரை சவாரி செய்யவும் பயிற்சி பெறுங்கள். நீங்கள் அம்பெய்வதுதான் நீங்கள் சவாரி பழகுவதைவிட எனக்கு விருப்பமானது”

“அம்பெய்தலைக் கற்றுக்கொண்ட பின்பு அதைக் கைவிடுபவர் எம்மைச் சேர்ந்தவரல்லர்”

“வருங்காலத்தில் உங்களுக்குப் பல தேசங்களில் வெற்றி கிடைக்கும். அல்லாஹ் உங்களுக்கு போதிய செல்வங்களையும் தருவான், ஆயினும் உங்களில் எவரும் தன் அம்பெய்தலை மறந்து விடக்கூடாது.”

இவை அருமை நபி (ஸல்) அவர்களின் போதனைகளாம். அவர்களின் சாதனைகளைக் கவனித்தால் அவர்கள் நடந்து கொண்டே அம்பெய்வதில் போட்டி போட்டுள்ளார்கள்; ஓட்டகப்போட்டியில் ஈடுபட்டுள்ளார்கள்; குதிரையோட்டப் போட்டியில் ஈடுபட்டுள்ளார்கள். ஒரு முறை அம்பெய்தற் போட்டியில் ஈடுபட்டிருந்த இரு சாராரில் ஒரு சாராருடன் அண்ணலார் (ஸல்) அவர்கள் சேர்ந்து கொண்டார்கள். உடனே மறுசாரார் போட்டிக்கு அம்பெய்ய மறுத்து விட்டனர். நீங்கள் அவர்கள் பக்கம் சேர்ந்து கொண்டால் நாம் எப்படி அம்பெய்ய முடியும் என்றும் சொன்னார்கள். அப்பொழுது அண்ணலார் (ஸல்) அவர்கள் நீங்கள் போட்டியைத் தொடர்ந்து நடாத்துங்கள், நான் உங்களோடும் இருக்கிறேன். எல்லாரோடும் இருக்கிறேன் என்று பதில் கூறினார்கள். அண்ணலார் அவர்கள் றுக்கான என்பவனுடன் மல்யுத்தம் செய்துள்ளார்கள்; ஈட்டியினால் குத்தியுள்ளார்கள், கடிவாளம் போடப்பட்ட, போடப்படாத குதிரைகளிற் சவாரி செய்துள்ளார்கள். இவ்விபரங்கள் அல்ஹதீலில் ஏராளமாக உண்டு. ஒரு முஸ்லிம் தன் விரோதியைக் கண்டு பின்னடைதல் கூடாது.

விரோதியைத் தாக்க முன்வராது பின்னடைதலும், விரோதியை சந்திக்கும்போது பலவீனாயிருத்தலும், அவனைத் தடுப்பதில் கவனக்குறைவாயிருத்தலும், அவனுக்குப் பயந்து ஓடுதலும், அவனோடு சமாதானம் பேசுதலும் ஒரு முஸ்லிம் செய்யக்கூடாதவையே. இயன்றளவு சக்திகளைத் திரட்டி தங்கள் உடல், பொருள், ஆவி அத்தனையையும் தத்தம் செய்து எதிரியைத் தாக்கிப் போராடுதல் கடமையாகும். எதிரிகளைவிடத் தமது எண்ணிக்கை குறைவாயிருத்தலைப் பற்றிய கவலை இவர்களுக்குத் தேவையில்லை. ஏனெனில் எத்

தனையோ சிறு கூட்டங்கள் அல்லாஹ்வின் துணை கொண்டு எத்தனையோ பெருங்கூட்டங்களை வென்றுள்ளன. அல்லாஹ்வின் அல்குர்ஆன் பின்வருமாறு கூறுகிறது:

“விசுவாசங்கொண்டோரே! உங்களுக்கென்ன பிடித்திருக்கிறது; அல்லாஹ்வின் பாதையில் அணிதிரளுங்கள் என்று உங்களுக்குக் கூறப்படும்போது பூமிக்குப் பாரமாகப் பிந்தங்கி விடுகிறீர்கள்! மறுமையை விட்டு இவ்வறப் உலக வாழ்க்கையிற் திருப்தியடைந்து விட்டீர்களா? இவ்வுலகப் பொருட்கள் யாவும் மறுமையில் மிகவும் அற்பமாகவேயிருக்கும். நீங்கள் அணிதிரளாவிட்டால் அவன் உங்களுக்குக் கடும் வேதனை செய்வான்; உங்களுடைய இடத்தில் மற்றொரு சமூகத்தை மாற்றி வைப்பான்; அவனுக்கு நீங்கள் எவ்வித தீங்கும் செய்ய முடியாது. அல்லாஹ் எல்லாவற்றையும் செய்யச் சக்தியுடையோன்.” (9: 38, 39)

“விசுவாசங்கொண்டோரே! நீங்கள் எதிரிகளின் ஒரு கோஷ்டியை எதிர்நோக்க நேர்ந்தால் உறுதியாக நின்றுங்கள்” (8: 45)

“விசுவாசங் கொண்டவர்களே! நிராகரிப்போர் அணிவகுத்து வருவதைக் கண்டால் அவர்களுக்குப் புறங்காட்டி ஒடிவிடாதீர்கள்; யுத்தத்தின் திருப்பு முனைக்காகவோ வேறொரு கோஷ்டியுடன் சேர்ந்து கொள்வதற்கோவன்றி புறங்காட்டியோடுவோர் நிச்சயமாக அல்லாஹ்வின் கோபத்தையே தேடிக் கொள்கின்றனர். அவர்கள் தங்குமிடம் நரகமே; அது மிகக்கெட்ட புகலிடம்” (8: 15, 16)

“சமூகத்தைத் திரட்டுவதில் சேர்ந்து விடாதீர்கள்; நீங்கள் கஷ்டப்படுகிறீர்களாயின் உங்களைப் போன்றே அவ்விரோதிகளும் கஷ்டத்தை அனுபவிக்கின்றனர். அவர்கள் எதிர் பார்க்க முடியாத ஒன்றை நீங்கள் அல்லாஹ்விடம் எதிர் பார்க்கின்றீர்கள். அல்லாஹ் மிக்க அறிந்தவனும் ஞான முடையோனுமாக இருக்கின்றான்.” (4: 104)

“நீங்கள் தைரியமிழந்து சமாதானத்தைக் கோரவேண்டாம். நீங்களே மேலானவர்கள்; அல்லாஹ்வும் உங்களோடு இருக்கிறான். உங்கள் நன்மைதரும் வேலைகளை அவர்கூறாத்து விடவும் மாட்டான்.” (47: 35)

“விசுவாசங்கொண்டோரே! உங்களை அடுத்துள்ள விஷயிகளான நிராகரிப்போருடன் யுத்தம் புரிவீர்களாக; அவர்கள் உங்களிடம் நிர்ந்தாட்சண்யமே காணட்டும்.” (9: 123)

“நீங்கள் யுத்தத்தில் அவர்களைச் சந்தித்தால் அவர்களுக்குப் பின்னாலிருப்போரும் திடுக்கிட்டு ஓடும்படி அவர்களைச் சிதறடித்து விடுங்கள்.” (8:57)

“எத்தனையோ சிறு கூட்டங்கள் எத்தனையோ பெருங்கூட்டங்களை அல்லாஹ்வின் உதவியால் வென்றுள்ளன. அல்லாஹ் பொறுமையாளருடனிருக்கிறான்.” (2: 249)

தியாகிகளுக்கு இஸ்லாம் செய்யும் உதவி

அறப்போர் செய்தலை இஸ்லாம் தன் கடமைகளில் ஒன்றாக்கியுள்ளது. அறப்போர் செய்வோருக்கு மகத்தான கூலியையும் தயார் செய்து வைத்துள்ளது. இப்படிச் செய்வதன் காரணம் முஸ்லிம்களை இப்புனிதக் கைங்கரியத்தில் தூண்டி, அவர்களின் உடல், பொருள், ஆவி அத்தனையையும் தத்தம் செய்வதன் மூலம் அல்லாஹ்வின் அருளையும் மன்னிப்பையும் சுவனத்தின் நிலையான வாழ்வையும் பெறச் செய்வதாகும். இதன் மூலம் இவர்கள் இறைவனை மறுப்போரை வென்று அல்லாஹ்வின் சன்மார்க்கம் மேலோங்கி அதை ஏற்று நடப்போர் உலகின் அதிபதிகளாக வழிவகுப்பதாகும். இக்கருத்துகளையே அக்ரூர்ஆன் பின்வருமாறு கூறுகிறது:

“நிச்சயமாக விசுவாசங்கொண்டு, தங்கள் தேசத்தைத் துறந்து சென்று அல்லாஹ்வின் பாதையில் தியாகம் செய்வோர்தாம் அல்லாஹ்வின் அருளை ஆசைவைத்தோர்கள்” (2: 218)

“விசுவாசங்கொண்டு, தம் ஊர்களைத் துறந்து சென்று தம் உடல், பொருள், ஆவி யாவற்றையும் அல்லாஹ்வின் பாதையிற் செலவிட்டு தியாகம் செய்பவர்கள், அல்லாஹ் விடம் மிகவும் மகத்தான பதவியைப் பெற்றவர்கள். இவர்கள்தாம் வெற்றி பெற்றவர்கள்” (9 : 20)

“நீங்கள் அல்லாஹ்வின் பாதையில் வெட்டுப்பட்டாலும் இறந்துவிட்டாலும் நிச்சயமாக அல்லாஹ்விடம் கிடைக்கும் மன்னிப்பும் அன்பும் அவர்கள் திரட்டி வைத்துக்கொள்ளும் பொருட்களைவிட மிக மேலானவை.” (3: 157)

“அல்லாஹ்வின் பாதையில் அறப்போர் செய்யப்படும்போது வெட்டப்பட்டோர்களை, இறந்தவர்கள் என்று எண்ணவேண்டாம். அவர்கள் அல்லாஹ்விடம் உயிரோடிருக்கிறார்கள். உணவளிக்கவும் படுகின்றனர்” (3: 169)

“எனவே, எவர்தம் நாட்டைத் துறந்தோ, தம் ஊரிலிருந்து வெளியேற்றப்பட்டோ, என்னுடைய பாதையில் துன்புறுத்தப்பட்டோ, யுத்தம் செய்தோ, அதில் வெட்டப்பட்டோ இறந்து விடுகின்றாரோ, அவர்களின் பாபங்களை நிச்சயமாக நான் மாற்றி, அழகிய நீர் அருவிகள் ஓடும் கவனங்களில் அவர்களைப் பிரவேசிக்கச் செய்வேன். இது அவர்களுக்கு அல்லாஹ்விடமிருந்து கிடைக்கும் நற்பயனாகும். அல்லாஹ்விடம் மிக நல்ல வெகுமதிகள் உண்டு.” (3: 195)

“விசுவாசிகளின் உயிர்களையும் பொருட்களையும் நிச்சயமாக அவர்களுக்கு சுவனபதியைக் கொடுத்து, நிச்சயமாக அல்லாஹ் விடக்கு வாங்கிக்கொண்டான். இவர்கள் அல்லாஹ்வின் பாதையில் அறப்போர் புரிவார்கள். எதிரிகளை வெட்டுவார்கள். அவர்களும் வெட்டப்படுவார்கள் (9:111)

“அல்லாஹ்வின் பாதையில் தங்கள் பொருட்களைச் செலவிடுவோருக்கு உதாரணம் ஒரு வித்துபோன்றது. அந்த வித்து ஏழு கதிர்களைத் தந்தது. ஒவ்வொரு கதிரிலும் நூறு மணிகள் இருந்தன. அல்லாஹ் நாடுவோருக்கு மேலும் அதிகப்படுத்துவான்.” (2: 261)

“உங்களில் எவரேனும் விசுவாசங்கொண்டு நற்கருமங்களைச் செய்தால் அவர்களுக்கு முன்பு இருந்தவர்களை இப்பூமியில் அதிபதிகளாக்கியது போன்றே நாம் அவர்களையும் அதிபதிகளாக்குவோம். அல்லாஹ் அவர்களுக்கும் பொருந்திக் கொண்ட அவர்களின் சன்மார்க்கத்தில் ஸ்திரீப்படுத்தி வைப்பதாகவும் வாக்களித்துள்ளான்.” (24: 55)

அவர்கள், பூமி, வீடுகள், பொருட்கள் யாவற்றையும் நீங்கள் இதுவரை கால்வைக்காத பூமிகளையும் உங்களுக்கு அனந்தரமாக்கித் தந்தான். அல்லாஹ் யாவற்றின் மீதும் மிக்க ஆற்றலுடையவன்.” (33: 27)

அறப்போரை ஊக்குவிக்கும் ஹதீஸ்களிற் சிலவற்றை இங்கே கவனிப்போம்:-

“மனிதர்களிற் சிறந்தவரை உங்களுக்குச் சொல்லட்டுமா”? என்று றஸூல் (ஸல்) அவர்கள் கேட்டார்கள். ‘ஆம் யாரஸூலல்லாஹ்’ என்றார்கள் தோழர்கள். இறக்கும் வரை அல்லது கொல்லப்படும் வரை அல்லாஹ்வின் பாதையிலேயே தன் குதிரையின் தலையைப் பிடித்துக்கொண்டு போராடுபவர்” என்றார்கள்.

“எது சிறந்த வேலை?” என்று றஸூல் (ஸல்) அவர்கள் கேட்கப்பட்ட பொழுது, “தொழுகையை உரிய நேரத்தில் நிறைவேற்றுதல்; அப்பால் பெற்றோருக்கு நன்மை செய்தல்; அப்பால் அல்லாஹ்வின் பாதையில் ஜிஹாத் செய்தல்” என்று கூறினார்கள்.

“அல்லாஹ்வின் பாதையில் ஒரு நாளுக்குத் தன் குதிரையைக் கட்டுவது வீடுகளில் ஆயிரம் நாட்கள் இருப்பதைவிட மேலானது” என்றார்கள்.

இஸ்லாமியக் கருத்தும் சரித்திர உண்மைகளும்

எதிரிகளை எதிர்ப்பதிலும் சுதந்திரத்தைத் திரும்பப் பெறுவதிலும் இஸ்லாம் காட்டும் வழியை இதுவரை நாம் கூறிலோம். இவை மனிதனின் பகுத்தறிவுக்கு ஏற்றவை மாத்

திரமல்ல; மனித இயல்புக்கு ஒத்தவை மாத்திரமல்ல; உலகில் நடைபெற்று வந்துள்ள நிகழ்ச்சிகளும் சம்பவங்களும் கூட இஸ்லாம் காட்டிய வழிதான் மனிதன் இழந்த உரிமைகளைத் திரும்பப் பெற உதவியது என்ற உண்மையை உணர்த்துகின்றன.

சரித்திரத்தின் எல்லாக் கட்டங்களிலும், உலகின் சகல கோணங்களிலும் மனித உரிமைகளை மீட்பதற்கு இஸ்லாம் தான் துணை புரிந்துள்ளது என்ற உண்மையும் தெளிவாகிறது. உலகில் எந்தக் காலத்திலும் எப்பகுதியிலும் உரிமைகளைப் பறித்துக் கொண்டவர்களிடம் சமாதானம் பேசிய நியாயத்தை சாந்தமாகக் கோரி அவ்வுரிமைகள் பெறப்பட்டதாக சரித்திரம் இல்லை.

சுதந்திரப் போராட்டத்தில் நாம் ஏன் ஐரோப்பியரைப் பின்பற்றக் கூடாது?

நம் சேசத்தலைவர்களும் ஆட்சியாளர்களும் எல்லா விஷயங்களிலும் ஐரோப்பியரையும் அமெரிக்கரையும் பின்பற்றுவதில் மோகம் கொண்டுள்ளனர். எந்த அளவு என்றால், தங்கள் உடை, நடை, உணவு வகைகள், பேச்சு யாவற்றிலும் அவர்களையே பின்பற்றுகின்றனர். அப்படியானால் சுதந்திரப் போராட்டங்களில் மாத்திரம் ஏன் அவர்களைப் பின்பற்றுவதில்லை!

ஒரு காலத்தில் ஐரோப்பிய நாடுகள் அதிகமானவை குடியேற்றக்காரர்களின் அபகரிப்பிலேயே இருந்தன. அமெரிக்காவும் அப்படித்தான் இருந்தது. குறிப்பாக ஐக்கிய அமெரிக்காவும் குடியேற்ற நாடாகவே இருந்தது. அவற்றில் எந்தவொரு சிறு தேசமாவது தன் குடியாட்சியுரிமையை ஏகாதிபத்திய ஆட்சியாளரிடம் ஒப்படைத்துவிட்டு வாழ்வோ சமாதானமான முறையில் தன் சுதந்திரத்தைக் கேட்டு பேச்சுவார்த்தை நடாத்திக் கொண்டிருக்கவோ விரும்பவில்லை.

ஐக்கிய அமெரிக்கா, பிரெஞ்சு, இத்தாலி, ஜெர்மன், ஸ்தீன், அமெரிக்கா, ருமேனியா, பல்கேரியா, செக்கஸ்லோவேக்கியா, துருக்கி ஆகிய எல்லா நாடுகளும் இந்த நவீன காலத்திலேயே அடிமை நாடுகளாயிருந்தன. ஏன் இவற்றிற்கில இந்த நூற்றாண்டிலும் அப்படியிருந்தன. இவற்றில் எந்த நாடாவது போர், புரட்சி, நியாயம் எனும் கசப்பான அனுபவம் எதுவும் இன்றி சுதந்திரம் பெற்றதுண்டா? சுதந்திரப் போராட்டத்தில் வெற்றி பெறும்வரை எந்த நாடாவது தன் போராட்டத்தை நிறுத்தியதுண்டா?

பிச்சை கேட்ட நம்நாடு எதைப் பெற்றுக்கொண்டது?

எகிப்து நாடு 1919ம் ஆண்டிலிருந்து ஆங்கிலேயர் பறித்துக்கொண்ட சுதந்திரத்தைத் தரும்படி கேட்டுக்கொண்டே வந்தது. தன் சுதந்திரத்தை மிதித்துக் கொண்டிருக்கும் அவர்களின் காலிச் சற்று தூக்கும்படி கேஞ்சி வந்தது. இப்படிக் கெஞ்சிய எகிப்துக்கு என்னதான் கிடைத்தது?

கிடைத்தது ஒன்றுமில்லை; தன் கௌரவத்தை இழந்ததும், தன் மக்களின் புருஷத்துவத்தைப் பணயம் வைத்ததும் தன் புழுதி படிந்த முகத்துடன் 32 ஆண்டுகளைக் கழித்ததும் முரட்டுத் தனத்தையும் ஏகாதிபத்தியத்தையும் தவிர மற்றெதையும் அறியாத ஆங்கிலேயருக்கு மண்டியிட்டதும், அவர்களின் கைகளை முத்தமிட்டதும், காலனித்துவத்தைக் கட்டியெழுப்பிய அவர்களிடம் நியாயத்தைக் கேட்டுப் பல்லை இழித்ததும் தான் கண்டபலன்.

ஆனால் ஒன்றை நாம் மறக்கக் கூடாது. ஆங்கிலேய மேன்மக்களிடம் கெஞ்சியதன் பயனாய் எகிப்து ஒரு பெரிய பயணப் பெற்றுக்கொண்டது! அதுதான் சுதந்திர ஒப்பந்தம் என்று பிரசித்தம் பெற்ற 1936ம் ஆண்டு கைச்சாத்திடப்பட்ட ஒப்பந்தம். இதற்கு பிச்சையாகக் கிடைத்த மட்டித் தனமான ஒப்பந்தம் என்பதுதான் பொருத்தமாகும்.

நாம் கெஞ்சிக் கேட்டுக்கொண்டே இருப்பதைக் கண்ட இங்கிலாந்து எம்மை மட்டி மடையர்கள் என்று கணித்துக் கொண்டது. எனவே மகாகனவான் கையால் ஏதோ தர்மம்

கொடுப்பதுபோல இங்கிலாந்து எமக்கு சுதந்திரம் தருவதாக ஓர் ஒப்பந்தத்திற் கைச்சாத்திட்டது. ஏதோ நம்மை விடுவிப்பது இங்கிலாந்தின் அதிகாரத்தில் இருந்தது போல! எம்மைப்பாதிக்கும் விஷயங்களில் எமக்கு சுதந்திரமும், எமக்கு நன்மைதரும் விஷயங்களில் எமக்குக் கட்டுப்பாடும், அடிமைத்தனமும் தந்தது அந்த ஒப்பந்தம். எமது முட்டாள் தனம் காரணமாக ஆங்கிலேயர் நமக்கு சுதந்திரம் தந்துள்ளனர் என்று எண்ணிக்கொண்ட நாம், இந்த ஒப்பந்தத்தைத் தூக்கிப் பிடித்துக்கொண்டு சுதந்திர ஒப்பந்தம் என்று கூலிக்கொண்டு ஆகாயத்திற் பறந்தோம். அப்பால், தக்க தருணம் வந்தபோது, எமது சுதந்திரத்தைக் கேட்டபோது தான் நாம் கண்டது கானல் நீர் என்பதை உணர்ந்து கொண்டோம்.

1936ம் ஆண்டு கைச்சாத்திடப்பட்ட உடன்படிக்கை எப்படி அமைந்தது? அதில் அடங்கியிருந்த சுதந்திரம் கொடுப்பதற்கான நிபந்தனைகள் யாவும் குடியேற்ற நாடான எகிப்தில் ஏகாதிபத்திய வாதிகளின் ஆதிக்கத்துக்குப் பாதுகாப்பாகவே அமைந்திருந்தன. சுதேசிகள் தங்கள் எஜமானர்களின் அனுமதியின்றி எந்தவிதமான காரியத்திலும் இறங்க முடியவில்லை. அதுமட்டுமல்ல, அவ்வைரோப்பிய எஜமானரைத் திருப்திப்படுத்தக் கூடிய காரியங்களையே செய்யவேண்டியிருந்தது. ஏஜமானர்களின் ஆட்சியின் கீழ் கைகட்டி வாய் பொத்தி வாழும் அளவுக்கு சுதேசிகளுக்கு வாய்ப்புடும் கைவிலங்கும் போடப்பட்டன. இப்படி ஓர் ஒப்பந்தம் கைச்சாத்திடப்பட்டால் இருதரப்பிலும் பலம் குன்றியவர் அதை மீறுவது சாத்தியமில்லைதான். ஏனெனில் சக்திமிக்க அடுத்த தரப்பினர் உடன்படிக்கையை மீற சிறிதும் இடங்கொடுக்க மாட்டார்கள்.

இந்த அடிமைத்தன உடன்படிக்கை, நம் நாட்டுக்குப் பொருத்தமானதொரு அரசியல் திட்டத்தை வகுக்கவோ, பொருத்தமான தலைவர்களிடம் ஆட்சிப் பொறுப்பை ஒப்படைக்கவோ இடமளிக்கவில்லை. ஐரோப்பிய துரைமக்களின்

நலன்களை நம் நாட்டில் பேணிவளர்க்கும் சட்டங்களையும், இச்சட்டங்களைப் பக்தியோடு பாதுகாக்கும் ஓர் அதிகாரக் கூட்டத்தையுமே உண்டாக்க உதவியது.

ஏகாதிபத்திய ஆட்சியின் கீழ் நம்நாட்டு நிலை இப்படித் தான் இருந்தது. மேலே கூறப்பட்ட கேலிக்கிடமான ஒப்பந்தத்தினால் எந்தவித மாற்றமும் ஏற்படவில்லை. உண்மையில் ஏற்பட்ட மாற்றம் என்னவென்றால், ஆங்கிலேய வந்தேறு குடிகளின் சுரண்டல், இவ்வேழை நாட்டில் மறுசீரமைக்கப்பட்டது. ஏனெனில் நேரடியாக ஆட்சி செய்தவர்கள், உடன்படிக்கையின் பின் திரை மறைவிருந்து ஆட்சி செய்தார்கள். ஆட்சியின் நன்மை தீமைகளை அவர்கள் சுமப்பதைவிட்டு அவற்றை எம் தலையிலேயே சுமத்தினார்கள். முன்பு ஆங்கிலேயர் நம்நாட்டை அவர்களுக்காக ஆட்சி செய்தார்கள். ஆனால் இப்பொழுது அவர்களுக்காக நாமே ஆட்சி செய்து கொடுக்கின்ற நிலை ஏற்பட்டுள்ளது.

1936 உடன்படிக்கை எப்படி அமுலானது

ஆங்கிலேயருக்குப் பயன்தரும் சகல விஷயங்களிலும் இவ்வடன்படிக்கை அமுலானது. எகிப்துக்கு நலன் பயக்கத் தக்க சகல விஷயங்களிலும் உடன்படிக்கை முற்றாகப் புறக்கணிக்கப்பட்டது. சுதேசிகள் ஆட்சிப் பொறுப்புக்களில் தலையிடுவதைத் தடுத்த உடன்படிக்கை யுத்தங்கள் வந்தால் ஆட்சிக்கு உதவ வழி செய்தது. ஆனால் எம் விவகாரங்களில் ஆங்கிலேயர் தலையிடுவதற்கு எவ்வித தடையும் இருக்கவில்லை. இதற்கு மிகவும் தெளிவான எடுத்துக்காட்டுகள், 1942 பெப்ரவரி 4ம் திகதி நடைபெற்ற சம்பவமும் 1948ல் சகோதரத்துவ டூயக்கத்தைக் கலைக்க உத்தரவிட்டமையும் ஆகும். மகாயுத்தத்தின் போதும் ஏனைய சந்தர்ப்பங்களிலும் எமது சுதேசப்படையாவும் ஆங்கிலேயர்க்கு ஊழியம் செய்தமையும் எமது வருவாய்கள் யாவும் அவர்களின் நிர்வாகத்தில் வைத்துக்கொண்டமையும் அவர்களின் நலன் பேண நாம் ஊழியம் செய்கமைக்கு உதாரணங்கள். ஆனால் நாம் யூதர்களோடு போராடிய சந்தர்ப்பத்தில் எமக்கு ஆயுத உதவியும் பொருள்

தனியும் தருவோமென்று வாக்களித்துவிட்டு எம் கழுத்துக் களை அறுத்தார்கள். நியாயமான விலை கொடுத்த போதும் ஆயுதங்களை எமக்கு விலைக்குத் தரவும் மறுத்தார்கள். இது தான் உடன்படிக்கை அமுலான முறை.

இதன்யிறும் எமக்கு புத்தி வரவில்லை

அரசியற் பிச்சை கேட்டு எமக்குக் கிடைத்த இறிவான அனுபவங்களின் பின்பும் எம் தலைவர்களும் பெரிய மனிதர்களும் பிச்சை கேட்பதிலேயே ஆசை வைத்திருந்தார்கள். தமக்குக் கருணை காட்டுமாறும் தயவு செய்யுமாறும் வேண்டி ஒவ்வொரு ஆங்கிலேயனிடமும் கையை நீட்டிக் கொண்டிருந்தார்கள். இந்த இழிசெயலில் இவர்கள் அலுப்போ களைப்போ காணவில்லை.

1945 முதல் வெட்கம் கெட்ட நம்நாடு கெஞ்சிக் கொண்டே இருந்தது. 1932ம் ஆண்டு கைச்சாத்திடப்பட்ட ஒப்பந்தத்தைக் கொஞ்சம் மாற்றியருள் புரியவேண்டுமென்று மன்றாடிக் கொண்டேயிருந்தது. ஆனால் வண்ணெஞ்சம் கொண்ட இங்கிலாந்தும் ஒருவித பதிலும் இன்றி ஊமை யாகவே இருந்தது. புத்தியும் மார்க்கமும் கெட்ட இச்சுதேசிகளின் கெஞ்சலுக்கு எவ்வித பதிலும் கொடுக்கவில்லை.

இறுதியில் அவ்வுடன்படிக்கை மீறப்பட்டது. 1946ல் என்று நினைக்கிறேன். அது புயலிற் சிக்கிய தூரும்பாயிற்று. அதை ஆங்கிலேயர்தான் மீறினார்கள். அப்படியிருக்க அது இன்னும் அமுலில் இருக்கிறது என்று எமது நாட்டு அதிகாரிகள் எப்படித்தான் நினைத்துக் கொண்டார்களோ தெரிய வில்லை. அதை மறுபடி நிலைநாட்ட ஏன்தான் பாடுபட்டார்கள்?

உண்மையில் ஆங்கிலேயருடன் எவ்வித உடன்படிக்கையும் இல்லாதிருந்தலே எமது நாட்டுக்கு நல்லது. அப்பொழுது தான் அவர்களை அவர்களுக்கு உரிய இடத்தில் வைக்கலாம். எங்களுக்குரிய அந்தஸ்துடன் நாமும் இருக்கலாம். அவர்களின் கால்களால் எம் நாட்டில் உண்டாக்கிய அசத்தம்

களை அவர்களுடையவும் எம்முடையவும் உதிரத்தால் கழுவிச் சுத்தம் செய்ய அப்பொழுதுதான் வழிபிறக்கும்.

அதிசயமான நியாயம்

நம் உரிமைகளைப் பறித்துக் கொண்டவர்களிடம் அவற்றைத் திருப்பித் தரும்படி கெஞ்சும் நமது அதிகாரிகளுக்காகப் பரிந்து பேசுவதில் சிலர் இறங்கிவிடுகிறார்கள். போராடி அவற்றைப் பெற்றுக்கொள்வதற்கு எம் சமூகத்துக்குப் பலமில்லையென்று கூறுகின்றனர். ஆனால் இவர்கள் எல்லோரும் ஓர் உண்மையை மறுக்கமுடியாது. அது என்ன வெனில், எமது பலவீனம்தான் எம் தேசத்தை அந்நியர் ஆட்சி செய்வதற்கு ஏக காரணமாயிருந்தது என்பதாகும். இந்த அடிமைத்தனம் எம்மைவிட்டு நீங்காமல் நிலைத்திருப்பதுவும் இந்த ஒரே சாபக்கேட்டினால்தான்.

இது உண்மையிலேயே ஓர் அற்புதமான நியாயம்தான். நாம் அடிமைகளாக வாழ்வதற்குக் காரணம் பலவீனம்தானென்றால், எம் அடிமைத்தனம் நிலையாயிருப்பதற்கும் காரணம் எம் பலவீனம்தான் என்றால், நாம் முதலாவது செய்யவேண்டிய கடமை நமக்குப் பலத்தைத் தேடிக்கொள்வதாகும். சுதந்திரப் போராட்டத்துக்காகத் தயாராகும் ஒரு நாட்டில் மக்களின் பலத்தைத் திரட்டுவது மிக இலகுவான காரியமாகும். சுதந்திரத்துக்காகவும் உரிமைகளுக்காகவும் போராடுதல் கடமையென்று உணர்த்தும் சன்மார்க்கத்தைப் பின்பற்றும் எம்போன்ற ஒரு சமூகத்தில் சமூக பலத்தை ஒன்று திரட்டுதல் சிரமமான ஒன்றல்ல.

ஆனால் நாமே சமூகத்தின் தலைவர்கள் என்று கூறிக் கொண்டு, சென்ற முப்பது வருடங்களுக்கு மேலாக எம் நாட்டு அதிகாரிகளின் ஆசனங்களில் மாறிமாறி அமர்ந்து கொண்டிருந்தவர்கள், இக்குறையை நீக்க சமூகத்தின் பலத்தை ஒன்று திரட்டி, உருப்படியாக்க எந்த நடவடிக்கையும் எடுக்கவில்லை. ஏன் அரசின் அடிப்படையிலேனும் இப்படியொரு சக்தியை உண்டாக்க முடியவில்லை. இராணுவ பலத்தைப் பார்த்தால் பரிதாபமாக இருக்கிறது. நவீன

யுத்தக் கருவிகள் எதுவும் இன்றி காலங்கடந்த சில ஆயுதங்களை வைத்துக்கொண்டு, ஒரு சிறு கூட்டம்தான் எமது இராணுவம்; இவர்களும், நாட்டை ஆளும் மாற்றானின் தயவிலேதான் இயங்கவேண்டும். அவர்கள் விரும்பினால் ஒன்றுக்கும் உதவாத பழைய ஆயுதங்களிற் சிலவற்றை இவர்களுக்குக் கொடுப்பார்கள். இந்த உதவிகளும் கிடைக்காவிட்டால் நமது இராணுவத்தினர் கைகட்டிக்கொண்டு வானத்தைப் பார்க்கவேண்டியதுதான். நமது போலிஸ் வீரர்களின் நிலை அதைவிடப் பரிதாபம். பாவனைக்குதவாத துப்பாக்கிகளை வைத்துக் கொண்டு திரிகின்றனர். ஆனால் நமது ஆட்சிபீடத்தில் அமர்ந்திருந்தவர்கள் 1932 முதல், நம் நாட்டிலேயே ஆயுதங்களைச் செய்யவும், யுத்த தளபாடங்களைச் செய்யவும், தொழிற்சாலைகளை நிறுவப் போவதாகச் சொல்லிக்கொண்டே ஆட்சிபீடத்தில் ஆள்மாறாட்டம் செய்து வருகின்றனர்.

மிகமிக ஆச்சரியம் என்னவென்றால், சுதந்திரப் போராட்டத்தை நடத்துகிறோம் என்று தப்பட்டமடிக்கும் நம் தலைவர்கள், மக்களுக்குக் கொடுக்கவேண்டிய உரிமைகளை மறுப்பதிலேதான் எவ்வித வேற்றுமையுமின்றி ஒற்றுமையாய் இயங்குகிறார்கள். சுதேசிகள் ஒரு சிறு கத்தியைக்கூட கையில் வைத்திருக்க முடியாதவாறு சட்டம் வகுத்துள்ளனர். ஆயுதங்களைப் பாவிப்பதில் எவ்விதப் பயிற்சி பெறவும் உத்தரவில்லை. இத்தகைய செயலில் ஈடுபட்டு குற்றவாளியாகக் காணப்பட்டோருக்கு மிகவும் கொடிய தண்டனைகளைக் கொடுக்கின்றனர்.

இதுதான் நமது இஸ்லாமிய அரசாங்கம் செய்யும் கருமங்கள். இஸ்லாமும் பொது அறிவும் சுதந்திரப் போராட்டத்தை ஆதரிக்கிறது; அதற்காக மக்கள் ஆயுதம் தாங்கிப் போராடவும் பின்னடையக்கூடாது என்று இஸ்லாம் கூறுகிறது என்றல்லாம் அறிந்த அரசாங்கம்தான் இப்படி நடந்து கொள்கிறது. தம் சமயமும், பகுத்தறிவும், நாட்டுப்பற்றும் சுயமரியாதையும் தங்களைச் சுதந்திரப் போருக்கு

தயார்படுத்திக்கொள்ளத் தூண்டிய காரணத்தால் அவர்கள் ஏகாதிபத்தியவாதிகளுக்கு எதிர்ப்புக்காட்டுகின்றனர். யுத்தப் பயிற்சியை விரும்புகின்றனர். இந்த நிலை ஏகாதிபத்தியவாதிகளின் நிம்மதியைக் குலைக்கிறது, இவர்களின் அமைதியான சூழலைக் குழப்புகிறது என்ற காரணத்துக்காக இத்தேச மக்களை வதை செய்தல் நியாயமாகுமா?

முடிவில்லாத ஆச்சரியம்

போராட்டத்தில் ஈடுபட்டிருக்கிறோம் என்று பறைசாற்றிக்கொண்டே ஏகாதிபத்தியத்தின் அடிவரும் இவ்வதிகாரிகளுடையவும் அரசாங்கத்தினுடையவும் அட்டகாசத்துக்கு ஒரு முடிவு வேண்டாமா? “இவர்கள் இப்படியெல்லாம் கூறிக்கொண்டிருந்தபோதிலும் மக்களின் உரிமைகளைப் பறித்து வைத்திருக்கும் ஆங்கிலேய ஆட்சியிடமிருந்து அவற்றைத் திருப்பிப் பெற்றுக் கொள்ள மக்கள் துணிந்து போராடும் சந்தர்ப்பத்தில் அவர்களைக் கைது செய்யவும் விலங்கு போடவும் அவர்களைச் சிறையிலிட்டுத் துன்புறுத்தவும் ஆங்கிலேயரைவிட மும்முரமாக இருப்பது தான் எல்லைகாண முடியாத ஆச்சரியமாயிருக்கிறது. இவர்கள் தாம் தேசாபிமானிகளைப் பிடிக்க போலிஸையும் இராணுவத்தையும் உளவாளரையும் ஏவுகின்றனர். தேசாபிமானிகளை உள்ளே தள்ளச் சிறைவாயில்களைத் திறந்து விடுகின்றனர். சகல இயக்கங்களையும் சங்கங்களையும் தடைசெய்து விடுகின்றனர். சிறு சிறு ஐயங்களுக்காகவும் அப்பாவினைச் சிறையில் தள்ளிவிடுகின்றனர். இதன் மூலம் தேசமக்களின் தேசப்பற்று பழிவாங்கப்படுகிறது; சுயமரியாதையும் கௌரவமும் புதைக்கப்படுகின்றன. சுதந்திர உணர்வு முனையிலேயே கிள்ளியெறியப்படுகிறது. மக்களின் பிடரியைப் பிடித்துக் கொண்டிருக்கும் மாற்றானுக்குத் துணை செய்யப்படுகின்றது.

1914 முதல் 1918 வரை ஆங்கிலேயருக்கு எதிராக யுத்தம் நடைபெற்றபோது இந்த நிலைதான் எகிப்துக்கு ஏற்

பட்டது. கிழக்கு வாயிலின் பக்கம் துருக்கியர்கள் வந்து விட்டார்கள்; மேற்கு வாயிலின் பக்கத்தில் ஸனூஸீ இயக்கத்தவர்கள் நின்று கொண்டிருந்தார்கள். இந்தக் கட்டத்தில் எகிப்தியர்கள் கொஞ்சம் சிந்தனை செய்திருந்தால் ஆங்கிலேயரின் பிடியிலிருந்து மிக இலகுவாகக் கழன்றிருக்கலாம். ஆனால் ஆங்கிலேய அடிவருடிகளான ஆட்சியாளர்கள் அதற்கு முட்டுக்கட்டையாக இருந்தனர். ஆங்கிலேயருக்கு எதிர்ப்புக் காட்டியோரையும் அப்படி சந்தேகிக்கப்பட்டோரையும் கைது செய்து சிறையிலிட்டனர். வேறு சிலரை நாடுகடத்தினர்.

இதே நிலைதான் இரண்டாவது உலக மகாயுத்த காலத்திலும் ஏற்பட்டது. ஆங்கிலேயரின் ஆட்சி பாதாளத்தில் வீழ்ந்து கொண்டிருந்தது. ஆங்கிலேயர் தாமாகவே பயந்து தம் நாட்டை நோக்கிப் பயணத்தை ஆரம்பித்திருந்தனர். இந்தக் கட்டத்திலும் அவர்களுக்கு தைரியத்தைக் கொடுத்து அச்சத்தைப்போக்கி அவர்களை ஆட்சி பீடத்தில் நிலைக்கச் செய்தது எமது அரசாங்கம்தான்.

1948லும் ஆங்கிலேயருக்கு எதிராக மக்கள் கடும் கிளர்ச்சி செய்தார்கள். ஆங்கிலேயரின் ஆதிக்கம் அங்கே ஆட்டங்கண்டது. இதற்குக் காரணமாய் அமைந்தது முஸ்லிம் சகோதரத்துவ இயக்கமே. உடனே இவ்வியக்கத்துக்கு எதிராகப் போராட எல்லா உதவிகளையும் ஆங்கிலேயர் கொடுத்தனர். எனவே ஆங்கிலேயரின் கைப்பொம்மையான அன்றைய ஆட்சி இவ்வியக்கத்தைச் சேர்ந்தோரைப் படுகொலை செய்யத் தொடங்கியது. சிறைச்சாலைகளையெல்லாம் இவ்வியக்கத்தவரைக் கொண்டு நிரப்பியது. இவர்களுக்கு இம்சை கொடுப்பதிலும் இவர்களின் மானத்தைக் கெடுப்பதிலும் உயிர்களைக் குடிப்பதிலும் மிகவும் மோசமான மிருகங்களைப் போல் நடந்து கொண்டது.

தம் தேசமக்களுக்கே இவ்வளவு மோசமான பயங்கர அட்டகாசமும் அநியாயமும் இழைக்கப்பட்டன. எதற்காக? எல்லாம் ஆங்கிலேயரிடம் நல்ல பெயர் வாங்கி அதிகாரப் பிச்சையைத் தொடர்ந்து பெற்றுக் கொள்வதற்காகத்தான்.

எதிர்காலத்திலும் தாமும் தம்மவருமே அதிகார பீடத்தில் அமரவேண்டும், அதற்கு ஆங்கிலேய ஏகாதிபத்தியத்தின் உதவி கிடைக்கவேண்டும் என்பதற்காகத்தான்.

இவர்கள் முஸ்லிம்களா?

இஸ்லாத்துக்காகவும் நாட்டின் சுதந்திரத்துக்காகவும் அறப்போர் செய்கிறோம் என்று தம்பட்டமடிக்கும் இவ்வாட்சியாளரும் அவர்களின் தலைவர்களும், எல்லாவற்றிற்கும் முன்பு முஸ்லிம்களாகவேனும் இருக்கிறார்களா என்பது பார்ப்போம். குறைந்தபட்சம் தங்கள் சிந்தனையிலும் மனங்களிலும் இஸ்லாம் இல்லாவிட்டாலும் பெயரளவிலாவது முஸ்லிம்களாக இருக்கவேண்டாமா? அதுவும் இல்லை. மாறாக இஸ்லாத்தில் எத்தனையோ ஓட்டைகளையும் ஊழல்களையும் உண்டாக்கி விட்டார்கள். இவர்களில் எவருடைய சரித்திரத்திலாவது இஸ்லாத்துக்காக அல்லது இஸ்லாத்துக்கு சேவை செய்வோருக்காக ஒரு நல்ல காரியம் செய்தார்கள் என்று குறிப்பிட முடிகிறதா?

இஸ்லாத்தை நிராகரிக்கும் காபிர்களைத் தம் தலைவர்களாக்கக் கூடாது என்றும், இறைபச்சமுடையோருக்கே தலைமைப்பதவி கொடுக்கவேண்டும் என்றும் இஸ்லாம் வற்புறுத்துகிறது. முஸ்லிமின் சகல வேலைகளும் அல்லாஹ்வின் பொருத்தத்தை நாடி மனத்தூய்மையுடன் செய்யப்படவேண்டும் என்றும் கூறுகிறது.

இறை விசுவாசிக்குத் தலைவன் இறை விசுவாசியே என்பதும் காபிருக்குத் தலைவன் காபிர் என்பதும் உதயகிரிமுதல் அஸ்தகிரிவரை முஸ்லிம்கள் யாவரும் சோதரர்களே என்பதும் இஸ்லாமிய அடிப்படைபைச் சேர்ந்தவை.

“இந்த உங்கள் சமுதாயம் ஒரே சமுதாயம்தான்” (23:52)

“நிச்சயமாக விசுவாசிகள் சகோதரர்களே” (49:10)

முஸ்லிமல்லாதவரிடம் தலைமைப் பதவியை ஒப்படைக்க வேண்டாம் என்கிறது இஸ்லாம். ஏனெனில் அது குழப்பத்திலும் தீமையிலும் கொண்டு போய் விடும். முஸ்லிமல்லாத

வரைத் தலைவராக்கிக் கொள்பவரும் முஸ்லிமல்லாதவராகக் கணிக்கப்படுகிறார். இது சக்தியையும் பாதுகாப்பையும் தேடிக் கொள்வதற்காகச் செய்யப்பட்டாலும் சரியே.

முஸ்லிமுக்கும் காபிருக்குமிடையில் அன்னியோன்ய உறவு வைத்துக் கொள்வதையும் காபிர்கள் தாய் தந்தைய ராயிருப்பினும் அவர்களைப் பொறுப்பாளிகளாக்கிக் கொள் வதையும் இஸ்லாம் அனுமதிக்கவில்லை. அப்படிச் செய்வோர் ஈமானை இழந்தவர்கள் என்றே அல்குர்ஆன் கூறுகிறது.

முஸ்லிம்களோடு பகைமை கொள்ளாமல் அன்போடு பழகும் காபிர்களுடன் அன்பாகவும் நட்புடனும் நடந்து கொள்வதை இஸ்லாம் வரவேற்பது மட்டுமன்றி, இந்த நிலையில் அவர்களுக்கு நன்மை செய்யும்படியும் அவர்களுடன் நியாயமாக நடந்து கொள்ளும்படியும் வற்புறுத்துகிறது. ஆனால் பகைமைபூண்டு போருக்கு வருவோரையும் முஸ்லிம் களைத் தங்கள் நாட்டிலிருந்து துரத்தியோரையும், பகை மையை பகிரங்கப்படுத்தியோரையும் அன்புகாட்டி ஆதரிப் பது விலக்கப்பட்டுள்ளது.

இக்கருத்துக்களை விளக்கும் அல்குர்ஆன் வசனங்களைக் கவனிப்போம்:

“முஸ்லிம்களையன்றி நிராகரிப்போரை முஸ்லிம்கள் தங் களுக்குப் பாதுகாவலர்களாக ஆக்கிக் கொள்ளவேண்டாம். அவர்களிலிருந்து தங்களைப் பாதுகாப்பதற்கேயன்றி எவரே னும் அப்படிச் செய்தால் அவர்களுக்கு அல்லாஹ்விடம் எங் வித சம்பந்தமும் இல்லை.” (3: 28)

“விசுவாசங்கொண்ட ஆண்களும் விசுவாசங்கொண்ட பெண்களுமே ஒருவருக்கொருவர் உற்ற துணைவர்களாய் இருக்கின்றனர்”

“நிராகரிப்போரிற் சிலர் சிலருக்கு உற்ற துணைவர்கள். அவர்களிற் சிலரின் உடைமைகளை மற்றும் சிலர் அனுபவிக்க னிடாவிட்டால் பூமியில் பெருங்கலகமும் குழப்பமும் உண் டாகும்” (8: 73)

“விசுவாசிகளே, யூதர்களையும் கிறிஸ்தவர்களையும் உங்களுக்குப் பாதுகாவலராக எடுத்துக்கொள்ளாதீர்கள். அவர்களில் ஒருவர் மற்றவருக்குத் துணையாயிருக்கின்றனர். உங்களில் எவனும் அவர்களைத் தமக்குப் பாதுகாவலராக்கிக் கொண்டால் நிச்சயமாக அவனும் அவர்களைச் சேர்ந்தவனே!” (5:51)

“நிச்சயமாக உங்களுடைய தோழர்கள் அல்லாஹ்வும் அவனுடைய றஸூலும் (5: 55)

“முஃமின்களைவிட்டு காபிர்களைத் தலைவராகக் கொள்பவர்கள், அவர்களிடம் கௌரவம் பெற விரும்புகின்றனரா? நிச்சயமாக எல்லா கௌரவமும் அல்லாஹ்வுக்கே உரியது” (4: 139)

“விசுவாசிகளே, எனக்கும் உங்களுக்கும் விரோதியானவர்களை நேசர்களாக எடுத்துக்கொண்டு அவர்களிடம் நேசபான்மையோடு உறவாட வேண்டாம். உங்களுக்கு வந்த சத்தியவேதத்தை அவர்கள் நிச்சயமாக நிராகரித்து விட்டார்கள்!” (60: 1)

“விசுவாசிகளே, உங்களைத் தவிர மற்றெவரையும் அந்நியோன்யமானவராக்கிக் கொள்ள வேண்டாம்” (3: 118)

“அல்லாஹ்வையும் இறுதிநாளையும் நம்பும் மக்கள், அல்லாஹ்வையும் அவனுடைய றஸூலையும் பகைத்துக் கொள்வோருக்கு அன்புக்காட்டுவதைக் காணமாட்டீர். அவர்கள் தங்கள் தந்தையாகவோ, மக்களாகவோ, சோதரர்களாகவோ, தங்கள் குடும்பத்தவராகவோ இருந்தாலும் சரியே (58:22)

“விசுவாசங் கொண்டோரே, உங்கள் தந்தையரும் சோதரர்களும் விசுவாசத்தைவிட்டு நிராகரிப்பை விரும்பினால் அவர்களை உங்கள் பாதுகாவலர்களாக எடுத்துக்கொள்ளாதீர்கள்.” (9: 23)

“அவர்களில் அதிகயானோர் நிராகரிப்போரையே தோழமை கொள்வதைக் காண்பீர். அல்லாஹ் அவர்கள்மீது கோபிக்கும்படி தமக்குதாமே தேடிவனுப்பியது மிகவும்

கொடியது. அவர்கள் துன்பத்திலேயே நிலைத்திருப்பார்கள். அவர்கள் அல்லாஹ்வையும் இந்த நபியையும் இவருக்கு இறக்கப்பட்டதையும் நம்பியிருந்தால் அவர்களைத்தம் தோழர்களாகக் கொண்டிருக்க மாட்டார்கள். அவர்களிற் பெரும் பாலோர் பாபிகளாகவே இருக்கின்றனர்”

(5: 80,81)

“விசுவாசிகளே, சன்மார்க்க விஷயத்தில் உங்களுடன் எதிர்க்காதவர்களுக்கும், உங்கள் விடுகளிலிருந்து உங்களை வெளியேற்றாதவர்களுக்கும் நீங்கள் நன்றி செய்ய வேண்டாமென்றும் அவர்களுடன் நீதமாக நடந்துக்கொள்ளக்கூடாதென்றும் அல்லாஹ் உங்களைத் தடுக்கவில்லை. நிச்சயமாக அல்லாஹ் நீதிவான்களை நேசிக்கிறான். அல்லாஹ் உங்களைத் தடுப்பதெல்லாம் மார்க்க விஷயத்தில் உங்களை எதிர்த்துப் போராடுவருடனும் உங்கள் ஊரிலிருந்து உங்களை வெளியேற்றுவதில் பகிரங்கமாக இறங்கியோருடனும் நீங்கள் சினேகிதம் பாராட்டக்கூடாது. என்பதே. அவர்களுடன் நட்புக்கொள்பவர்கள்தாம் அநியாயக்காரர்கள்”

(60: 8, 9)

இவ்வளவு தெளிவான கட்டளைகளுக்குப் பின்பும் எம் தலைவர்களும் ஆட்சியாளர்களும் இஸ்லாத்தின் பரம விரோதிகளான ஆங்கிலேயரையும் பிரஞ்சுக்காரரையும் அமெரிக்கரையுமே தம் தலைவர்களாக நம்பி நம் தலைவியை நிர்ணயிக்கும் பொறுப்பை அவர்களிடம் கொடுத்துள்ளனர். ஆனால் அவர்கள் எம்மை மறைமுகமாகத் தாக்கி எம் நாட்டையும் பறித்துக் கொண்டு, எமக்கே அநியாயங்களையும் இழைத்து வருகின்றனர். அதே வேளையில் எம் தலைவர்கள் தமக்குப் பதவிகளையும் பட்டங்களையும் கேட்டுக் கொடுக்கின்றனர். இஸ்லாத்துக்கு விரோதமான திட்டங்களில் ஈடுபடாத, முஸ்லிம்களை வன்மையாக தாக்குவதில் பங்குபற்றாத, பாலஸ்தீன் மக்களை துரத்தி அவர்களின் நாட்டைப் பிடிப்பதில் ஒத்துழைக்காத எவரையும் அவர்களிடையே காணமுடியவில்லை.

மனிதன் வகுத்த சட்டங்கள் எம் சமூக அமைப்பையே கலக்குகிறது

இஸ்லாமிய சமூக அமைப்பு.

முஸ்லிம் நாடுகளில் சமூக அமைப்பு என்றால் அதன் பொருள் இஸ்லாமிய அமைப்புத்தான். ஏனெனில் மனிதனின் சொல், செயல், எண்ணம், சகல நடவடிக்கைகளுக்கும் இஸ்லாம் சட்டம் கூறுகிறது. மனிதனுடைய கொடுக்கல் வாங்கல், உற்றருடனும் மற்றருடனும் பழகுதல், நண்பர்களோடும் பகைவரோடும் நடந்து கொள்ளல் ஆகியவற்றுக்கும் சட்டம் கூறுகிறது. வாழ்க்கையின் திட்டத்தையும் பண்பாட்டையும் அதுவே வகுத்துக் கொடுக்கிறது. ஏனெனில் அரசியல், சமூகம், கலாசாரம், கலை, பண்பு, ஒழுக்கம், பொருளீட்டுதல், செல்வத்தை மக்களுக்குப் பகிர் தல், யுத்தம், சமாதானம், உள்நாட்டு விவகாரம், வெளிநாட்டு விவகாரம். இன்றோர்ன் சகல விஷயங்களிலும் சமூகத்தை இஸ்லாமிய அடிப்படையில் நிறுவுதலே இஸ்லாத்தின் வேலை. ஆகவேதான் எந்த ஒரு முஸ்லிம் சமூகத்துக்கும் இஸ்லாமிய அமைப்பே சமூக அமைப்பாகும்.

நம்நாடுகளில் சமூக அமைப்பு, சட்ட அமைப்பு என இருவகையுண்டு என்று கூறலாம். சமூகம் தானாகவே பின்பற்றி வரும் ஒழுங்குகளைச் சமூக ஒழுங்கு என்றும் இது ஒருவர் மற்றவருடன் கொள்ளும் தொடர்புகளைப் பற்றியது என்றும் கூறலாம். ஆனால் சட்ட அமைப்பு என்பது ஒரு சமூகம் தன்னை ஆட்சி செய்யப் பின்பற்றும் ஒழுங்கு. அதாவது தம் ஆட்சியாளரையும் அதிகாரிகளையும் தேர்ந்தெடுத்துக் கொள்ளப் பின்பற்றும் அமைப்பு; அப்படியென்றால், ஆட்சியாளர்களுடையவும் அதிகாரிகளுடையவும் அதிகாரங்களை

யும், உரிமைகளையும், கடமைகளையும் திட்டப்படுத்தும் ஒழுங்கு என்றும் கூறப்படுகிறது.

இவ்வகையான பிரிவினைகளுக்கு இஸ்லாமிய நாடுகளில் எவ்வித முக்கியத்துவமும் கொடுக்க முடியாது. ஏனெனில் சமூக ஒழுங்குகளும் சட்ட ஒழுங்குகளும் இஸ்லாமிய நாடுகளில் இஸ்லாத்தின் அடிப்படையிலேயே அமையவேண்டும். ஏனெனில் இவற்றைக் கூறுபோடுதலை இஸ்லாம் ஏற்கவில்லை. இஸ்லாத்துக்கு மாறான ஒரு அமைப்பு முறையை முஸ்லிம்கள் பின்பற்ற அனுமதிக்கப்படவில்லை. எனவே சமூக அமைப்பிலோ சட்ட அமைப்பிலோ இஸ்லாத்துக்கு முரணான எதுவும் காணப்பட்டால் அது இஸ்லாத்தை மீறியதாகவே கருதப்படும். எவ்வளவு துன்பம் வந்த போதும் எவ்வளவு இழப்பு நேர்ந்தாலும் இஸ்லாத்தை மீறுதல் முஸ்லிம்களுக்கு அனுமதிக்கப்படவில்லை.

இனி இஸ்லாம் தந்த வாழ்க்கை முறையின்படி அமைந்துள்ள சில சமூக அமைப்பு முறையையும், எமது இன்றைய சமூக அமைப்பையும் சற்று சீர்தூக்கிப் பார்ப்போம். அப்பொழுதுதான் இந்த மனிதன் வகுத்த சட்டங்கள் எம்மைத் தள்ளியுள்ள படுகுழிகளை நாம் காணமுடியும்.

இஸ்லாமிய சமூக ஒழுங்கின் அடிப்படைகள்.

முஸ்லிம் நாடுகளின் சமூக அமைப்பு இஸ்லாமிய அடிப்படைகள் மீதே அமைந்திருக்கின்றது. அந்த சமூகம் இஸ்லாமியச் சாயல் பெற்றிருந்தது. மனிதன் சிறந்த ஒரு வாழ்க்கை வாழ்வதற்காக, இம்மையிலும் மறுமையிலும் அவன் சுபீட்சம் பெறுவதற்காக அவனைப்படைத்த அல்லாஹ் அவனுக்குக் கொடுத்த திட்டமே இஸ்லாம். இத்திட்டத்தில் சமூக ஒழுங்கின் அடிப்படைகள் பின்வருவன:—

1. சமத்துவம்.

மக்களுக்கிடையே உண்மையான சமத்துவத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டே இஸ்லாமிய சமூகங்களைக் கட்டியெழுப்புகிறது இஸ்லாம். எனவே நிபந்தனைகளோ விதி

விலக்குகளோ இல்லாத முறையில் நிறத்தாலோ குலத்தாலோ இனத்தாலோ பணத்தாலோ பதவியாலோ ஒருவருக்கொருவர் ஏற்றத்தாழ்வு பெற முடியாத வகையில் சமத்துவத்தையே வற்புறுத்துகிறது. அரசனும் பிரஜையும், வெள்ளையனும் கறுப்பனும், அறபியும் அஐமியும் சமமானவர்களே என்கின்றது.

அல்குர்ஆன் பின் வருமாறு கூறுகிறது:-

“மனிதர்களே, உங்களை ஒரு ஆணிலிருந்தும் ஒரு பெண்ணிலிருந்தும் நாமே படைத்தோம். நீங்கள் பரஸ்பரம் அறிந்து கொள்வதற்காகவே உங்களைக் கோத்திரங்களாகவும் கிளைகளாகவும் ஆக்கினோம். உங்களில் அல்லாஹ்விடம் மேலானவன் இறைபக்தியில் மேலானவனே.” (49: 13)

அண்ணல் முஹம்மத் (ஸல்) அவர்களின் கூற்று பின் வருமாறு:

“ஒரு சீப்பின் பற்களைப்போன்று மனிதர்கள் சமமானவர்கள். இறைபக்தியைக் கொண்டேயன்றி ஒரு அறபிக்கு அஐமியைவிடச் சிறப்புக் கிடையாது.”

“மொளட்டிக மக்களின் கர்வத்தையும் பரம்பரைப் பெருமை பாராட்டலையும் இல்லாத்ததைக் கொண்டு அல்லாஹ் போக்கிவிட்டான். ஏனெனில் மனிதர்கள் யாவரும் ஆதமிலிருந்து வந்தவர்கள். ஆதம் மண்ணினால் படைக்கப்பட்டவர். அல்லாஹ்வின்பால் அதிக பக்தியுடையவரே அதிக சங்கைக்குரியவர்”

ஆகவே கோத்திரத்தாலும் இனத்தாலும் வேறுபாட்டாலும், எல்லா மக்களும் சமமானவர்களே. உரிமைகளிலும் கடமைகளிலும் பொறுப்புக்களினும் சமமானவர்களே. சீப்பின் ஒரு பல் மற்றதைவிட நீண்டோ குறுகியோ இல்லாதது போன்று, சமத்துவமுடைய மக்கள்; எல்லோரும் ஒரே பெற்றோரின் பிள்ளைகள்.

மனிதரில் உயர்வு தாழ்வை அளக்கவுள்ள ஒரேயொரு அளவு கோல்தான் இறைபக்தி. இதுவும் அல்லாஹ்விடம்

தான். அல்லாஹ்வின் சந்நிதானத்திலேதான் இந்த ஏற்றத் தாழ்வும், ஆகவே அல்லாஹ்விடம் மிகமேலானவன் அவனைப் பற்றிய அதிக பக்தியுடையவனே. எனவே இறைபக்தி அதிமாக உள்ளவரும் மனிதர்களுக்கிடையே எதையும் அதி கமாகப் பெற முடியாது. ஏனெனில் இறைபக்தி எனப்படுவது இறைவனுக்கும் அடியானுக்கும் இடையிலே உள்ள தொடர்பு. இன்னொரு மனிதனின் உரிமைக்கும் இதற்கும் எவ்வித சம்பந்தமும் இல்லை. 'தக்வா'வினால் பெறப்படும் சிறப்பு ஒரு ஆத்மீகச் சிறப்பாகும்.

2. சுதந்திரமான நீதி.

எவ்வித கட்டுப்பாடும் இல்லாத சுதந்திரமான நீதியின் மீதே சமுதாயத்தைக் கட்டியெழுப்புகிறது இஸ்லாம். நண்பருக்கும் பகைவருக்கும் பாசுபாடு காட்டாத நீதி. உற்றருக்கும் மற்றருக்குமிடையில் வித்தியாசம் காட்டாது. முகத்தாட்சண்யம், பக்கச்சார்பு என்பன அறியாத நீதி. செல்வத்துக்கும் செல்வாக்குக்கும் வளைந்து கொடுக்காத நீதி. உரிமையாளனுக்கு உரிமையைக் கொடுக்கும் நீதி. அருகதையற்றவனிடமிருந்து பொறுப்புக்களைப் பறித்தெடுக்கும் நீதி. பிறர் பொருளை அபகரித்த பலசாலியைத் துரும்பாகவும் உரிமை பறிக்கப்பட்ட ஏழையை இரும்பு மனிதனாகவும் மாற்றியமைக்கும் நீதி. அந்த நீதியைப்பற்றி அதைத்தந்த அல்லாஹ் கூறுகிறான் :—

“நீதியையும், தர்மத்தையும் கடைபிடிக்குமாறு அல்லாஹ் கட்டளையிடுகிறான்” (16: 90)

நீதியை நிலைநாட்டினால் மட்டும் போதாது. அதையும் ஒரு தர்மமாகக் கணித்து இறைவனின் அன்பைப் பெறவேண்டும் என்ற மனப்பான்மையோடு நிலைநாட்ட வேண்டும். ஒருவர் தன்னாலியன்ற அளவு நீதியை நிலைநாட்டுவதில் பாடுபட வேண்டும்.

“நீங்கள் மனிதர்களுக்கிடையே தீர்ப்பு கூறினால் நீதமாகவே தீர்ப்பளிக்கும்படி அல்லாஹ் கட்டளையிடுகிறான்” (4: 58)

“உங்கள் உற்றாரைப் பாதிப்பதாகவிருந்தாலும் நீங்கள் கூறுவதாயின் நியாயமாகவே கூறுங்கள்”. (6;152)

“ஒரு கூட்டத்தார் மீதுள்ள குரோதம் நீங்கள் நியாயம் செய்யாதபடி உங்களுக்குத் தீங்கு செய்யாதிருக்கட்டும்”.

(5: 8)

“விசுவாசிகளே, நீங்கள் நீதியின்மீதே நீலைத்திருங்கள், உங்களுக்கோ பெற்றோருக்கோ உற்றாருக்கோ விரோதமாக இருந்தபோதிலும் அல்லாஹ்வுக்காக உண்மை கூறுவோராயிருங்கள். அவர்கள் பணக்காரராயினும் ஏழையாயினும் அல்லாஹ் அவ்விருவருக்கும் மிக நெருங்கிய அதிகாரியாயிருக்கிறான், ஆகவே வரம்பு மீறுவதற்காக இச்சைகளைப் பின்பற்றாதீர்கள்” (4:135)

3. உண்மையான சுதந்திரம்

சுதந்திரத்தின் பூரணமான சுருத்தின் மீது சமுதாயத்தைக் கட்டி யெழுப்பவே இஸ்லாம் விரும்புகிறது. கொள்கைச் சுதந்திரம், சிந்தனைச் சுதந்திரம், பேச்சுச் சுதந்திரம் ஆகிய சகல வற்றையும் இஸ்லாமிய சமூகத்தினதும் வாழ்க்கையினதும் அச்சாணிகளாகக் கருதுகிறது.

கொள்கைச் சுதந்திரத்தை வற்புறுத்தும் இஸ்லாம் ஒவ்வொரு மனிதனும் தான் விரும்பிய சித்தாந்தத்தை ஏற்க இடமளிக்கிறது. எவரும் எவருடைய நம்பிக்கையையும் தடுக்கவோ, வற்புறுத்தவோ முடியாது. இதையே அங்குர் ஆன் பின்வருமாறு கூறுகிறது:

“சன்மார்க்கத்தில் வற்புறுத்தல் கிடையாது” (2: 256)

“உமதிறைவன் நாடியிருந்தால் இம்மண்ணிலகில் உள்ள எல்லாருமே விசுவாசம் கொண்டிருப்பார்கள். அப்படியிருக்க எல்லாரும் விசுவாசிகளாகி விடுவதற்காக மக்களை வற்புறுத்துகின்றீரா?” (10: 99)

“விஷயங்களை அவர்களுக்கு எடுத்துக் கூறுவீராக. நீர் அவர்களுக்கு எடுத்துக் கூறுபவரே. அன்றி நிர்ப்பந்திக்கக் கூடியவரல்ல” (88: 21, 22)

“அல்லாஹ்வின் தூதைத் தெளிவாக அறிவிப்பதைத் தவிர வேறு எதுவும் றஸூல்மீது கடமையில்லை” (24: 54)

சிந்தனை சுதந்திரத்தை இஸ்லாம் உறுதிப்படுத்துகிறது. எல்லாவிஷயத்திலும் சிந்தனை செய்யுமாறு மனிதனை வற்புறுத்துகிறது. இஸ்லாமியப் பிரசாரமே சிந்தனையின் அடிப்படையில் தான் அமைந்துள்ளது. மக்களை இஸ்லாத்தின்பால் ஈர்க்கக்கொள்ள முனைந்த அல்குர்ஆன் அவர்களின் சிந்தனையைத்தான் தட்டியெழுப்பியது. விண்ணிலும் மண்ணிலும் மாத்திரமல்ல, அவர்களையும் அவர்களைச் சூழ்ந்துள்ள பொருட்களையும் நன்கு அவதானிக்கும்படி வற்புறுத்தியது. பார்வையையும் கேள்வியையும் பயன்படுத்தி சிருஷ்டிகளை அவதானித்து அறிந்து அவற்றையெல்லாம் சிருஷ்டித்த கர்த்தாவை உணருங்கள் என்றும் சத்தியத்தையும் அசத்தியத்தையும் பகுத்துணருங்கள் என்றும் உபதேசித்தது.

புத்தியைப் பயன்படுத்துமாறு தூண்டும் அல்குர்ஆன் வசனங்கள் ஏராளம். அவற்றிற் சில பின்வருமாறு:

“நான் உங்களுக்கு உபதேசிப்பதெல்லாம் ஒரேயொரு விஷயம்தான்: நீங்கள் ஒவ்வொருவராகவோ இருவராகவோ அல்லாஹ்வுக்காகச் சிறிது தனித்து நின்று அப்பால் ஆலோசித்துப்பாருங்கள் என்பதுதான் என்று கூறுவீராக” (34:56)

“அவர்கள் தங்களைப்பற்றியே சிந்தனை செய்து பார்க்கவில்லையா?” (30: 8)

“வானங்களிலும் பூமியிலும் என்ன இருக்கின்றன என்று கவனித்துப் பாருங்கள் என்று கூறுக” (10: 101)

“அறிவுடையோரன்றி மற்றவரும் நல்லுபதேசம் பெற மாட்டார்கள்.” (3: 8)

தங்கள் புத்தியைப் பயன்படுத்தாதோரை அல்குர்ஆன் குறை கூறுகிறது. சிந்தனையை முடுக்கிவிடாதோரைக் குற்றம் கூறுகிறது. தங்கள் பழக்கங்களையும் பாரம்பரிய நம்பிக்கைகளையும் ஊகங்களையும் ஐதீகங்களையும் சிந்தனை செய்யாமலே பின்பற்றுவோரைச் சாடுகிறது. இத்தகைய போக்கிலே செல்வோரை மிருகங்களுக்கு ஒப்பிடுகிறது. ஏன்? அவற்றை விட வழிகெட்டவர்கள் என்கின்றது. ஏனெனில் இத்தகைய யோர் எவ்வித சிந்தனையுமின்றி மற்றவர்களைப் பின்பற்று

கின்றனர். தாம் சொல்வதிலோ செய்வதிலோ தம் பகுத்தறிவுக்கு இடம் கொடுக்கவில்லை. இதோ அல்குர்ஆனின் கூற்றைக் கவனிப்பீராக:

“அல்லாஹ் அருளியதைப் பின்பற்றுங்கள் என்று அவர்களுக்குக் கூறப்பட்டால், ‘முடியாது, எம் தந்தையர் எதிலிருந்தார்களோ அதைத்தான் பின்பற்றுவோம்’ என்பார்கள். அவர்களின் பெற்றோர் எதையுமே விளங்காமல் நேர்வழி பெறாமலிருந்தாலும் அவர்களைப் பின்பற்றுவீர்களா?” (2: 170)

“அவர்கள் பூமியில் பிரயாணம் செய்து பார்க்கவில்லையா! அப்பொழுதான் விளங்கும் இதயங்களும், கேட்கும் செவிகளும் அவர்களுக்கு உண்டாகும். ஏனெனில் பார்வை குருடாவதில்லை; நெஞ்சங்களில் உள்ள இதயங்கள்தாம் குருடாகின்றன” (22: 46)

“மனிதர்களிலும் ஜின்களிலும் அநேகரை நரகிற்கே படைத்துள்ளோம். அவர்களுக்கு இதயங்களுண்டு; அவற்றால் உணரமாட்டார்கள். கண்களுண்டு. அவற்றால் பார்க்க மாட்டார்கள். காதுகளுண்டு அவற்றால் கேட்கமாட்டார்கள். அவர்கள் மிருகங்களைப் போலாவார். அன்று, அவற்றைவிட வழிகெட்டவர்கள். அவர்கள்தான் புத்திகெட்டவர்கள். (7:179)

பேச்சுச் சுதந்திரமும் கருத்து வெளியீட்டுச் சுதந்திரமும் ஒவ்வொரு மனிதனுடையவும் உரிமை என்பதுடன் நின்று விடவில்லை இஸ்லாம். மனிதனுடைய ஒழுக்கம், பண்பாடு, பொதுநல விவகாரங்கள், தீயன தவிர்த்தல் போன்ற சகல விஷயங்களிலும் கருத்து வெளியிடுதல் அவசியம் என்றும் கூறுகிறது. இதோ அல்குர்ஆன் கூறுகிறது.

“நன்மையை ஏவி தீமையை விலக்கி நல்வழியின்பால் அழைக்கும் ஒரு கூட்டம் உங்களில் இருக்கவேண்டும்” (3:104)

“அவர்களுக்கு நாம் இப்பூமியில் இடம்கொடுத்தால் தொழுகையை நிலைநாட்டி ஸக்காதத்தையும் கொடுத்து நல்லவற்றை ஏவி தீயவற்றைத் தடுப்பார்கள். (22: 41)

அண்ணல் முஹம்மத் (ஸல்) அவர்களின் பொன்மொழிகள் பின்வருமாறு:

“ஒருவர் ஒரு தீமையைக் கண்டால் தன் கையால் அதைத் தடுக்கட்டும்; அது முடியாவிடத்து தன் நாவால் அதைத் தடுக்கட்டும்; அதுவும் முடியாவிடத்து தன் மனத்தால் வெறுக்கட்டும்; இதுதான் ஈமானின் மிகவும் பலவீனமான நிலை.”

“தீய தலைவனிடம் உண்மையை எடுத்துக்கூறுவது மிக மேலான தியாகமாகும்”

“சன்மார்க்கம் நல்லுபதேசமாகும்”

“வீரமரணமடைந்தவர்களின் தலைவர்கள் யாரென்றால் முத்தலிபின் மகன் ஹம்ஸாவும், அக்கிரமக்காரத் தலைவனின்முன் நிறுத்தப்பட்டு, அவனுடைய கட்டளையை மீறியமையால் வெட்டப்பட்டவரும் ஆவர்”

4. சகோதரத்துவம்

மிக உறுதியான சகோதரத்துவ அடிப்படையிலேயே இஸ்லாம் சமூகத்தைக் கட்டியெழுப்புகிறது. ஆகவேதான் சகலரையும் சகோதரர்கள் என்று இணைத்து அவர்களின் அணியை ஒன்றுபடுத்தி, சகலரின் முயற்சிகளையும் ஒருமுகப்படுத்துகிறது. பரஸ்பர ஒத்துழைப்பு, நன்மை, அன்பு என்பவற்றின்பால் தூண்டுகிறது. அல்லாஹ்வின் அருள்மறை “விசுவாசிகள் யாவரும் சகோதரர்களே” என்றும் “அவனுடைய அருளினால் எல்லோரும் சகோதரர்களாகினிடீர்கள்” என்றும் குறிப்பிடுகிறது. “முஸ்லிமுக்கு முஸ்லிம் சகோதரன். அவனுக்கு இவன் அநியாயம் செய்யவோ பகைவரிடம் ஒப்படைக்கவோ மாட்டான்; எவன் தன் சகோதரரின் தேவைக்காக ஈடுபடுகின்றானோ அவனுடைய தேவைக்காக அல்லாஹ் இருக்கிறான்; எவன் ஒரு முஸ்லிமின் துன்பமொன்றைத் துடைக்கின்றானோ அவனுடைய மறுமைநாள் துன்பத்திலொன்றை அல்லாஹ் துடைக்கிறான்; எவன் ஒரு முஸ்லிமின்

குறையை மறைக்கிறானே அவனுடைய குறையை மறுமையில் அல்லாஹ் மறைக்கிறான்” என்றெல்லாம் அல்லாஹ்வின் தூதர் முஹம்மத் (ஸல்) அவர்கள் கூறியுள்ளார்கள்.

5. ஒற்றுமை

சகோதரத்துவத்தின் அடிப்படையில் ஓர் இஸ்லாமிய சமுதாயத்தைக் கட்டியெழுப்பிய இஸ்லாம், அவர்கள் யாவரும் அல்குர்ஆனின் கொடியின் கீழ் ஒன்றுபடுவதைக் கடமையாக்கியிருக்கிறது. பிரிவினையையும் பிணக்கையும் தடைசெய்திருக்கிறது. இவர்கள் ஒரே குரலுடனும் ஒரே கையாகவும் இயங்க இது அவசியமாகிறது. இவர்கள் எவ் விஷயத்திலேனும் பிணக்குற்றால் அப்பிணக்கு மேலும் பிரிவினையை உருவாக்காமல் தீர்த்து வைப்பதற்காகவும் ஒற்றுமையும் ஒருமைப்பாடும் குலையாதிருக்கவும், பேராசை மனோ இச்சை என்பவற்றுக்கு வழி திறக்கப்படாதிருக்கவும் அப்பிரச்சினையை அல்லாஹ்வின்பால் கொண்டு செல்லும்படி அறிவுரை கூறுகிறது.

“அல்லாஹ்வின் கயிற்றைப் பந்திக்கொள்ளுங்கள்; பிரிந்து விடாதீர்கள். நீங்கள் ஒருவருக்கொருவர் விரோதிகளாய் இருந்தபோது உங்கள் மனங்களுக்கிடையே அந்நியோன்னியத்தை உண்டாக்கி அப்பால் அவனுடைய அருளால் சகோதரர்களாகிவிட்டீர்கள். அல்லாஹ் உங்களுக்குச் செய்த அருளை நினைவு கூருங்கள்” (3: 103)

“உங்களுக்குள் பிணக்குக் கொள்ளாதீர்கள். நீங்கள் பலம் குன்றிவிடுவீர்கள். உங்கள் வலிமை போய்விடும்” (8: 46)

“தெளிவான சான்றுகள் வந்தபின்பும் கருத்து வேறுபட்டுப் பிரிந்துபோனவர்களைப் போன்று ஆகாதீர்கள்” (3:165)

“நீங்கள் அல்லாஹ்வையும் இறுதிநாளையும் நம்புகின்றீர்களாயின் நீங்கள் ஒரு விஷயத்தில் பிணங்கிக் கொண்டால் அதை அல்லாஹ்விடமும் நஸூலிடமும் கொண்டு

சென்று தீர்ப்பைப் பெறுங்கள். அப்படிச் செய்தலே நல்லது. அதிலே அழகான முடிவு.” (4: 59)

6. ஒத்துழைப்பு--கூட்டுறவு

அப்பால் பரஸ்பர ஒத்துழைப்பின்மீதும் கூட்டுறவின்மீதும் சமூகத்தைக் கட்டியெழுப்புகிறது இஸ்லாம். நல்லவை செய்தல், நலன்கள் புரிதல், தீமையைத் தவிர்த்தல், செட்ட செயல்களை எதிர்த்தல், பாபங்களையும் பகைமையையும் ஒழித்தல், மக்களைக் கெடுக்கும் தீய நேரங்கள் அணுகாமல்தம் சமூகத்தைக் காத்தல் ஆகிய சகலவற்றிலும் பரஸ்பரம் ஒத்துழைக்க வேண்டுமென்று மக்களை ஏவுகிறது.

“நல்லதை ஏவி தீமையை விலக்கி நன்மையின் பால் அழைக்கும் ஒரு சமூகம் உங்களில் இருக்கட்டும்” (3:104)

“நன்மை செய்வதிலும் இறைபக்தியிலும் பரஸ்பரம் ஒத்துழையுங்கள். பாபத்திலும் அக்கிரமத்திலும் ஒத்துழைக்க வேண்டாம்” (5:2)

7. தீமை தவிர்த்தல்:

இஸ்லாம் தீமை தவிர்த்தலின் அடிப்படையிலேயே சமுதாயத்தைக் கட்டியெழுப்புகிறது. வெளிப்படையான, மறைவான தீச் செயல்களையும், பாபச் செயல்களையும், வரம்புமீறலையும், பிறரின் உரிமைகளைப் பறித்தலையும் தடைசெய்கிறது. ஆகவே ஒரு முஸ்லிம் தனக்குத்தடை செய்யப்பட்டுள்ள தீய செயலை எவரும் அறியாத இரகசியமான நிலையிலும் செய்ய முடியாது. எத்தருணத்திலும் அவன் பாவம் செய்யவோ, தனக்கு உரித்தில்லாத ஒன்றை விரும்பவோ கூடாது.

“நிச்சயமாக, பகிரங்கமாகவோ இரகசியமாகவோ செய்யப்படும் தீச் செயல்களையும், பாபங்களையும், நியாயமற்ற கொடுமைகளையும், எவ்வித ஆதாரமுமின்றியே நீங்கள் அல்லாஹ்வுக்கு இணைவைத்தலையும், நீங்கள் அறியாத

வற்றை அல்லாஹ்வைப் பற்றி சொல்வதையும் தாம் என் இறைவன் தடுத்தாள்ளான் எனச் சொல்வீராக” (7: 33)

“எனவே உங்களால் இயன்றாவு இறையச்சம் கொள்ளுங்கள்; அவனுக்குச் செவிசாய்த்து வழிப்பட்டு நடவுங்கள்” (65:16)

நன்மை பற்றியும் இறையச்சம் பற்றியும் இரகசியம் பேசுக. நீங்கள் அல்லாஹ்வையே அஞ்சி யொழுதுக. அவனிடமே ஒன்று சேர்க்கப்படுவீர்கள்.” (58:9)

“இறைபக்தர்களேயன்றி வேறு எவரும் அதன் அநிகாரிகளல்லர். ஆனால் அவர்களில் அனேகர் அறிந்து கொள்கிறார்களில்லை” (8: 34)

8. அருங்குணம் பூணல்

உயர்ந்த மனிதப் பண்புகளையும் அருங்குணங்களையும் அடிப்படையாகக் கொண்டதோர் சமுதாயத்தைக் கட்டியெழுப்பவே இஸ்லாம் முயல்கிறது. ஆகையினால்தான் முஸ்லிம்கள் சிறந்த பண்புகளைப் பின்பற்றவும் தீய குணங்களைத் தவிர்க்கவும் வற்புறுத்துகிறது. அப்பொழுதுதான் முஸ்லிம் சமுதாயம் ஓர் அருங்குணமிக்க முன்மாதிரியான சமூகமாய் இருக்க முடியும். ஆகவே ஒரு முஸ்லிம், மக்களை தன் இஸ்லாமிய வாழ்க்கை முறையின்பால் அழைப்பதாயின் அவ்வழைப்பு அறிவின் அடிப்படையிலும் நற்போதனையின் அடிப்படையிலும் இருக்க வேண்டும். அவனோடு மற்றவர் தர்க்கமிட்டால் நல்ல முறையிலேயே தர்க்கத்தை ஏற்க வேண்டும்.

“ஞானத்தைக் கொண்டும் நல்லுபதேசத்தைக் கொண்டும் உமதிறைவனின் வழிக்கு அழைப்பீராக! மிக அழகான முறையிலேயே அவர்களுடன் தர்க்கம் செய்வீராக” (16:125)

ஆகவே ஒரு முஸ்லிம் அநியாயத்துக்குள்ளாக்கப்பட்டாலேயன்றி கடும் வார்த்தைகளை உபயோகிக்கக் கூடாது.

“அக்ரீமத்துக்குள்ளானவர்களைத் தவிர மற்றொவரும் தீய வார்த்தைகளைக் கூறி கூச்சலிடுவதை அல்லாஹ் விரும்புவதில்லை.” (4: 148)

ஒரு முஸ்லிம் எவரையும் பரிசுசிக்கவோ, ஏளணம் செய்யவோ, குத்துவார்த்தை கூறவோ, பட்டப் பெயர் சூட்டவோ கூடாது.

“விசுவாசங்கொண்டோரே, எந்தக் கூட்டமும் மற்றொரு கூட்டத்தைப் பரிசுசிக்கவேண்டாம். அவர்கள் இவர்களைவிடச் சிறந்தவர்களாயிருக்கலாம். எந்தப் பெண்களும் மற்றப் பெண்களைப் பரிசுசிக்க வேண்டாம். அவர்கள், பரிசுசிக்கும் இவர்களைவிடச் சிறந்தவர்களாயிருக்கலாம். உங்களிற் சிலர் சிலரைக் குறைகூறவேண்டாம். ஒருவருக்கொருவர் தீய பட்டங்களைச் சூட்டவேண்டாம்” (46: 11)

ஒரு முஸ்லிம் மற்றொருவரை வினே சந்தேகங் கொள்ளலோ தப்பாக ஊகித்தலோ கூடாது. புறம் பேசலோ ஒட்டுக் கேட்டலோ கூடாது.

“விசுவாசங்கொண்டோரே, ஊகங்களில் அனேகமானவற்றைத் தவிர்த்து கொள்க. நிச்சயமாக சில ஊகங்கள் பாபமாயிருக்கின்றன. ஒட்டுக் கேட்காதீர்கள். உங்களிற் சிலர் சிலரைப் புறம்பேசாதீர்கள்” (46: 12)

ஒரு முஸ்லிம் தலைக்கர்வம் கொள்ளவோ பெருமையடிக் கவோ முடியாது.

‘நிச்சயமாக அவன் கர்வம் கொள்வோரை விரும்புவதில்லை’ (12: 23)

‘கர்வங்கொண்டு பெருமையாக நடப்பவனை நிச்சயமாக அல்லாஹ் விரும்புவதில்லை.’ (4:36)

ஒரு முஸ்லிம் தனக்கு அநியாயம் செய்தவனை மன்னிக்கவேண்டும். தனக்குக் கொடுக்க மறுத்தவனுக்குக் கொடுக்க

வேண்டும். நல்ல விஷயங்களைச் செய்யுமாறு ஏவவேண்டும்; அறிவிலிகளைப் பொருட்படுத்தக்கூடாது.

“மன்னிப்பளித்தலைக் கைக்கொண்டு நல்ல கருமங்களைக் கொண்டு ஏஷீராக. மடையர்களைப் புறக்கணிப்பீராக” (7: 199)

நல்ல முறைகளை உபயோகித்தே தன்னைப் பாதுகாக்கவும் வேண்டும். அப்போதுதான் அவனுக்கு எதிராகக் காட்டப்படும் விரோதத்துக்குப்பதிலாக அன்பு பிறக்கும். இதயங்கள் மிகவும் நெருங்கிப் பழகும்.

மிக நல்லதைக் கொண்டே தடுத்துக் கொள்வீராக; அப்பொழுது எவருக்கும் உமக்குமிடையில் பகைமை இருக்கிறதோ அவர் உற்ற நண்பரைப் போலாகிவிடுவார் (41:34)

முஸ்லிம் எப்பொழுதும் மக்களுக்கிடையே ஒரு சமாதானத் தூதராக இருந்து பிணக்குகளைத் தீர்த்துவிடவேண்டும்.

“உங்கள் இரு நோதரர்களுக்கிடையில் இணக்கத்தை உண்டு பண்ணுங்கள்” (49: 10)

முஸ்லிம் வீண்வேலைகளில் ஈடுபடக்கூடாது.

“மேலும் அவர்கள்தாம் வீண்வேலைகளை ஒதுக்கித் தள்ளுவோர்” (23: 3)

ஒரு முஸ்லிம் மற்றவரின் பொருளை நஷ்டப்படுத்துவோ ஏமாற்றியோ வாங்கக்கூடாது.

“மனிதர்களின் பொருட்களில் எதையும் குறைத்து விடாதீர்கள்” (7: 85)

சிலருக்குக் கிடைத்துள்ள செல்வத்துக்காகப் பொரு முதலோ பேராசை கொள்ளலோ முஸ்லிமுக்கு ஆகாது.

“உங்களில் சிலரைச் சிவரீய்து அல்லாஹ் மேன்மையாக கீழிருப்பதைப் பார்த்து நீங்கள் பேராசை கொள்ள வேண்டாம்” (4: 32)

தனக்கு உரிமையுள்ள விஷயத்திலும் அவ்வுரிமையைத் தன் முஸ்லிம் சகோதரனுக்குத் தாராளமாகக் கொடுக்க மறக்கக் கூடாது.

“உங்களுக்கிடையே தாராளத் தன்மையை மறந்து விடாதீர்கள்” (2: 237)

இஸ்லாம் மக்களுக்களித்த அரும் பண்புகள் ஏராளமுண்டு. அவற்றிற் சிலவற்றையே இங்கே குறிப்பிட்டோம். முஸ்லிம்களுக்கு நற்பண்புகளைத் தருவதற்கு அருங்குணங்களை முன்மாதிரியாகக் கொடுப்பதற்கு அவர்களுக்கு அல்லாஹ் அனுப்பிய றஸூல் (ஸல்) அவர்களே போதும்.

“அல்லாஹ்வின் தூதரில் உங்களுக்கு அழகான முன்மாதிரிகள் நிச்சயமாக உண்டு” (33: 21)

“நிச்சயமாக (நபியே) நீர் மகத்தான குணங்களைப் பெற்றிருக்கின்றீர்” (68: 4)

“நபியே, அல்லாஹ்வின் அருளைக் கொண்டே நீர் அவர்கள்மீது இரக்கம் காட்டினீர். கடுகடுப்பானவராகவும் கடின சித்தமுள்ளவராகவும் இருந்திருப்பீராயின் உம்மிடமிருந்து அவர்கள் வெருண்டோடிவிடுப்பார்கள். ஆகவே அவர்களை மன்னித்து அவர்களுக்காக அல்லாஹ்விடம் மன்னிப்புக் கோருவீராக”

(3: 159)

எனவே முஸ்லிம்கள் தங்கள் தூதரின் வழியைப் பின்பற்றி அன்னரின் சொல் செயல் பண்புகளை முன்மாதிரியாய் கொள்வார்களாயின் நிச்சயம் வெற்றி பெறுவார்கள். உயர்வின் உச்சத்தையே அடைவார்கள்.

9. அல்லாஹ்வின் ஆட்சிப் பிரதிநிதியாதல்

வானுலகும் இப்பூவுலகும் அவற்றில் உள்ள அனைத்தும் அல்லாஹ்வுக்கே உரியவை என்பது இஸ்லாத்தின் கொள்கை.

“வான்புவி அனைத்தின் ஆட்சியும் அவற்றில் உள்ளனவும் அல்லாஹ்வுக்கே உரியன. அவற்றில் மனிதர்களை

குடியேற்றி அவர்கள் அவற்றைக் கொண்டு பயனடையச் செய்தவனும் அல்லாஹ்வே” (5: 120)

“அவன் உங்களைப் பூமியிலிருந்து உண்டாக்கி அதிலே உங்களைக் குடியிருக்கச் செய்தான்” (11: 61)

“பூமியில் உள்ள யாவற்றையும் உங்களுக்குப் படைத்தவனும் அவனே” (2: 29)

எனவே செல்வங்கள் யாவும் அல்லாஹ்வின் செல்வங்களே. மனிதனுடையவையல்ல. அவற்றின் உரிமையாளன் அல்லாஹ்வே; மனிதர்களல்லர். இவர்களுக்குள்ளது அவற்றை அல்லாஹ்வின் பிரதிநிதியாக நின்று நிர்வகிப்பது தான்.

“நான் இப்புவியில் ஒரு பிரதிநிதியைப் படைக்கப் போகிறேன் என்று உமதிறைவன் மலக்குகளிடம் கூறிய போது...” (2: 30)

“உங்களைப் பூமியில் பிரதிநிதிகளாக்கியவனும் அவனே” (6: 165)

“உங்களை எந்த செல்வத்துக்கு பிரதிநிதிகளாக்கினோ அவற்றிலிருந்து செலவு செய்யுங்கள்” (57: 7)

“உங்களுக்கு அல்லாஹ் தந்துள்ள அவனுடைய பொருளிலிருந்து அவர்களுக்குக் கொடுங்கள்” (24: 33)

“பொருட்செல்வமும் மக்கட் செல்வமும் அவர்களுக்குக் கொடுத்துக்கொண்டே போவது பற்றி, அவர்களுக்கு நன்மைகளை அவசரமாகக் கொடுக்கிறோம் என்ற நினைக்கிறார்கள்” (23:55)

“பொருட் செல்வத்தைக் கொண்டும் மக்கட்பேற்றைக் கொண்டும் உங்களுக்கு நாம் உதவினோம்” (17: 6)

“எந்தவொரு மிருகமும் தன் உணவைத் தன்னோடு சுமந்து திரியவில்லை, அவற்றுக்கும் உங்களுக்கும் அல்லாஹ் தான் உணவளிக்கிறான்” (29: 29)

செல்வங்கள் யாவும், அவை எந்த உருவிலிருந்தாலும் அல்லாஹ்வுக்கே உரியவை என்றால், மனிதர்கள் யாவரும் அவற்றை நிர்வகிக்கும் பிரதிநிதிகள், பொறுப்பாளிகள் என்றால், அவற்றை தம்மகத்தே முடக்கிவைத்துக்கொண்டு, தேவைப்படும் மக்களுக்குக் கொடுக்க மறுக்க எவருக்கும் அதிகாரமில்லை. அவற்றையெல்லாம் தானே அனுபவித்து முடித்துக் கொள்ளவும் முடியாது. மக்கள் பயனடைவதற்காகப் படைக்கப்பட்ட. அவற்றை திரட்டி முடக்கி வைத்துக் கொள்ளவும் முடியாது. அவற்றில் எதையேனும் பிறருக்குக் கொடுத்து உதவுப்போது தன்னுடைய பணத்திலிருந்து கொடுத்துவிட்டதாக எண்ணிக் கொள்ளக் கூடாது. அல்லாஹ்வின் பொருளை தன்தேவைக்கு அனுபவித்தது போன்றே அவருக்குக் கொடுக்கவும் கருவியாக இருந்ததாகவே நினைக்க வேண்டும். இதைத்தான் பின்வரும் அல்குர்ஆன் வசனம் குறிப்பிடுகிறது.

“உங்களிற் சிலரைச் சிலர் மீது உணவில் மேம்படுத்தினோம். எனவே சிறப்பிக்கப்பட்டோர் தங்களிடம் உள்ளவர்களுக்கு அவ்வுணவை மறுக்கக் கூடாது. ஏனெனில் உணவு விஷயத்தில் அவர்கள் எல்லோரும் சமமாகவே இருக்கின்றனர். அப்படியிருக்க அவர்கள் அல்லாஹ்வின் அருளையா மறுக்கின்றனர்?” (16: 71)

இதன் கருத்து யாதெனில், அல்லாஹ்தஆலா சிலரை உயர்த்தியும் இவர்களின் கைகளில் வேறு சிலரைச் சாட்டியும் மன்னர்களாகவும் அதிகாரிகளாகவும், பிரஜைகளாகவும் சிப்பந்திகளாகவும் ஆக்கியுள்ளான். ஆகவே உயர்ந்த அந்தஸ்தையோ பதவியையோ அதிகாரங்களையோ பெற்றவர்கள்தான் தங்கள் கையின்கீழ் உள்ளவர்களுக்கு எல்லாம் கொடுக்கின்றவர்கள் என்று கருதிக் கொள்ளக்கூடாது. அல்லாஹ்வின் அருளை இவர்களுக்குப் பங்கிட அல்லாஹ் தம்மை உபயோகிக்கிறான் என்றே கருதவேண்டும். எனவே யாவரும் அல்லாஹ்வின் அருளை அனுபவிக்கும் சமமான அடியார்களே. அரசனுக்கும் பிரஜைக்கும், அதிகாரிக்கும் சேவகனுக்கும்,

முதலாளிக்கும் தொழிலாளிக்கும் அல்லாஹ்தான் உணவளிக்கிறான்.

இக்கருத்து, பின்வரும் அல்குர் ஆன் வசனத்திலும் தெளிவாகிறது:

‘அவன் உங்களுக்குத் தந்துள்ள செல்வத்திலிருந்து அவர்களுக்குக் கொடுங்கள்’. (24:33)

இந்த வசனம் சுதந்திரம் பெறுவதற்காகப் பணம் செலுத்துதற்கு எஜமானேடு ஒப்பந்தம் செய்துகொண்ட அடிமைகளைப் பற்றி அருளப்பட்டது. தம்மிடம் அடிமைகளாயுள்ளோரை விடுவிப்பதற்கு அவ்வடிமைகளுக்குத் தேவையான பணத்தைத் தேடுவதில் அவர்களுக்குப் பணம் கொடுத்து உதவுமாறு இவ்வசனம் எஜமானையே ஏவுகிறது. இப்படி உதவும்போது இவர்கள் கொடுக்கும் பணம் இவர் சளுடைய பணமென்று எண்ணாமல் அல்லாஹ்வின் பணத்தைக் கொடுக்கிறோம் என்றும் அல்லாஹ்வின் பிரதிநிதியாக நின்று அவன் தந்த செல்வத்தைச் செலவிடுகிறோம் என்றும் எண்ணும்படி வற்புறுத்துகிறது இவ்வசனம்.

செல்வமெல்லாம் அல்லாஹ்வுடையவை; மனிதன் ஒரு பிரதிநிதியே என்ற கொள்கையிலிருந்து, இஸ்லாமிய ஆட்சி மனிதனின் பொது நலனுக்காக தனிநபர்களின் செல்வங்களில் தேவையான அளவு அறவீடலாம் என்பதும், செல்வங்கள் சரியாகப் பங்கீடு செய்யப்படுவதையும் செல்வங்கள் அவற்றை உடையோரிடமிருந்து ஏழைகளுக்கு முறையாக வந்தடைகின்றனவா என்பதை முறையாக அவதானிக்க வேண்டும் என்பதும் தெளிவாகின்றன.

10. செல்வங்களைப் பகிர்ந்தல்

இஸ்லாமிய சமுதாய அமைப்பின் மற்றொரு முக்கிய அம்சம் செல்வங்களை முறையாகப் பங்கீடு செய்தலாகும். இதற்கு இஸ்லாம் மூன்று முக்கிய வழிகளை வகுத்துள்ளது.

ஒன்று: அந்தரசர் சொத்துக்களைப் பங்கிடுதல். இதன் படி இறந்தவரின் சொத்துக்கள் அவரின் பெற்றோர், மக்கள், மனைவி போன்ற பல உறவினருக்கும் சுற்றத்தாருக்கும் பங்கிடப்படுகின்றன.

இரண்டு: ஸக்காத் வ . இது செல்வத்தின் மொத்த அளவை ஒவ்வொரு வருடமும் குறைத்துக்கொண்டே வருகிறது. செல்வந்தரின் செல்வத்திலிருந்து ஆண்டுதோறும் 2.5 வீதம் எடுத்து ஏழைகளுக்குக் கொடுக்கப்படுகிறது.

மூன்று: பொது நன்மைகளைப் பேணுதற்காக செல்வங்களின்மீது வரிவிதித்து அறவிட அரசாங்கம் பெற்றுள்ள அதிகாரம்; இதுபற்றி சற்று முன்பு விவரிக்கப்பட்டது.

இம்மூன்றுடன் நான்காவதொரு வழியும் உண்டு. அது தான் பொருட்களையோ செல்வங்களையோ திரட்டி வைத்துக் கொள்ளலைத் தடைசெய்தல். ஒரு முஸ்லிம் பணத்தைத் திரட்டி வைத்து அவற்றைத் தேங்கிக்கிடக்க வைத்தல் மூலம் பயனற்றதாக்குதல் ஹராமாகும். அக்குர்ஆன் கூறுகிறது.

“தங்கத்தையும் வெள்ளியையும் சேகரித்து வைத்தும் கொண்டு அவற்றை அல்லாஹ்வின் பாதையில் செலவு செய்யாதவர்களுக்கு தூன்புறுத்தும் வேதனையுண்டென்று நற்செய்தி கூறுவீராக”(9: 34)

பணவீக்கத்தைத் தடுத்து செல்வத்தை மக்களிடையே பகிர்ந்தற்கு இஸ்லாம் கூறும் இவ்வழிகள் நான்கும் கட்டாயமானவை. இதை விரும்பினால் செய்யலாம் விரும்பாத பட்சத்தில் விட்டுவிடலாம் என்று கூறமுடியாது. இவை தவிர இன்னும் பல வழிகள் உண்டு. அவை கட்டாயமானவை அல்ல. தர்மம் கொடுத்தல், இறைவனின் பாதையிற் செலவிடல் போன்றவை இவ்வகையில் அடங்கும். கட்டாயமாகப்படாத இவ்வழிகளில் மனிதன் செலவிட இஸ்லாம் பலவாறு தூண்டுகிறது. இப்படிச் செய்வோருக்கு நற்பயனும்

பண்மடங்கு கூலியும் உண்டு என்று கூறி ஊக்குவிக்கிறது* பகிரங்கமாகவும் இரகசியமாகவும் தர்மம் செய்யும்படி பின் வரும் அல்குர்ஆன் வசனம் தூண்டுகிறது:

“தர்மங்களை நீங்கள் லெளிப்படுத்தினால் அதுவும் நல்லது தான். அவற்றை மறைவாக ஏழைகளுக்குக் கொடுப்பீர்களாயின் அது உங்களுக்கு நல்லது” (2: 271)

நற்கருமங்களிற் செலவிடும்படி இஸ்லாம் முஸ்லிம்களை அழைக்கிறது. அவர்கள் தாம் விரும்பும் பொருளையே நற்கருமங்களுக்காகச் செலவிடும் வரை அல்லாஹ்வின் திருப்தியைப் பெறமாட்டார்கள் என்கிறது. அவர்கள் செலவிடும் நல்லவற்றுக்கெல்லாம் அல்லாஹ் நற்கூலியைக் கொடுக்கிறான் என்கின்றது.

நீங்கள் விரும்பும் ஒன்றையே செலவு செய்யும்வரை நீங்கள் நன்மை பெறமாட்டீர்கள். (3: 92)

நீங்கள் செலவு செய்யும் பொருளுக்கு அவன் பிரதிப் பயனைப் பின்னிணைத்து விடுகிறான். (34: 39)

எனவே உங்களில் எவர் விசுவாசங்கொண்டு தானதர்மம் செய்கின்றாரோ அவர்களுக்கு பெரிய கூலியுண்டு (57:7)

“அல்லாஹ்வின் பாதையில் நீங்கள் எதைச் செலவு செய்கின்றீர்களோ அதன்கூலி உங்களுக்குப் பூரணமாகக் கொடுக்கப்படும்” (8: 60)

செல்வம் ஓர் இடத்திற்கேங்கிப் பெருகுதலை இஸ்லாம் விரும்பவில்லை. அது கைக்குக் கை மாறி பலருக்கும் பயன்படவேண்டுமென்றே விரும்புகிறது. சமூகத்தினதும் மக்களினதும் நலன் கருதி செல்வத்தில் ஒரு பகுதியை அறவிட ஆட்சியாளருக்கு அதிகாரம் வழங்குகிறது. ஏராளமானதும் வறியோரினதும் தரத்தை உயர்த்துகிறது. பணத்தை செல்வந்தனிடமும் வறியவனிடமும் ஊடாடவிடுகிறது. அது பணக்காரரின் கையிலேயே ஒட்டிக்கொள்ள விடவில்லை:

‘உங்களின் செல்வந்தருக்கிடையே மாத்திரம் சுற்றாம
லிருக்க (இப்படிக்கட்டளையிடுகின்றான்)’ (59: 7)

இவற்றையெல்லாம் கவனிக்கும்போது இஸ்லாத்தின்
பொருளியல் கொள்கை பின்வரும் அடிப்படைகள் மீது
அமைந்துள்ளமை தெளிவாகிறது:

(அ) செல்வம் அல்லாஹ்வுக்குரியது. மனிதன் அல்லாஹ்
வின் பிரதிநிதியாக அவற்றை நிர்வகிப்பவன். அவர்கள்
பொறுப்புச் சாட்டப்பட்டவர்களேயன்றி அடிப்படை
உரிமையாளர்களல்லர்.

(ஆ) பொருளை நிர்வகிப்பவனுக்கு அதில் உரிமையிருப்
பது போன்றே மற்றவர்க்கும் அதில் உரிமை உண்டு.
நிர்வகிப்பவர் விரும்பினாலும் விரும்பாவிட்டாலும் பிற
ரின் உரிமையைக் கொடுத்தல் வேண்டும். அல்லாஹ்
வின் கட்டளை இவ்விஷயத்தில் பின்வருமாறு உள்ளது.

‘சுற்றத்தாருக்கு அவருடைய உரிமையைக் கொடுத்து
விடுக. ஏழைகளுக்கும் வழிப்போக்கர்களுக்கும் கொடுத்து
விடுக’ (70: 26)

‘அறுவடை நாளிலேயே அவரின் பங்கைக் கொடுத்து
விடுங்கள்’ (6: 41)

அவர்களின் சொத்துக்களில் கேட்போருக்கும் வெட்கம்
காரணமாக கேட்காமலே இருப்போருக்கும் குறிப்பிட்ட ஒரு
பங்குண்டு. (70:26)

‘அவர்களைத் தாய்மைப்படுத்தி வளர்க்க வல்ல தர்மத்தை
அவர்களின் சொத்துக்களிலிருந்து எடுப்பீராக’. (9: 103)

செல்வத்தில் மற்றவர்க்குரிய பங்கு இவ்வளவுதான்
என்பது வரையறுக்கப்பட்டுள்ளது என்பதும் இங்கே
கவனிக்கப்படவேண்டும்.

(இ) மேலே கூறப்பட்டவற்றுக்கு மேலாகவும் மக்களின் செல்வங்கள்லிருந்து பொது நன்மைக்குத் தேவையான அளவு அறவிடும் அதிகாரம் அரசாங்கத்துக்குண்டு. இப்படி அறவிடுவது இவ்வளவுதான் என்று குறிப்பிடப்படவில்லை. இதற்குரிய அளவுகோல் பொது நலன்தான்.

(ஈ) செல்வம் படைத்தவர்கள் தாமதமே மனம் விரும்பி பயனுள்ள நல்ல கைங்கரியங்களில் செலவிடுமாறு அழைக்கிறது. இத்தகைய செலவுகளுக்கு மிக மேலான நற்கூலியையும் வாக்களிச்சுகிறது.

(உ) இந்த உரிமைகளின் அடிப்படையில் செல்வம் எப்பொழுதும் இடம் பெயர்ந்து கொண்டும் கைகளுக்கிடையே மாறிக்கொண்டே இருக்கும். ஒருவரிடத்தில் அல்லது ஓரிடத்தில் தேங்கிப் பயனற்று நிற்க இடமில்லை.

11. நன்மையும் அன்பும்

இஸ்லாமிய சமூக அமைப்புக்கு மட்டுமே அடிப்படை அம்சமாக நன்மை புரிவதையும் பரஸ்பரம் அன்பு காட்டுதலையும் எடுத்துள்ளது இஸ்லாம். ஆகவேதான் ஏழையும் செல்வந்தனும் பலவீனனும் பலவானும் சுற்றத்தாரும் மற்றாரும் ஒருவருக்கொருவர் நன்மைபுரியவும் அன்பு காட்டவும் தனக்கு விருப்பமானதையே மற்றவர்க்கும் விரும்புமாறும், ஒவ்வொருவரும் பிறர் நலனுக்காகப் பாடுபட வேண்டுமென்றும், இயன்றளவு தன்னைவிடப் பிறரைப் பேணுவதும், ஒவ்வொருவரும் தன் பெற்றோருக்கு நன்மையே செய்ய வேண்டும் என்றும், இரத்தச் சொந்தத்தைச் சேர்த்து நடக்க வேண்டும் என்றும் வற்புறுத்துகிறது. இதுபற்றிய அல்குர்ஆன் வசனங்கள் பின்வருமாறு:

“நன்மையின்பால் அழைக்கும் ஒரு கூட்டம் நிச்சயமாக உங்களில் இருக்க வேண்டும்”(3: 104) “நன்மையான கருமங்களையுபற்றியே கதைத்துக் கொள்க (58: 9)

“நன்மையான விஷயங்களிலும் இறைபக்தியிலும் ஒத்துழையுங்கள்; தீமைகளிலும் வரம்பு மீறுவதிலும் ஒத்துழைக்க வேண்டாம் (5:2)

“ஒரு தர்மத்தையோ ஒரு நற்கருமத்தையோ, மக்களுக்கிடையே சீர்திருத்தம் செய்தலையோ மேற்கொள்ளும்படி ஏவுவோரைத் தவிர அவர்களின் அனேகமான பேச்சுக்களில் நன்மையில்லை (4: 114)

“அவர்கள் தமக்கிடையே மிக்க அன்புடையோர்கள் (48:29)

“தங்களுக்கு வறுமையிருந்தபோதிலும் அவர்கள் மற்றவர்களுக்கே தம்மிடமுள்ளவற்றில் முதலிடம் கொடுக்கின்றனர் (59:9)

இதுபற்றி அண்ணல் முஹம்மது (ஸக்) அவர்கள் கூறிய வற்றிற்கீழ் பின்வருமாறு:

“அன்புகாட்டுவோருக்குத்தான் பேரன்புடைய அல்லாஹ் அன்புகாட்டுகிறான்”

“நன்மை செய்தல் அழகிய குணம், பாவம் என்பது உள் உள்ளத்தை உறுத்துவது; மனிதர்கள் கண்டுவிடுவார்களோ என்று நீ வெறுப்பது.”

“என் உயிர் எவன் கையிலிருக்கிறதோ அவன்மீது சத்தியம், உங்களில் ஒருவர் தனக்கு விரும்புவதைத் தன் அண்டை வீட்டானுக்கும் விரும்பும்வரை முஃமின்குமாட்டான்”

“அல்லாஹ்வின் திருப்தி தந்தையின் திருப்தியில் இருக்கிறது. அல்லாஹ்வின் வெறுப்பு தந்தையின் வெறுப்பில் இருக்கிறது”

“தன் உணவு விராலமாகவேண்டும் என்று விரும்புவோர் தங்கள் இரத்தச் சொந்தங்களைச் சேர்த்து நடக்கட்டும்”

“சுற்றத்தைப் புறக்கணிப்பவன் சுவனம்புகமாட்டான்”

“ஒரு முஸ்லிம் தன் சோதரனைச் சந்திக்கும்போது ஒரு வரை யொருவர் புறக்கணித்து கோபம் பாராட்டுதல்மூன்று நாட்களுக்கு மேல் அனுமதிக்கப்படவில்லை. இருவரில் முதலாவது மற்றவருக்கு சலாம் சொல்பவரே சிறந்தவர்”

“ஒரு நற்கருமத்தைச் செய்யக் காட்டிக் கொடுப்பவருக்கும் அதைச் செய்தது போன்ற நன்மையுண்டு”

“இஸ்லாத்தில் ஒரு நல்ல பழக்கத்தை ஒருவர் உண்டாக்கினால் அதைச் செய்யும் ஒவ்வொருவருக்கும் உரிய நற்கூலி அவருக்கு உண்டு”

“ஒரு கூட்டத்தில் ஒரு பசியாளி வந்தபோது அவருக்கு ஒருவர் உணவளித்தால் அக்கூட்டமே அல்லாஹ்வின் கடனிலிருந்து காப்பற்றப்படுகிறது”

12. கலந்தாலோசித்தல்

சமூகம் தன் இறைபக்தியுடைய அதிகாரிகளையும் ஆட்சியாளரையும் தேர்ந்தெடுக்கும் விஷயத்திலும் ஆட்சி முறையை நிர்ணயிப்பதிலும் யாவரின் கருத்துகளையும் கவனத்திற் கொள்வதற்காக கலந்தாலோசித்தலைப் பற்றிக் கொள்ளுமாறு வற்புறுத்துகிறது இஸ்லாம். நேர்வழி நின்று ஆட்சியை அழகாகச் செய்யத் தவறுவோரை அகற்றிவிடுதலிலும் இம்முறை கவனிக்கப்படவேண்டும். இம்முறை தாந்தோன்றித்தனமாகச் செயலாற்றுவதைவிட்டு ஆட்சியாளரையும் அதிகாரிகளையும் தடுக்கின்றது. ஏனெனில் இம்முறை இவர்களை மேற்பார்வையிடும் அதிகாரத்தை பொதுமக்களுக்கு வழங்குகிறது. ஐரோப்பிய நாடுகள் இம்முறையை அறிந்து கொள்ள பதினெரு நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்பே இதை முஸ்லிம்கள் செயற்படுத்தினார்கள், இம்முறையைப் பின்வரும் அல்குர்ஆன் வசனங்கள் உணர்த்துகின்றன:-

“அவர்களின் விஷயங்கள் அவர்களிடையே கலந்தாலோசனை செய்த பின்பே நடைபெறும்” (42: 38)

இன்றைய நமது சமூக அமைப்பு

இஸ்லாம் சமுதாயத்தைக் கட்டியெழுப்புவதில் பின்பற்றும் அடிப்படைகள் சிலவற்றைக் கவனித்தோம். ஆனால் ஆட்சி செலுத்துவோரின் ஆசைகளும் மனப்பாங்குகளும் இஸ்லாத்தையே ஏற்காத நாடுகளிலிருந்து பெறப்பட்ட சட்டங்களும் இஸ்லாத்தையே புறக்கணித்துவிட்டால் இஸ்லாமிய சமுதாயம் எப்படி அவ்வயர்ந்த அடிப்படைகளில் எழும்பமுடியும். அந்த கைமாற்றுச் சட்டங்கள்தாம் மக்களை இஸ்லாத்துக்கு மாறான போக்கிற் திருப்பிவிட்டன. அவர்களுக்கும், இஸ்லாத்திற்கும் எவ்வித சம்பந்தமும் இல்லையென்னும் அளவுக்கு அவர்கள் இஸ்லாத்தையே மறந்துவிட்டனர்.

எம் ஆட்சியாளரும் தலைவர்களும் ஆலோசகர்களும் இஸ்லாம் கூறுவதற்கிணங்க சகோதரர்களாக, ஒன்றுபட்டவர்களாக, ஒற்றுமையுடையோராக இன்று இல்லை. அவர்கள் குழுக்களாகவும் கட்சிகளாகவும் பிரிந்து, பகைமைபூண்டு, ஆளுக்காள் சதித்திட்டம் தீட்டி, ஒவ்வொருவரும் 'நானே சரியான வழியில் இருக்கிறேன்' என்று வாதாடிக்கொண்டும் ஒருவரையொருவர் வசைபாடிக்கொண்டும், புகழையும் பெருமையையும் கடன்வாங்கிக் கொண்டும் இருக்கின்றனர். ஒவ்வொருவரும் மற்றவருக்குச் சேற்றைவாரி வீசவும் முகத்தில் கரியைப் பூசவும் முயல்கின்றனர். ஒவ்வொருவரும் மற்றவரை வீழ்த்தி அவர் மீதேறி உயர்ந்துவிட பகிரதப் பிரயத்தனம் செய்கின்றனர். இஸ்லாம் வெறுத்துத் தள்ளும் இத்தீய போக்கிலேயே ஆசை கொள்கின்றனர். தங்கள் மானத்தையே கிழித்துக் கொள்ளும் அளவுக்கு இப்போக்கைப் பழகிக் கொண்டார்கள். இதன் பயனாய்த் தங்கள் சுற்றத்தாரையே பகைத்துக் கொண்டார்கள். தங்களையே அழித்துக் கொண்டார்கள். பின்வரும் சந்ததியினர்க்கு மிகவும் கேவலமான முன்மாதிரியாகிக் கொண்டார்கள்.

உற்றருக்கும் மற்றருக்கும், தூரமானவருக்கும், நெருங்கியவருக்கும், நண்பருக்கும், பகைவருக்கும் ஒரே அளவு

கோலைக் கொண்டு அளந்து தீர்ப்புக்கூறும் இஸ்லாமிய நீதி இவர்களின் ஊரைவிட்டே போய்விட்டது. இன்று நாங்கள் நீதியென்னும் சொல்லொன்று இருந்ததாக மாத்திரமே அறிகின்றோம். இந்தப் பதத்தின் கீழ் வெறுக்கத் தக்க பக்கச்சார்பையே காண்கிறோம். எனவே நாட்டின் வளங்களுக்கும் செல்வங்களுக்கும் உரியவர்கள் நாமும் நமது கட்சியும் நம் ஆதரவாளர்களுமே என்றுதான் ஒவ்வொருவரும் எண்ணுகின்றனர். எனவே ஏதாவது ஒருகட்சி நீதிக்கு மாறாக நடந்துவிட்டால் அடுத்து வரும் கட்சி அதைவிடப்பன்மடங்கு மோசமாக நீதியை மீறுகிறது. இதை எவரும் எடுத்துக்காட்டினால், முன்பிருந்த கட்சியினர் செய்தார்களே! என்ற நியாயம்தான் பேசுவார்கள். எனவே அநியாயத்துக்கு ஆதாரம் அநியாயம். தவறு செய்ய ஆதாரம் தவறு.

எம் குணங்கள் கெடுவிட்டன. எம்மைப்பற்றிய எம் நம்பிக்கையே பலமிழந்து விட்டது. அதன பாதாளத்தில் வீழ்ந்துவிட்டோம். மக்கள் பின்பற்றும் நம் பெரிய மனிதர்கள் நாளுக்கொரு வேஷமும் இடத்துக்கொரு நிறமுமாக மாறக் காண்கிறோம். ஒருதினம் சிறுபான்மையினரின் ஆட்சியை ஆதரிக்கின்றனர். மறுதினம் சட்டசபையின் ஆட்சிமுறை வேண்டுமென்கின்றனர். ஒரு கட்சியின் ஆதரவாளராகி அதன் பின்னால் ஓடுகின்றனர். அப்பால் இவர்களையும், அவர்களையும் தூற்றுக்கின்றனர். இவர்களெல்லாம் செய்வது ஒரு சன்மார்க்கத்தைப் பின்பற்றியோ ஒரு அடிப்படையைப் பேணியோ அல்ல. வெறும் ஆசைகளையும், மனோ இச்சைகளையும் பின்பற்றித்தான்.

சில தீமைகளைத் தவிர்த்துக் கொள்ளவும் சில இலாபங்களைப் பெற்றுக் கொள்ளவும்தான், ஒவ்வொரு ஆட்சியாளரும் அதிகாரத்துக்கு வந்ததும் அவர்களோடு ஒட்டிக் கொள்வார்கள். அவருடைய ஆட்சி முடியப்போகிறது என்று விளங்கும்போது அவரை விட்டு அகன்று, அவரைப்பற்றி மற்றவரிடமும் இனி அதிகாரத்தைக் கைப்பற்றவருவோரிடமும் குறை கூறுவார்கள்; ஏவனமும் செய்வார்கள். அனே

கமாக அல்லாஹ்வையல்ல, ஆட்சியாளரையே வழிபட்டு வருகின்றனர்; அவர்களைத் திருப்திப்படுத்துவதற்காக தன்மானம் வெட்கம் என்பவற்றையும் மறந்து சேவை செய்கின்றனர்.

நாட்டின் பெரிய மனிதர்கள் எனப்படுவோர் பின்பற்றும் இந்த மட்டரகமான போக்குக்குக் காரணமாக ஒவ்வொரு அரசாங்கமும் தன் இலட்சியத்தை மறந்து செயல்படும் போதும் பொதுமக்கள் அவற்றைப் பாதுகாக்க வேண்டியுள்ளது. பாராளுமன்றத்தின் பெரும்பான்மை வாக்கு என்ற போர்வையில் எதையும் செய்ய முடிகிறது.

ஆட்சியாளரிடமும் தலைவர்களிடமும் பெரியமனிதர்கள் என்போரிடமும் பச்சையாகக் காணப்படும் இந்நயவஞ்சகப் போக்கு மக்களிடமும் பிரதிபலிக்கலாயிற்று. எனவே எங்கு பார்த்தாலும் நயவஞ்சகம்; எத்திசையிலும் தென்படும் முகஸ்த்துதி; நல்ல பண்புகளும் சுயமரியாதையும் அழிந்து போயின. நம்பிக்கையும் நாணயமும் சுயமரியாதையும் உள்ள நற்பிரஜைகளைக் காண முடியாத நிலை.

இதைவிடத்துக்கமான நிலை என்னவெனில் எமது இளம் சமுதாயமும் வாலிபர்களும் இத்தலைவர்களைப்பார்த்து இவர்களிடம் காணப்படும் இப்பண்பாடுகளைப் பின்பற்றுகின்றனர். நாகரீகம் முற்போக்கு என்றால் எல்லாவித கட்டுப்பாடுகளை விட்டும் விடுபடுதல் என்றும் நற்பண்பு, மரியாதை, அன்பு, இரக்கம், தயவு, தாட்சண்யம், ஏன் மனிதத் தன்மையை விட்டே அகன்று வாழ்வதுதான் முன்னேற்றம் என்று நினைக்கின்றனர்.

இளந்தலைகளில் அனேகருக்கு உள்ளமோ தலையோ இருப்பதாகத் தெரியவில்லை. அறிவோ நற்செயலோ ஈமாடு சன்மார்க்கமோ இருப்பதாகத் தெரியவில்லை. கண்ணிமைகளை அழகுபடுத்திக் கொள்ளவும் தலைமுடியை அலையலையாக அழகுபடுத்திக்கொள்ளவும் கூத்தாடி, கோமாளி நடிகர் போன்று விநோதமான உடைகளை அணிந்து அழகுபார்க்கவும் தான் இவர்களுக்குத் தெரியும். களியாட்டங்களிலும்

சினிமாக் கொட்டகைகளிலும் தங்கள் இச்சைகளுக்கேற்ப சுற்றித் திரிவதுதான் இவர்களின் தொழில். இவர்களில் அனேகர் இன்று பொதுவுடைமை வாதத்துக்கு இரையாகி விட்டனர். ஏனெனில் அழிவுப்பாதையில் இட்டுச் செல்லும் தவறான கொள்கைகளிலிருந்தும் தீய போக்கிலிருந்தும் தம்மைப் பாதுகாத்துக்கொள்ள உதவும் அறிவும் ஒழுக்கமும் பள்ளிப்படிப்பிலோ வீட்டுச் சூழலிலோ இவர்களுக்குக் கொடுக்கப்படவில்லை.

கைமேல் பலன் கிடைக்குமானால் எதையும் செய்யலாம் என்ற மனப்போக்கு இன்று மக்களிடையே மேலோங்கி நிற்கிறது. களவு, பொய், இலஞ்சம், ஊருருவல், ஏமாற்று மானத்தையும் மரியாதையையும் விலை பேசல், பொதுநலன் களைக் கெடுத்தல், சூழப்படி துரோகம் எனும் போர்வைகளைப் போட்டுக் கொள்ளல், சத்தியத்தைச் சாகடித்தல், ஆகிய எதையும் பணம், அல்லது பதவி, அல்லது அந்தஸ்துக்காகச் செய்யலாம் என்பது இன்றைய தத்துவமாகியுள்ளது.

ஒவ்வொரு நபரும் மற்றவர்மீது பொருமை கொள்கிறான். அவர்களிடமுள்ளதைக் கபளீகரம் செய்ய ஆசைப்படுகிறான். அதிகாரிகளும் மக்களும் அமைச்சருடன் பொருமைப் படுகின்றனர். சிறிய விவசாயி பெரிய பண்ணைக்காரனுடன் பொருமை. தொழிலாளிக்கு முதலாளியுடன் பொருமை. ஏழைக்கு தனவந்தனைக்கண்டால் எரிகிறது. ஒவ்வொருவருக்கும் அத்தனையும் தனக்கே இருக்கவேண்டும் என்ற ஆசை. இந்த ஆசை கைகூடும் வழியில் நீதி நியாயம் பற்றியோ பாப புண்ணியம் பற்றியோ கவலையில்லை.

நம் நாட்டில் மாபெரும் குபேரர்களான செல்வந்தர்களும் இருக்கின்றனர். பரம தரித்திரத்திலே தவிக்கும் ஏழைகளும் இருக்கின்றனர். ஆனால் தங்களுக்கு அல்லாஹ் கொடுத்துள்ள செல்வங்களிலிருந்து மார்க்கப்படியும் முறையாகவும் மனச் சாட்சியோடும் ஏழைகளுக்குக் கொடுக்க இச்செல்வந்தர்கள் விரும்பவில்லை. இத்துரதிஷ்ட நிலையைச் சீர்படுத்த நாட்டின் சட்டங்களுக்கும் பலமில்லை. ஏனெனில் இச்செல்

வந்தர்களின் தயவினால் உருவாக்கப்பட்ட சட்டங்களல்லவா இவை.

பல அபிவிருத்திட்டங்களையும் வர்த்தக நிறுவனங்களையும் தொழிற்சாலைகளையும், பண்ணைகளையும் வைத்து நடத்தும் பணம்படைத்தோர் நம் நாட்டில் உள்ளார்கள். இவர்களிடம் பல தொழிலாளர்கள் வேலை செய்கின்றனர். தொழிலாளருக்குப் போதிய உணவும் உடையும் பெற்றுக் கொள்ளும் அளவாவது வேதனம் கொடுக்கப்படுகிறதா? இல்லாம் கூறுவதுபோல இவர்கள் பேணப்படுகின்றனரா? இல்லை. முதலாளிதான் தன் பெட்டியை, மேலும் மேலும் நிரப்பிக் கொள்கிறார். தொழிலாளிக்கோ நாளுக்குநாள் பொங்கியெழும் வேதனையும் பொருமையும்தான் மிச்சம்.

எமது இன்றைய சமூக அமைப்பு, 'எமக்கென்ன இந்தக் கட்டுப்பாடெல்லாம் எதற்காக' எனும் போக்கின்மீதே அமைந்துவிட்டது. இதனாற்றான் சிறியவர் பெரியவரை மதிப்பதில்லை. பெரியவர் சிறியவர்க்கு இரக்கம் காட்டுவதில்லை. பலசாலி பலவீனனுக்குப் பரிவு காட்டுவதில்லை. தனவந்தன் ஏழைக்கு உதவுவதில்லை. பிரஜைகள் தலைவனை மதிப்பதில்லை. இந்தக் காற்று குடும்பங்களையும் சூலைத்து விட்டது. எனவே மனைவிக்கும் சணவனுக்குமிடையில் தூய்மையான தொடர்பில்லை. தந்தைக்கும் மகனுக்கும், அண்ணனுக்கும் தம்பிக்கும் இடையில் பாசமில்லை. ஆம்! எல்லோரும் வெறும் ஆதாயத்துப் பேர்வழிகளாகவும் சுயநலமிகளாகவும் மாறினால் இந்நிலை வருவதில் ஆச்சரியம் ஒன்றுமில்லை.

நமது நாட்டின் ஆட்சிமண்டலம் அழுதிப்போய் செயலிழந்து விட்டது. அது இருப்பதற்கு எந்த அர்த்தமும் தென்படவில்லை. அதனால் ஏற்படுவது மேலும் குழப்பம்தான். ஒப்பொழுது எல்லா விஷயங்களும் விற்பனைச் சரக்காய் விட்டன. ஆட்சி பீடங்களுக்கும் விலைதான். அதில் நிலையாக அமர்வதற்கும் விலை கொடுக்கவேண்டும். பாராளுமன்றத்துக்கு உறுப்பினராகப் பிரேரிக்கப்படுவதும் விலைபேசித்தான்.

பிரதிநிதிகள் தெரிவு செய்யப்படுவதும் விலை கொடுத்துத் தான். நல்லவற்றுக்கோ தீயவற்றுக்கோ உதவி செய்வதும் ஒத்துழைப்பதும் விலைபேசித்தான். அதிகாரியாக ஆட்சியாளராகச் செயல்படுவதும் விலைபேசித்தான். எந்த ஒரு வேலையையும் விலைபேசாமற் செய்வதற்கு இந்த நாட்டில் எவரும் இல்லை. விலைகொடுக்க முடியாத மக்களின் உரிமைகள் படும் பாடுபெரும்பாடு. விலைகொடுக்க மறுக்கும் மரியாதையானவர்களின் கதி அதோகதிதான்.

இந்த நாட்டின் ஆட்சிமுறை நாற்றமெடுக்கிறது. தலைமுறை தலைமுறையாக வெட்கித்தலை குனியவைக்கும் கீழ்த்தரமான அரசியல் பித்தலாட்டங்கள் ஒரே வருடத்தில் நடக்கின்றன. ஏன் மிகக் கேவலமான ஒன்பது செய்திகள் ஒரே தினத்தில் பத்திரிகைகளில் பிரசுரமாயின. அவையாவன: (1) சாதாரண நீதி பரிபாலனத்தையே தடை செய்த இராணுவப் பிரச்சினை; (2) கோட்டையிலுள்ள களஞ்சியம் வெடித்தமை; (3)மேற்குப் பாலைவனப் பகுதியிலிருந்து போர்க்கருவிகளை வரவழைத்த பிரச்சினை. (4) தேயிலை, மரம். ஆட்டுமைந்தைகள் முதலியன மாயமாய் மறைந்த கதை (5) கல்வியமைச்சில் நடந்த மோசடிகள் (6) சூடான் கரையோர வழியாக வாகனங்களை இஸ்ராயீலுக்கு ஓட்டிய கதை (7) மேற்கு நாட்டாரின் கட்டடப் பரிசோதனைக்குத்தவிருந்து களவும் மோசடியும் கண்டு பிடிக்கப்பட்டமை (8) சுகாதார அமைச்சின் களஞ்சியத்திலிருந்து களவுபோன கதை (9) சந்தேகத்தின் பேரில் கைது செய்யப்பட்டோருக்கு மனித மனமே கேட்கச் சகிக்காத மிகவும் கேவலமான முறையில் செய்யப்பட்ட கொடுமைகளும் மானக்கேடுகளும்.

இத்தகைய கேவலமான நிகழ்ச்சிகள் இந்த சமூகத்தின் கீர்த்தியைக் கெடுத்து விட்டன; ஆட்சியாளரும் அதிகாரிகளும் நம்பிக்கைத் துரோகிகள் என்பதை நிரூபித்து விட்டன. மன்னிக்க முடியாத குற்றவாளிகள் என்பதைத் தெளிவாக்கி விட்டன.

சந்தேகத்தின் பேரில் கைதுசெய்யப்படுபவர் நிர்வாகிகளிடமும் அதிகாரிகளிடமும் அமானிதமாக ஒப்படைக்கப்படுகின்றவர். இவரை விசாரிக்கவும் கேள்விகேட்கவும் அதிகாரம் உண்டு. ஆனால் அடக்குமுறை செலுத்தவோ துன்புறுத்தவோ வற்புறுத்தவோ வேதனை கொடுக்கவோ மக்களிடமிருந்து பெற்ற அதிகாரத்தைத் துஷ்பிரயோகம் செய்யவோ இவர்களுக்கு அதிகாரம் இல்லை. இத்தகைய பிழையான வேலைகளில் ஆட்சியாளரோ அதிகாரிகளோ இறங்கினால் நிச்சயமாக நிலைமை தலைகீழாய் மாறிவிடும்; நம்பிக்கை கெட்டுவிடும்; பொறுப்புக்கள் அற்றுவிடும்; நீதியின் பாதுகாவலரின் கைகளாலே நீதி ஒழிந்துவிடும்.

ஒரு சந்தேக நபரைப் பயப்படுத்துவதும் துன்புறுத்துவதும் கொடுமைக்குற்படுத்துவதும் ஒரு தனிநபர் அல்லது ஒரு அதிகாரியால் நடப்பது சாத்தியம்தான். நிர்வாகத்திலும் அதிகாரத்திலும் உள்ளோரில் ஒருவரோ சிலரோ கடுமையான பேர்வழிகளாய் இருந்தால் அது ஆச்சரியமல்ல. ஆனால் அரசாங்கம், அதிகாரிகள், போலீஸ் உத்தியோகத்தர் எல்லோருமே அநியாயக்காரர்களாயிருந்தால் அதைப் பொறுக்க முடியாது. அதற்கு நியாயம் சொல்வவும் முடியாது. எல்லோருமே ஒரு சந்தேக நபருக்கு எதிராக அதிவிகாரமான கொடுமைகளையும் மிகக் கேவலமான தண்டனைகளையும் செய்தல் நியாயமாகா.

ஆட்சியாளரின் முன்னிலையிலே போலீஸ் அதிகாரிகள் ஒரு சந்தேக நபரை உருட்டியுருட்டி பலமணி நேரமாக வதை செய்வதானால் தொடர்ந்து பல நாட்களாக இப்படிச் செய்யவிட்டு அதிகாரிகளும் ஆட்சியாளரும் பார்த்துக் கொண்டிருப்பதானால் இந்த நாட்டில் நீதி ஒழிந்தது ஒன்று தான் கருத வேண்டும். இங்கே ஒழுங்கு கிடையாது என்றுதான் கூறவேண்டும். அப்படியானால் கயமரியாதையுள்ள ஒவ்வொரு சுதேசியும் நாட்டின் உரிமையை மதிக்கும் ஒவ்வொருவரும் இந்தக் கடும் தீமை ஒழிக்கப்படும் வரை ஒய்ந்திருக்க முடியாது. ஒவ்வொரு அநியாயக்கார

னுக்கும், ஒவ்வொரு துரோகிக்கும் அவர்கள் செய்த அநியாயத்துக்குரிய தண்டனை வழங்கும் வரை நிம்மதி பெற முடியாது.

இந்த நாட்டின் தீயசெயல்கள் இந்த நாட்டையே தகர்த்துவிடும் போலிருக்கிறது. இந்த நாட்டின் கட்டவிழ்ந்த போக்கு இதை அழித்துவிடும்போல் இருக்கிறது. இங்கே அச்சமற்ற அநியாயங்களும் பயனற்ற சட்டங்களும் உண்டு. எல்லா மானங்களையும் கிழிக்கும் இச்சைகளும் இருக்கின்றன.

இங்கே ஏழைகளுக்கும் பணக்காரர்களுக்குமிடையே ஒரு பெரிய அதள பாதாள இடைவெளியுண்டு. தொழிலாளருக்கும் முதலாளிக்குமிடையில் காதவழிதாரம். பலவாணுக்கும் பலவீனனுக்குமிடையில் பெரிய ஏற்றத்தாழ்வு, ஆட்சியாளருக்கும் பிரஜைகளுக்குமிடையில் பெரிய இடைவெளி.

இந்நாட்டு மக்களே, பகைவர்களின் கூட்டு; விரோதிகளின் தொகுதி. இங்கே நீதியில்லை; நேர்மையில்லை; ஒழுங்கில்லை. இவர்களுக்கிடையே கூட்டுறவில்லை; நன்மையில்லை; அன்பில்லை; பாசமில்லை.

இன்று எகிப்து அழிவுப் பாதாளத்தின் விளிம்பில் நிற்கிறது. இதில் வீழ்ந்துவிடாமல் இந்நாட்டைக் காக்கும் சக்தி இஸ்லாம் ஒன்றுக்குத் தான் உண்டு. உயிர்களை வாழவைக்கப் பொறுப்பேற்க இந்த மார்க்கத்தினால் மாத்திரமே முடியும். உள்ளங்களைத் தூய்மைப்படுத்தி, நிலைமைபைச்சீர்படுத்தி, ஒற்றுமையின் சக்தியை ஒருமைப்படுத்த இதனால் மாத்திரமே முடியும்.

சாந்தியும் நம்பிக்கையும் நிறைந்த ஒரு கரையின் பக்கம் இந்த சமூகத்தைக் கரைசேர்க்கும் பொறுப்பை இஸ்லாம் இன்றுதான் ஏற்க முடியும்.

இஸ்லாத்திற்கும் முஸ்லிம்களுக்கும் இடையில் ஏன் இந்தத் தடை?

மேலே கூறப்பட்ட வற்றிலிருந்து, நாம் எப்படி முரண்பட்ட வாழ்க்கையில் இருக்கிறோம், எவ்வளவு பகைமையோடு வாழ்கிறோம், ஊழல் எப்படி எம்மைத் திணறவைக்கிறது, பிரச்சினைகள் எப்படி எம் கழுத்துகளை நெரிக்கின்றன, என்பவற்றை உணர்ந்து கொள்கிறோம். நாம் அனுபவிக்கும் துன்பங்களுக்கும் நம்மைக் குழப்பிக் கொண்டிருக்கும் பிரச்சினைகளுக்கும் ஒரேபரிகாரம் இஸ்லாம்தான் என்பதை நாமெல்லோரும் நன்கு அறிவோம். எல்லா ஊக்கங்களையும் திருப்திப்படுத்தி எல்லா முற்போக்கு சக்திகளையும் ஒன்றுதிரட்டி செயல்படுத்தும் சக்தி இஸ்லாத்தில்தான் உண்டு என்பதையும் எம்மில் ஒவ்வொரு உணர்வின் உணர்வாளர். இதை நாம் செய்யவும் விரும்புகிறோம். ஆனால் எமக்கும் நாம் விரும்பும் இஸ்லாத்துக்குமிடையில் தடைபோடப்படுகிறது! நாம் எந்த மார்க்கத்தை விரும்புகின்றோமோ எந்த மார்க்கத்தில் மரணிக்கச் செய்வாயாக என்று ஒவ்வொரு கணமும் அல்லாஹ்விடம் வேண்டுகின்றோமோ அந்த மதத்துக்கும் நமக்குமிடையில் பெரிய தடை போடப்படுகிறது.

நாம் சிறுபான்மையிரான நிலையில் இருந்தால், எமக்கும் எம் சன்மார்க்கத்துக்குமிடையில் சில தடைகளிருப்பதை நாம் விளங்கிக் கொள்ளலாம். ஆனால் நாட்டின் முழுசனத் தொகையுமே முஸ்லிம்களாயிருக்கின்றனர். அவர்கள் எல்லோருமே முஸ்லிம்களாக வாழ ஆசைப்படுகின்றனர். அனேக முஸ்லிம்கள் தங்கள் அரசாங்க மதம் இஸ்லாம் என்றே வைத்துக்கொண்டு தன்னை ஒரு ஜனநாயக நாடு என்று கூறக்கொண்டு பெரும்பான்மையோ

ரின் முடிவுப்படியே ஆட்சி நடைபெறும் என்று கூறும் ஒரு சட்டத்தையும் வைத்துக் கொண்டுள்ள ஒரு முஸ்லிம் நாட்டில் தன் பொரும்பான்மையான முஸ்லிம் மக்களுக்கும் இஸ்லாத்துக்குமிடையில் தடை போடப்படுவதுதான் அதிக ஆச்சரியத்தைத் தருகிறது.

எமக்கும் இஸ்லாத்துக்குமிடையே ஏன் தடைபோடப்படுகிறது என்பதை அறிவது அவ்வளவு கஷ்டமான காரியமல்ல. இந்தத் தடையைப் போடுவோர் யார் என்பதை நாம் அறிந்து கொண்டால், எமக்கும் எம் இஸ்லாத்துக்குமிடையே தடைபோடுவது ஏகாதிபத்தியம் தான் என்பதையும் எம்மை இஸ்லாத்தைவிட்டுத் துண்டிப்பது இஸ்லாமிய நாடுகளில் அமைக்கப்பட்டுள்ள ஆட்சி முறைகளே என்பதையும் இலகுவாய் அறிந்து கொள்ளலாம்.

1 - ஏகாதிபத்தியம்

ஏகாதிபத்தியம் இஸ்லாத்தின் இயல்பான விரோதி

இஸ்லாத்தின் முதாலாவது விரோதி ஏகாதிபத்தியமே. இஸ்லாத்தின் சட்டங்களைப் புறக்கணித்து மனிதன் வகுத்த சட்டங்களை வைத்துக்கொள்ள மக்களைத் தயார் பண்ணியதும் ஏகாதிபத்தியமே. இது இபற்கையான பகைமைதான். ஏனெனில் இஸ்லாத்தின் சட்டங்கள் அமூல் நடத்தப்படும் எந்த ஊரிலும் ஏகாதிபத்தியம் நின்று பிடிக்க இயலாது.

ஏனென்றால் ஏகாதிபத்தியம் இஸ்லாமிய நாடுகளை அசுத்தப்படுத்த இஸ்லாம் இடம் கொடுக்கமாட்டாது. இஸ்லாமிய நாடொன்றில் இஸ்லாத்தின் கைதான் மேலோங்கும்.

ஒரு முஸ்லிம் மற்றொருவனுக்கு அடிபணிவதை இஸ்லாம் அங்கீகரிக்கவில்லை. ஏகாதிபத்தியவாதிகளை நாட்டைவிட்டே அகற்றும்வரை தொடர்ந்து அறப்போர் செய்ய வேண்டுமென்று இஸ்லாம் வற்புறுத்துகிறது.

ஏகாதிபத்திய வாதிகளின் உடைமைகளையும் உயிரையும் பறிக்க இஸ்லாம் அனுமதிக்கிறது. ஏகாதிபத்திய வாதிகளின் குருதியை ஒட்டுவதும் ஆகும். அவர்களின் செல்வத்திருந்து முஸ்லிம்கள் எடுப்பவை முஸ்லிம்களுக்கு ஹலால் ஆகும். இவற்றை முஸ்லிம்கள் உளத் தூய்மையோடு செய்தால் இது ஒரு பரிசுத்தமான செயலாகி இதனால் இறைவனின் அன்பையும் பெறலாம்.

ஏகாதிபத்திய வாதிகளைத் தலைவர்களாக்கிக் கொள்வதையும் அவர்களுக்கு அன்பு காட்டுவதையும் இஸ்லாம் அனுமதிக்கவில்லை. ஏகாதிபத்தியத்தை எதிர்க்கவும் வெறுக்கவும் வற்புறுத்துகிறது. இப்படியான சூழலில் எப்படி ஏகாதிபத்தியம் வாழ முடியும்.

இஸ்லாமிய நாடொன்றுக்கு விரோதமாகப் போர் தொடுப்போருக்கு எதிராக அணிதிரளும்படி உலகமுஸ்லிம்களை இஸ்லாம் வற்புறுத்துகிறது. ஆகவே இஸ்லாமிய சட்டங்களை நிலை நிறுத்துதல் என்றால் ஏகாதிபத்தியத்துக்கு எதிராக முஸ்லிம்களை ஒன்று திரட்டல் என்றுதான் பொருள். ஓர் இஸ்லாமிய நாட்டை எதிர்ப்பது ஏகாதிபத்திய வாதத்தால் சாத்தியப் படலாம். ஆனால் எல்லா முஸ்லிம் நாடுகளும் ஒன்று படுவதையும் ஒற்றுமைப்படுத்தலையும் தடுக்க முடியாது.

முஸ்லிம்களிடம் சக்தியிருக்கும் வரை அவர்கள் ஏகாதிபத்திய வாதிகளுடன் எவ்வித உடன்படிக்கையும் செய்யக் கூடாது. ஏனெனில் அது ஒரு கட்டத்தில் போராக மாறிவிடும். அல்லது ஏகாதிபத்தியம் இருக்கும் காலமெல்லாம் நிலையான யுத்தமாகவே இருக்கும்.

தமக்குப் போதிய பலமில்லாத சந்தர்ப்பத்தில் மாத்திரம் தற்காலிகமான ஒப்பந்தம் செய்துகொள்ள இஸ்லாம் அனுமதிக்கிறது. ஆனால் தமக்குத் தீமை செய்யப்படும் என்றோ சதி செய்யப்படும் என்றோ அஞ்சப்படுமானால் அத்தகைய ஒப்பந்தத்தைத் தூக்கி எறியவேண்டும். ஆகவே

முஸ்லிம்கள் ஏகாதிபத்திய வாதிகளுடன் ஒரு காலக் கெடுவுக்கேயன்றி ஒப்பந்தம் செய்துகொள்வதை இஸ்லாமிய சட்டம் அங்கீகரிக்கவில்லை. இத்தகைய உடன்படிக்கையும் முஸ்லிம்களின் நலன் கருதி புறக்கணிக்கப் படலாம்.

இஸ்லாம், வட்டிவகைகளையும், நாடுபிடித்தலையும் சுரண்டலையும் முற்றாகத் தடைசெய்கிறது. ஏகாதிபத்தியமோ இத்தீய செயல்களின் மீதே நிலை பெற்றிருக்கிறது. வட்டியும் சுரண்டலும் நாடுபிடித்தலும் இல்லையென்றால், ஏகாதிபத்தியத்தால் ஏகாதிபத்திய வாதிகளுக்கு ஒருப்பயனும் இல்லை. இத்தகைய காரணங்களுக்காகத்தான் முஸ்லிம்களைவிட்டு இஸ்லாமிய சட்டங்களைப் பிரித்து வைப்பதில் ஏகாதிபத்தியம் மிகவும் அக்கறை காட்டுகிறது. இஸ்லாமிய சட்டத்தைவிட்டு மக்களை எட்டித்தள்ளி வைக்காத வரை எந்த நாட்டிலும் ஏகாதிபத்தியம் தலை காட்ட முடியாது. இஸ்லாமிய ஆட்சியை ஒழித்துக் கட்டாமல் எந்த நாட்டிலும் ஏகாதிபத்தியம் நிலைத்ததில்லை.

இஸ்லாத்தை எதிர்ப்பதில் ஏகாதிபத்தியத்தின் வழிமுறைகள்

முஸ்லிம்களை இஸ்லாத்தை விட்டுப் பிரித்து வைப்பதில் ஏகாதிபத்திய வாதிகள் பல உபாயங்களைக் கையாள்கின்றனர். அவற்றில் ஒன்றுதான் முஸ்லிம் ஆட்சியாளர்களுக்கு இஸ்லாத்தின்மீது வெறுப்பையூட்டி இஸ்லாமிய சட்டங்களுக்குப்பதில் தங்கள் சொந்த சட்டங்களை அமுல் நடத்த ஊக்குவித்தல். இதுதான் நாகரீகமான ஒரு சமுதாயத்தை உருவாக்கச் சிறந்த வழி என்ற மந்திரத்தை ஓதல். ஆனால் உண்மையில் இது மக்களை அழிவின் பாலும் குழப்பத்தின் பாலும் வீழ்ச்சியின் பக்கமுமே இட்டுச் செல்கிறது. ஏகாதிபத்திய வாதிகளுக்கு வேண்டியதெல்லாம், தங்களை முஸ்லிம்கள் எதிர்க்கும் நிலை உருவாக இடம் கொடுக்காதிருத்தலே. “அல்குர்ஆன் இஸ்லாமிய நாடுகளில் இருக்கும் வரை ஆங்கிலேயரின் சாம்ராச்சியம் இஸ்லாமிய நாடுகளில் நிலைகொள்ள மாட்டாது” என்று ஒரு ஆங்கிலேய அமைச்சர் கூறியதன் கருத்து இது

தான். ஏகாதிபத்தியம் இஸ்லாத்துக்கு எதிரான வேலைகளில் முஸ்லிம்களின் உதவியை நாடுவதில்லை. சமயக் கைங்கரியங்களில் ஈடுபட வந்துள்ள கிரிஸ்தவ சமயக் குரவர்களுையே உபயோகிக்கின்றது. இவர்களே கூறுகிறார்கள். முஸ்லிம்களை இஸ்லாத்திலிருந்து பிரித்து விடுவதும் இஸ்லாத்துக்கு எதிராகத் தூண்டுவதும் மிகவும் கஷ்டமான காரியம் என்று. ஆகவேதான் முஸ்லிம்களை மிகவும் மெதுவாக ஆமை வேகத்தில் இஸ்லாத்துக்கு எதிராக இயங்குவதற்கு ஒரு நுணுக்கமான திட்டத்தை வகுத்தார்கள். ஏனெனில் முஸ்லிம்கள் தம் சமயத்திலிருந்து ஒரு அடி அகன்றால் அதுவும் அவர்கள் உணர முடியாத முறையில் நிகழ்ந்தால் அது பெரும் சாதனையாகக் கருதப்பட்டது. இப்படியே அவர்கள் உணராமலே இஸ்லாத்தை விட்டு அப்புறப்படுத்தி விட்டால் அவர்களே இஸ்லாத்தின் எதிரிகளாக மாறிவிடுவார்கள்.

கிரிஸ்தவ பிரச்சாரகர்கள், தங்கள் பாடசாலைகளிலும் கல்லூரிகளிலும் கற்கும் முஸ்லிம் மாணவர்களின் மனங்களில் சமயம்வேறு, கல்விவேறு என்ற கருத்தை நன்றாக ஊன்றி விடுகின்றனர். மனித முன்னேற்றத்துக்கு உயிர் நாடியான கல்வியை சமயம் எதிர்த்தே வந்திருக்கிறது என்றும் தங்கள் கிறிஸ்தவ சமய சரித்திரத்திலிருந்து ஆதாரங்களைக் கூறிப் பதித்து விடுகின்றனர். முஸ்லிம்கள் இவ்வளவு பின்தங்கியமைக்குக் காரணமும் இவர்களின் சமயப்பற்றும் உலக விவகாரங்களில் சமயத்தீர்ப்பை ஏற்ற தும்தான் என்றும் நம்பவைத்து விடுகின்றனர். ஆகவே சமயத்தையும், அரசியலையும் பிரித்துவிடும் வரை ஐரோப்பியரைப் போன்று ஒரு சமய சார்பற்ற நாகரீகமான ஆட்சிமுறை வகுத்துக் கொள்ளும்வரை முஸ்லிம்கள் முன்னேற முடியாது என்ற கொள்கையை முஸ்லிம் மாணவர்கள் முற்றாக நம்பும்வரை ஊட்டி விடுகின்றனர். இந்தக் கொள்கையைத்தான் ஏகாதிபத்தியவாதிகளும் கிறிஸ்தவப் பிரச்சாரகர்களும் மிகவும் ஒற்றுமையாகி நுணுக்கமாகப் பின்பற்றி வந்தார்கள்.

இவ்விடியத்தில் கிறிஸ்தவப் போதகர்கள் ஓரளவு வெற்றி பெற்றார்கள் என்றே கூறவேண்டும். ஏனெனில் இவர்களின் கல்லூரிகளிலிருந்துதான் ஏகப்பட்ட இஸ்லாமியத் தலைவர்கள் பட்டம்பெற்று வெளியேறினர். ஏன்? ஏராளமான எழுது வினைஞர்களும் இக்கல்லூரிகளின் உற்பத்தியே. இவர்கள் எல்லோரும் தங்கள் குருமாரின் போதனைப் படியே நடந்தனர். முஸ்லிம்களின் சிந்தனைகளில் நஞ்சு களந்தார்கள். ஏகாதிபத்தியமும் கிறிஸ்தவப் பிரசாரகர்களும் தீட்டிய வழியின்பால் மக்களைத் திருப்பினார்கள்.

சில முஸ்லிம் எழுத்தாளர்களையும், அவர்களின் பேனாக்களையும் சில்லறை விலைக்கு வாங்கிய ஏகாதிபத்தியமும் கிறித்தவப் போதர்களும் அவற்றை இஸ்லாத்துக்கு எதிராக எழுதத் தூண்டிவிட்டனர். உலக விவகாரங்களில் சன்மார்க்கத்தை ஒதுக்கிவிட்டால் எவ்வளவு அழகாயிருக்கிறது பாருங்கள் என்று கூலிக்கு மாறடிக்கும் அவ்வெழுத்தாளர்கள் எழுதலாயினர். ஐரோப்பியரைப் போன்று அரசியலிலிருந்து சமயத்தை ஒதுக்கிவிட்டால் என்ன அருமையான ஆட்சி நடத்தலாம் என்று செஞ்சோற்றுக்கடனுக்கு எழுதலாயினர். இவ்வாறு இஸ்லாத்துக்கும் முஸ்லிம்களுக்குமிடையே இடைவெளி விரிவடைந்த அளவுக்கு ஏகாதிபத்தியம் இஸ்லாமிய நாடுகளில் உறுதியானது.

சமய பாடங்களைப் பாடசாலைகளில் கற்பிக்கக் கூடாது என்ற தடை, இவ்வேகாதிபத்தியப் போக்குக்குப் பெரிய தொரு உதவியாக அமைந்தது. எல்லாப் பாடநூல்களும் ஐரோப்பிய நூல்களின் மொழிபெயர்ப்பாய் அமைந்தமை மேலும் சாதகமாயிருந்தது. கல்விப் பொறுப்புக்களும் மேற்பார்வையும் அக்காலத்தில் ஐரோப்பிய கிறிஸ்தவப் பிரசாரகர்களின் கையில் ஒப்படைக்கப்பட்டமை பழம் நழுவிப் பாலில் விழுந்தது போலிருந்தது. எனவே முஸ்லிம்களுக்கு கூட்டங்கூட்டமாக ஏகாதிபத்திய கிறிஸ்தவப் போக்கு ஊட்டப்பட்டது. பாடசாலைலும் கல்லூரிகளிலும் கற்றுத்தேறி வெளியாகும் மாணவரிடம் சமய அறிவு மிகவும் சொற்ப

மாயிருந்தது. இவ்வற்ப அறிவைக் கொண்டு சமய அடிப்படையில் அரசியலையோ பொருளியலையோ சமூகவியலையோ பார்க்க இவர்களால் முடியவில்லை. உலகவிவகாரங்களைவிட்டு சமயத்தை ஒதுக்கிவைக்கத்தான் இவர்களால் முடிந்தது. சமயம் மனிதனுக்கும் அவனுடைய இறைவனுக்குமிடையில் மட்டும் உள்ள ஒருவகைத் தொடர்பு என்பதைத்தவிர வேறு எதுவும் சமயம்பற்றி இவர்களுக்குத் தெரியவில்லை. சமயத்தை விட்டு சமூகத்தை ஒரு அடிகாப்பாற்றினால் அதனால் சமூகம் ஒரு அடி முன்னேறி நாகரீகம் பெற்றுவிடும் என்று நம்பினார்கள். இத்தகைய திருக்கூட்டம்தான் பிறிதொரு காலத்தில் முஸ்லிம்களின் தலைவர்களாகவும் அதிகாரிகளாகவும் வந்தார்கள். சமூகத்தின் சகல பொறுப்புக்களையும் கையேற்றனர். ஆகவே இவர்கள் பழக்கப்பட்ட அந்தச் சக்கரத்திலேயே சுழன்றார்கள். தங்கள் மேனோட்டுக் குருமாருக்கு பக்தியுள்ள சீடர்களானார்கள். பல விஷயங்களிலும் சிந்தனையோடு ஆராயும் பாக்கியத்தை ஒரு சிலர்தான் பெற்றனர். இவ்வொரு சிலர்தான் நாம் ஐரோப்பிய ஏகாதிபத்தியத்துக்கும் கிறித்தவப் போதகர்களுக்கும் கைப்பொம்மைகளாகத்தானே இருக்கிறோம் என்று உணர்ந்தார்கள்.

அரசியலையும் சமயத்தையும் பிரித்தல்

சமயத்திலிருந்து அரசியலைப் பிரித்துவிட்டமையால்தான் ஐரோப்பா இவ்வளவு முன்னேற்றமடைந்தது என்று கூறப்பட்டபோது இக்கூற்றை முட்டாள்தனமாகவே முஸ்லிம்கள் நம்பினார்கள். ஏனெனில் ஐரோப்பியர்கள் பின்பற்றி வந்த கிறிஸ்து சமயம் ஆட்சி முறை பற்றியோ நிர்வாகம் பற்றியோ எவ்வித அடிப்படைகளையும் கொண்டுவரவில்லை. ரோமசாம்ராச்சியத்தின் காலத்திலேதான் இந்த சமயம் வந்தது. அந்த ஆட்சிதான் இவ்வேதத்தைப் பேணிப்பாது காத்து மக்களுக்கிடையே வளர்த்தது. இந்த ஆட்சிக்கு ஒரு சட்டதிட்டம் இருந்தது. அதுதான் ரோமன் சட்டம் (Roman Law) இதை அடிப்படையாக வைத்தே ஐரோப்பிய சட்டங்கள் யாவும் இயற்றப்பட்டன. இதன்படிக்கு அரசியல் சட்

டங்களில் சமயத்துக்கு எவ்வித இடமும் இருக்கவில்லை. அத்துடன் கிரிஸ்து சமயமும் எவ்வித சட்டத்தையும் கொண்டு வரவுமில்லை. ஆனால் அரசியலே சமயத்தையும் வளர்க்கும் பொறுப்பை ஏற்றிப்போது அவர்களின் அரசியற் சட்டங்களில் இந்த மாற்றத்துக்குப் பொருத்தமான சில சட்டங்களையும் சேர்க்கவேண்டியேற்பட்டது. அப்பால் ஒரு காலம் வந்தது, அங்கே தேவாலயக் குரவர்கள் தங்கள் ஆதிக்கத்தைத் துஷ்பிரயோகம் செய்து அரசியலில் ஊடுருவி தங்கள்மீது மக்கள் வைத்திருந்த நம்பிக்கையையும் கெடுத்துக்கொண்டார்கள். தங்கள் மனோ இச்சைகளின் போக்கில் நடந்தார்கள். நினைத்ததையெல்லாம் செய்தார்கள். அப்பால் இவற்றையெல்லாம் சமயத்தின் போர்வையால் மூடிக்கொண்டார்கள். சமயத்தின் பெயரால் இவர்களுக்கு மக்கள் தலைசாய்க்கவேண்டுமென்று விரும்பினார்கள். அரசியல்வாதிகளையும் சிந்தனையாளர்களையும் சமயத்தைக் காட்டி வென்றுவிட எண்ணினார்கள். ஆனால் வெற்றி மறுபக்கம் போய்விட்டது. எனவே சமயக்குரவர்கள் எல்லோரையும் அரசியலிலிருந்தும் ஆட்சியிலிருந்தும் விலக்குவதுடன் முடிந்தது இந்தப் போராட்டம்.

எனவே ஐரோப்பாவில் உண்மையான போராட்டம் சமயத்துக்கும் அரசியலுக்கும் இடையில் அல்ல நடந்தது உண்மையில் அதிகாரப்போராட்டம்தான். உண்மையில் ஐரோப்பாவில் நடந்த போராட்டம் சமயத்துக்கும் அரசியலுக்கும் இடையில் அல்ல. உண்மையில் அரசியல்வாதிகளின் பேராசைகளுக்கும் சமயவாதிகளின் பேராசைகளுக்குமிடையேதான் அங்கே போர் நடந்தது. சமயத்தின் பெயரால் அட்டகாசம் செய்தோருக்கும் இனவாதத்தின் பெயரால் அட்டகாசம் செய்தோருக்குமிடையே போர். இதற்குச் சரியான ஆதாரம் என்னவெனில் இன்றும்சூட ஐரோப்பியச் சட்டங்கள் இப்பிரிவினைக் கருத்தினால் தாக்கப்படாதிருந்தலாகும். தேவாலயப் பெரியார்கள் தங்கள் ஆதிக்கத்தை நிரந்தமாக்கிக் கொள்வதற்காக இடைக்காலத்தில் சொருகியவை மாத்திரமே அச்சட்டங்களிலிருந்து அகற்றப்பட்டுள்ளன. மஸீஹ் (அலை) அவர்களின் காலத்திலிருந்த ரோமன்

சட்டங்களில் காணப்பட்ட சமயப் போக்குகள் ரோமன் சட்டத்திலிருந்து அதிகமாக மாற்றப்படவில்லை. காலத்தின் பழக்க தோசங்களால் ஓரிரு விஷயங்கள் மாறியிருக்கலாம்.

ஐரோப்பாவில் சமயத்தையும் அரசியலையும் பிரித்து வைப்பதில் பின்பற்றப்பட்ட சகல முயற்சிகளிலிருந்தும் பெறப்பட்ட பயனை இரண்டு அம்சங்களில் சுருக்கலாம்.

ஒன்று: சமயக்குரவர்கள் தங்கள் சமய ஆதிக்கத்தைக் காத்துக் கொள்வதற்காக உலக விவகாரங்களில் வைத்துக் கொண்டிருந்த ஆதிக்கத்தை இழந்தமை.

மற்றொன்று: சமய சுதந்திரப் பிரகடனம். முன்பு சமயக்குரவர்கள் ஒரு குறிப்பிட்ட சமயத்தையே பின்பற்றும் படி மக்களை வற்புறுத்தி வந்தார்கள். இவர்களின் ஆதிக்கம் ஒழிந்ததும் மக்கள் தாம் விரும்பிய சமயங்களைப் பின்பற்றலாயினர்.

இவ்விரண்டு அம்சங்களின் தோற்றத்தில் சமயத்துக்கும் ஆட்சிக்குமிடையில் எவ்விதப் பிரிவினையும் இல்லை. ஏனெனில் ஆட்சி, சமயத்தின் அடிப்படையில் அமைவதனால் சமயஅறிஞர்களுக்கு விசேட அதிகாரம் எதுவும் இருக்கவேண்டிய தில்லை. அந்தச் சமயத்தைப் பின்பற்றும்படி மக்களை வற்புறுத்தவேண்டியதுமில்லை. இதற்கு சிறந்த எடுத்துக்காட்டாக இஸ்லாம் இருக்கிறது. அதாவது, அரசியல் அமைப்பு இஸ்லாமிய அடிப்படையில் இருக்கவேண்டும் என்று இஸ்லாம் வற்புறுத்துகிறது. ஆட்சியும், அரசியலும், நிர்வாகமும், சட்டமியற்றலும், சமூக வாழ்வின் சகல அம்சங்களுமே இஸ்லாமிய ஷரீஅத்திலிருந்து எடுக்கப்படவேண்டுமென்கிறது. ஆனால் இஸ்லாமிய அறிஞர்களுக்கோ பிக்ஹுக்கலை வல்லுணருக்கோ எவ்வித விசேட அதிகாரத்தையும் கொடுக்கவில்லை. இவ்விஷயத்தில் அவர்களுக்கு ஏனைய மக்களைவிட எவ்வித சிறப்பும் கொடுக்கவில்லை. அதே வேளையில் இஸ்லாம், சமய சுதந்திரத்தை அக்கறையோடு பாதுகாக்கிறது. எந்த ஒரு நபரும் எந்த ஒரு கோட்பாட்டின்மீதும் வற்புறுத்தப்படக்

கூடாது என்கின்றது. “சமயத்தில் வற்புறுத்தல் இல்லை” என்பது அல்குர்ஆன் வசனம். “அவர்களை அவர்களின் சமயத்திலேயே விட்டுவிடுமாறு ஏவப்பட்டுள்ளோம்” என்பது அல்லாஹ்வின் தூதர் முஹம்மத் (ஸல்) அவர்களின் வாக்கு.

இஸ்லாத்தை ஐரோப்பாவுடன் ஒப்புநோக்க முடியாது

இதுதான் அன்றைய ஐரோப்பா இருந்த நிலை. இஸ்லாமிய நாடுகளின் நிலை முற்றிலும் வேறுபட்டது. ஏனெனில் இந்நாடுகளில் பின்பற்றப்படும் சமயம், வாழ்க்கையின் சகல கோணங்களிலும் கட்டாயம் பின்பற்றப்படவேண்டிய தெளிவான அடிப்படைகளையும் விளக்கமான விதிமுறைகளையும் கொண்டது. இந்த சட்ட அடிப்படைகளும், விதிமுறைகளும் ஒரு பூரணமான தெளிந்த சட்டயாக்கமாக இருக்கிறது. அதுதான் இஸ்லாமிய ஷரீஅத். இந்தச் சட்டயாக்கம் பதிமூன்று வருடங்களாக இஸ்லாமிய நாடுகளை மிகச் சிறப்பான முறையில் ஆட்சி செய்து வந்துள்ளது. எனவே, அரசியலும் இஸ்லாத்தில் ஓர் அம்சமாயிருக்க, அதை அரசியலிலிருந்து அகற்றிவிடுதலும், முஸ்லிம்கள் பின்பற்றும் இஸ்லாமிய ஷரீஅத்தை ஒதுக்குதலும், அந்த இடத்தில் மனிதன் வகுத்த சட்டங்களை வைத்துக்கொள்ளலும் நிச்சயமாக இஸ்லாத்தை எதிர்த்தலாகும். முஸ்லிம்களின் இதயங்களிலிருந்து அதை எடுத்துப் போடுவதாகும்.

ஐரோப்பிய நாடுகளுக்கு முஸ்லிம் நாடுகளை ஒப்பிட எந்த நியாயமும் இல்லை. ஏனெனில் மனித இனத்துக்கு மிகவும் பொருத்தமான ஒரு ஷரீஅத்தை இஸ்லாம் கொண்டு வந்து அதைப் பின்பற்றும்படியும் ஏவியது. ஆனால் கிறிஸ்து சமயம் அப்படி எதையும் கொண்டுவரவில்லை. அரசியலை சமயத்தின் ஒரு பகுதியாகக் கணிக்கிறது இஸ்லாம். ஆனால் கிறிஸ்து வேதம் அப்படிக்கணிக்கவில்லை. சமயத்தையும் அரசியலையும் பிரித்துவிட்டதனால் கிறிஸ்தவ சமயம் புறக்கணிக்கப்படவில்லை. கிறிஸ்தவர்கள் வேறொரு புதிய சட்டதிட்டத்தைப் பின்பற்றவும் இல்லை. ஆனால் இஸ்லாமிய நாடுகளில் சமயத்தை அரசியலிலிருந்து பிரித்தமை இஸ்

லாத்தைப் புறக்கணிக்கவும் முஸ்லிம்கள் பிறரின் சட்டதிட்டங்களைப் பின்பற்றவும் செய்தது. அத்துடன் ஒரு சமயக் குரவரின் ஆதிக்கமும் லோகாயதவாதிகளின் ஆதிக்கமும் அதி காரத்தைக் கைப்பற்றப் போட்டிபோடும் நிலையும் இஸ் லாமிய நாடுகளில் இருக்கவில்லை. மாறாக இம்மை மறுமை விவகாரங்களைத் தன்னகத்தே கொண்ட ஒரே ஆதிக்கம்தான் இஸ்லாமிய நாடுகளில் இருந்தது. சமயத்தை ஆட்சியாகவும் ஆட்சியைச் சமயமாகவும் கருதும் இரண்டறக் கலந்த இஸ் லாமிய ஆட்சி முறையே இந்நாடுகளில் இருந்தன. எனவே இவ்விருவகையான நாடுகளையும் ஒப்பிடுதல் நியாய மாகுமா?

சமயம் ஒரு பிற்போக்கு சக்தியல்ல

சமயம், மக்களைப் பின்தங்கவைக்கும்; அது முன்னேற்றத் துக்குத் தடையானது எனக்கூறும் ஏகாதிபத்தியவாதிகளின் கூற்றுக்கு அவர்களே முரணாக இருக்கின்றனர். ஏனெனில் அவர்களின் நாடுகளில் சமயத்தைப் பின்பற்றிக்கொண்டே இருக்கின்றனர். சமயத்தை ஒழித்துக் கட்டிய ஓர் ஏகாதிபத் திய நாட்டையாவது காணமுடியவில்லை. அம்மட்டல்ல ஐரோப் பிய ஏகாதிபத்திய நாடுகளும் அமெரிக்கச் சுரண்டல் நாடு களும் இஸ்லாமிய நாடுகளில் கிறிஸ்து சமயப் பிரச்சாரத் துக்காக ஆண்டுதோறும் பல கோடிப் பவுண்டைச் செலவிடு கின்றன. உண்மையாகவே சமயம் முன்னேற்றத்துக்குத் தடையானது என்றால், இவர்கள் தங்கள் நாடுகளில் சம யத்தைத் தடைசெய்து அதிசிக்கிரம் முன்னேறியிருக்கலாமே. கோடிக்கணக்கான டாலர்களையும் பவுண்டையும் வேறு பய னுள்ள வேலைகளில் இவர்கள் செலவழித்திருக்கலாமே!

எந்தச்சமயம் பிற்போக்குச்சக்தியாயிருந்தாலும் இஸ் லாத்தின் இயல்பிலேயே அது முற்போக்குச் சக்திகளைத் தன் னகத்தே கொண்டுள்ளது. ஒரு முஸ்லிம் கௌரவம், தலை மைத்தனம், மேம்பாடு, சக்தி என்பவற்றுடன் திகழவேண் டும் என்றுதான் இஸ்லாம் கூறுகிறது; சோம்பேறியாகாமல் பாடுபட வேண்டும் என்றுதான் கூறுகிறது. நன்மை, உதவி,

ஒத்தாசை, அன்பு என்பவற்றைக் கைக்கொள்ள வற்புறுத்து கிறது. சம்பூரண சமத்துவம், சகோதரத்துவம், நீதி, நேர்மை என்பவற்றின்மீதே சமூகத்தைக் கட்டியெழுப்ப விரும்புகிறது. அச்சம், அறியாமை, பலவீனம், வறுமை, என்பவற்றிலிருந்து விடுதலை பெற்று வாழவே அது அழைக்கிறது. அடந்தேறல், சுயநலம், சுரண்டல், நாடுபிடித்தல், தீமை செய்தல், அநீதி என்பவற்றை அறவே வெறுக்கிறது. அல்லாஹ் அருளிய படியே மனிதன் இஸ்லாத்தைப் பின்பற்றினால், முழு உலகமும் இஸ்லாம் மயமாகி, எல்லாப் பிரச்சினைகளும் தீர்ந்து, எல்லோரும் ஒன்றுபட்டு வாழும் அச்சமற்ற ஒரு வாழ்க்கை முறையைக் காணலாம்.

ஏகாதிபத்தியப் பிடிவாதம்

இஸ்லாமிய நாடுகளில் தன் நோக்கத்தை ஓரளவு அடைந்து கொண்ட ஏகாதிபத்தியவாதிகள், இஸ்லாம் உயிருடனிருக்கும்வரை தமக்கு நிம்மதியாய் வாழமுடியாது என்பதையும், இஸ்லாத்துக்கு அதிகாரம் இருக்குமிடத்தில் தமக்கு அதிகாரம் கிடையாது என்பதையும் நன்கு உணர்ந்திருக்கிறார்கள். ஆகையினால்தான் இவர்கள் இஸ்லாத்தைப் பற்றி பயப்படுகிறார்கள். ஒரு சிறு இஸ்லாமியசங்கம் தோன்றினாலும் அது தங்கள் படுக்கையில் முள்ளைப் போட்டுவிடும் என்றும் அஞ்சுகிறார்கள். மாபெரும் அரசியற் கட்சியை அமைத்தாலும் இவ்வளவு பயப்படமாட்டார்கள். ஏனெனில் அரசியற்கட்சிகள் உலக சுகபோகங்களையே தேடும் அதுதான் ஏகாதிபத்திய வாதிகளின் பிடியில் இருக்கிறதே. ஆனால் உண்மை முஸ்லிம் அறப்போரில் இறங்கி ஏகாதிபத்திய வாதிகளைத் தீர்த்துக்கட்ட முனைகிறானே, அந்தப்பயம்தான்!

முஸ்லிம் நாடுகளில் தூங்கிங்கிடந்த இஸ்லாம் விழித்துக் கொண்ட பிறகு, ஏகாதிபத்தியத்தின் விளையாட்டு முஸ்லிம் களுக்குத் தெளிவான பிறகு, அநேக நாடுகளில் ஆட்சி செய்தோரைத் தமவசப்படுத்துவதில் ஏகாதிபத்திய வாதிகள் வெற்றிகண்டார்கள். இதன்முலம் இஸ்லாமிய பிரசாரகர்களை அடக்கி ஒடுக்கிறார்கள். ஆனால் இவ்விஸ்லாமிய வீரர்கள் சரணடையவோ, தலை குணியவோ சமாதான ஒப்பந்தம் செய்து

கொள்ளலோ இணங்கவில்லை. பொறுமையாக நின்று ஏகாதிபத்தியத்தை எதிர்ப்பதுடன், ஏகாதிபத்தியவாதிகளின் பிடியில் சிக்கிய முஸ்லிம் ஆட்சியாளர் செய்த அநியாயங்களையும் சகித்துக்கொண்டார்கள். ஏகாதிபத்தியப் போராட்டமும் ஆட்சியாளரின் அக்கிரமங்களும் நாட்டுமக்களின் கண்களைத் திறந்துவிட்டன. கசப்பான உண்மைகளைக் கண்டு கொண்ட மக்கள், ஏகாதிபத்தியவாதம் இஸ்லாத்தையே அச்சுறுத்துகிறது என்பதைத் தெளிவாக அறிந்து கொண்டார்கள். இதுதான் அநேக மக்களை இஸ்லாமிய சிந்தனையாளர்களாகவும், பிரச்சாரகர்களாகவும் மாற்றியமைத்த சக்தியாகும்.

கடும் போராட்டம்

இன்று இஸ்லாத்துக்கும் ஏகாதிபத்தியத்துக்குமிடையே கடும் போர் நடந்து கொண்டிருக்கிறது. இதில் இஸ்லாம் வெற்றி பெறுவதும் ஏகாதிபத்தியம் படுதோல்வியடைவதும் திண்ணம்.

ஏகாதிபத்தியம் இன்று மிகவும் ஆபத்தான நிலையில் இருக்கிறது. பொதுவுடைமையின் தாக்குதலுக்கு அதனால் நின்று பிடிக்க முடியவில்லை. பொதுவுடைமைக் கொள்கையை ஒழித்தல் இஸ்லாத்தினால் மாத்திரமே சாத்தியமாகும் என்பதையும் ஏகாதிபத்தியம் நன்கு உணர்ந்துள்ளது.

இப்பொழுது ஏகாதிபத்தியம் இருதலைக் கொள்ளியில் அகப்பட்ட ஏறும்பாக உள்ளது. ஒருபக்கம் பொதுவுடைமைக் கொள்கையின் பயங்கர வளர்ச்சி. இது வெற்றிபெற்றால் முதலாளிகளெல்லாம் அடிமைகளாக நேரிடும். காலனித்துவம் காற்றிற் பரந்துவிடும். ஆண்டவர்கள் ஆளப்படுவார்கள். மறுபக்கம் இஸ்லாத்துடன் சமாதானம் பூண்டு அவர்களின் பிரசாரத்துக்கு இடம் கொடுத்தால் அது நிச்சயமாகப் பொதுவுடைமைக் கொள்கையை ஒழித்துவிடும். அதே வேளையில் முஸ்லிம் நாடுகளில் ஏகாதிபத்திய வாதிகளின் செல்வாக்கும் ஆதிக்கமும் நிலை பெறமுடியாது.

அந்த நிலைவந்தால் ஏகாதிபத்தியம் தன் தாய்நாட்டுடன் கருங்கிவிடும். பசியும் பட்டினியும் தான் மிஞ்சும். ஆதிக்கமும் செல்வாக்கும் காற்றோடு பறந்துவிடும்.

பொதுவுடைமை வாதத்துக்கு எதிராகப் போர் தொடுக்க முஸ்லிம்களையெல்லாம் தன் அணியிற் திரட்டிக் கொள்ளலாம் என்று ஏகாதிபத்திய வாதம் கனவு காண்கிறது. இதற்காக பொதுவுடைமைத் தத்துவத்தில் உள்ள 'கடவுளில்லை' யென்னும், கொள்கையைக் காட்டி முஸ்லிம்களைப் பயமுறுத்துகிறது. இது ஏகாதிபத்தியத்தின் இனிமையான கனவுதான். ஆனால் முஸ்லிம்களைப் பொறுத்தவரை அல்லாஹ்வின் கிருபையால் இந்தக்கனவு பலிக்கப்போவதில்லை.

நிச்சயமாக இஸ்லாம், முதலாளித்துவத்தையும் பொதுவுடைமைக் கொள்கையையும் முற்றாக வெறுக்கிறது. ஏனெனில் இவ்விரண்டு கொள்கைகளும் முஸ்லிம் நாடுகளில் தலைதூக்குவதற்காக கரும் போர் செய்து கொண்டிருக்கின்றன. எந்த ஓர் எதிரியின் பக்கம் சார்வதினாலும் இஸ்லாம் எவ்வித நன்மையும் அடையப்போவதில்லை. ஏனெனில் இருவரும் எதிரிகள் என்ற நிலையில் எவருக்கு உதவி செய்தாலும் இறுதியில் நமக்குத் தோல்விதான் என்பது நிச்சயம். ஓர் எதிரியை மற்ற எதிரியிடமிருந்து காப்பாற்றி விடுவதில் என்ன பயனை அடையமுடியும். ஆனால் இரண்டு எதிரிகளும் தமக்கிடையே போராடுவதை அவதானித்துக்கொண்டிருந்தால் தீமை ஏற்படாவிட்டாலும் சிலவேளை நன்மை ஏற்பட இடமுண்டு என்று கருதுகிறது இஸ்லாம்.

முதலாளித்துவமும், பொதுவுடைமையும் கடும் போரில் இறங்கிய தருணம்தான், இவ்விரண்டு சக்திகளிலிருந்தும் விடுபட்டுக் கொள்ள இஸ்லாம் பயன் படுத்த வேண்டிய சந்தர்ப்பம். இதற்கு நல்ல உதாரணம் ஒன்று கூறலாம். இரண்டு திருடர்கள் ஒரு மனிதனின் பொருளைத் திருடி அதைப் பங்கு போட்டுக் கொள்வதில் சண்டை பிடித்துக் கொண்டிருந்தனர். இவ்வேளையில் பறிகொடுத்த மனிதன் எவர்பக்கம் சேர்ந்து சண்டைபிடித்தாலும் அது புத்தி

சாலித்தனமாகாது. சண்டை நடக்கும் தருணத்தைப் பயன்படுத்தித் தன் பொருளைத் தூக்கிக் கொண்டு தப்பிவிடுவது தான் புத்திசாலித்தனம்.

உண்மையான முஸ்லிம்கள் ஏகாதிபத்திய வாதிகளின் குற்றங்களையும் குறைகளையும் மறைக்க முடியாது. இஸ்லாமிய நாடுகளில் தம் ஆதிக்கத்தை நிலைநாட்ட முனையும் இவர்களை நம்பவும் முடியாது. எனவே ஏகாதிபத்தியம் தனியே போராடி வெற்றி பெற்றுக் கொள்ளட்டும். உலக முஸ்லிம்கள் யாவரும் தங்கள் எதிர்கால சுபீட்சத்திற்காகத் தாமே போராடுவது அவசியம். அதற்குரிய காலம் வந்து விட்டது. ஆம்! முஸ்லிம்கள் வெற்றிப் பாதையில் நடை போடும் காலம் வந்துவிட்டது. ஏகாதிபத்தியமும் பொதுவுடைமையும் இறுதிவெற்றி யாருக்கு என்று உணரும் காலம் வெகு தூரத்திலில்லை!

2. இஸ்லாமிய அரசாங்கங்கள்

இஸ்லாத்தை எதிர்க்கத்தூண்டும் சக்திகள்

முஸ்லிம் அரசாங்கங்களே இஸ்லாத்தை எதிர்க்கும் முறைபற்றி மேலே கண்டோம். முஸ்லிம்களே இஸ்லாத்தின் சிறப்பை எதிர்க்கும் தன்மையையும் கண்டோம், அல்லாஹ் அனுமதிக்காதவற்றை இவ்வாட்சிகள் எப்படி அனுமதித்தன; அல்லாஹ் அனுமதித்ததை எப்படி தடைசெய்தன என்பதையும் இஸ்லாத்தைப் புறக்கணித்தன அல்லாஹ்வின் வரம்பை மீறியதையும் ஏகாதிபத்திய வாதிகளின் வேண்டுகோல்களேற்ப சதேசிகளான முஸ்லிம்களின் நலன்சீர்ப்பணயம் வைத்ததையும் மேலே கவனித்தோம். இவற்றுக்குத் தக்க ஆதாரங்களையும் எடுத்துக்காட்டுக்களையும் கண்டோம். இதிலிருந்து இஸ்லாமிய ஆட்சியாளர் என்று தம்மைக் கூறிக்கொள்ளும் இவர்களின் சிந்தனைக் கோளாறு தெளிவாகிறது. இதை நிரூபிக்க மேலும் ஆதாரங்கள் தேவையில்லையென்று நினைக்கிறேன். ஆனால் இத்தகைய இஸ்லாத்துக்கு முரணான செயல்களைச் செய்ய முஸ்லிம் ஆட்சியாளர்களைத் தூண்டிய காரணிகளைப் பற்றியும் இஸ்லாத்துக்கு மாறான விவகாரங்களிலும் இவர்கள் மௌனம் சாதித்த இரகசியம் பற்றியும் சுற்று கவனிப்போம். இவற்றுக்குரிய

இரகசியங்கள் யாவையும் இரண்டு அடிப்படைக் காரணங்களில் அடக்கிக் கூறலாம். ஒன்று இவர்களுக்கு இஸ்லாமிய அறிவின்மை, மற்றது தங்கள் அதிகாரம் போய்விடுமே என்ற சூச்சம்.

இஸ்லாமிய அறிவின்மை.

இஸ்லாமிய ஆட்சியின் பெயரால் முஸ்லிம் பெருங்குடி மக்களை ஆட்சி செய்துவரும் தலைவர்களுக்கு இஸ்லாமிய அறிவு குவியாமாய் இருத்தல் வேதனைப்படவேண்டிய ஒன்றாகும். பெரும் உலக மாநாடுகளிலும் கருத்தரங்குகளிலும் இத்தகையோர் தங்கள் நாட்டின் பிரதிநிதிகளாய்ப் பங்குபற்றும் நிலை பரிதாபத்துக்குரிய ஒன்றாகும்.

இஸ்லாமிய நாடுகளின் அரசியற் தலைவர்களாயிருப்போர் பெரும்பாலும் நல்ல இஸ்லாமிய குடும்பங்களைச் சேர்ந்தவர்கள்தாம். அவர்களில் அனேகர் சன்மார்க்க நம்பிக்கையும் உடையோரே. தாமறிந்த வரை வணக்கங்களையும் நிறைவேற்றுகின்றனர். ஆனாலும் அவர்களுக்கு இஸ்லாத்தின் வெளித்தோற்றமே தெரியும். சாதாரண பொதுமக்களுடையவும் முட்டாள்களுடையவும் இஸ்லாமிய அறிவுபோன்றுதான் இவர்களின் அறிவும் இருக்கிறது.

இஸ்லாம் என்றால் ஈமான், தொழுகை, நோன்பு, சகாத், ஹஜ்ஜு என்பதைத் தவிர இதற்குமேல் ஒன்றும் இத்தலைவர்களுக்குத் தெரியாது.

இம்மை மறுமை இரண்டின் வாழ்க்கையையும் சூழிணைப்பதுதான் இஸ்லாம்; உலகமும் மறுமையும் இரண்டறக்கலந்ததுதான் இஸ்லாம்; பள்ளியையும் பாராளுமன்றத்தையும் ஒருமுகப்படுத்துவதுதான் இஸ்லாம் என்பது இவர்களுக்கு விளங்கவில்லை.

இஸ்லாம் ஒரு பூரணமான திட்டம் என்பதையும் அரசியல், பொருளியல், சமூகவியல், நிர்வாகம், நீதி எல்லாவற்றுக்கும் அதில் தெளிவான விதிகள் உண்டு என்பதையும் உலகில் சமாதானத்துக்கும் சமர்ப்பரிவதற்கும் உரிய

ஒழுங்குகள் இஸ்லாத்தில் உண்டு என்பதையும், அதன் சட்ட திட்டங்களைச் செயற்படுத்துமாறு அது வற்புறுத்துகிறது என்பதையும், ஆட்சியின் அடிப்படைகளாக இஸ்லாத்தையே ஏற்கவேண்டும் என்பதையும் இந்தத் தலைவர்கள் அறியவில்லை.

இஸ்லாத்தின் முதலாவது அடிப்படைகளில் ஒன்று அல்லாஹ் இறக்கிய வேதத்தை நம்புதல் என்பதும், ஈமான் எனப்படுவது வாய்ப்பேச்சோ மனதின் செயலோ மட்டுமல்ல; அது எண்ணம், பேச்சு, செயல் யாவும் சேர்ந்தது என்பதும் இவர்களுக்குத் தெரியாது. “ஈமான் எனப்படுவது மனப்பிராந்தியல்ல. அது நெஞ்சில் உறைந்து செயலில் உண்மைப்படுவதாகும். சில மனிதர்கள் உலகை விட்டு நீங்கி நின்றுங்கள். இவர்களுக்கு நன்மை எதுவும் இல்லை. அல்லாஹ்வைப்பற்றி நல்ல எண்ணம் வைத்துள்ளோம் என்று சொன்னார்கள்; பொய்தான் சொன்னார்கள். அவர்கள் நல்லெண்ணம் வைத்திருந்தால் நல்ல செயல்களையும் செய்திருக்க வேண்டும்” எனவே ஒவ்வொரு மனிதனும் அவனுடைய செயலைக் கொண்டே கணிக்கப்படுகிறான். அவனுடைய வேலை பற்றி விசாரிக்கப்படுவான். நல்ல வேலைகள் நற்கூலியையும் தீய வேலைகள் தண்டனைகளையும் அவனுக்கு தேடிக்கொடுக்கும். அல்லாஹ்வின் கட்டளைக்கு ஏற்ப தான்செய்த நல்ல வேலைகளைக் கொண்டே சுவனத்தை அடைவான்; இதுபற்றி அல்லாஹ் அருளிய வாக்கு பின்வருமாறு:

“நீங்கள் வேலை செய்யுங்கள், (ஏனெனில்), அல்லாஹ்வும் அவனுடைய றஸூலும் உங்கள் வேலையைப் பார்ப்பார்கள் எனக் கூறுவீராக” (9 : 105)

“உமது இறைவன்மீது சத்தியமாக அவர்கள் ஒவ்வொருவரும் செய்து கொண்டிருந்தவற்றைப் பற்றி அவர்களிடம் நிச்சயமாகக் கேட்போம்.” (15 : 93)

“நீங்கள் செய்துகொண்டிருந்த நல்லவேலைகளின் பயனும் உங்களுக்கு அனந்தரமாகக் கொடுக்கப்பட்ட சுவனம் அதுதான்.” (43: 72)

இஸ்லாமிய ஷரீஅத்தைப் பின்பற்றுதல் எம்மீது கடமை யாக்கப் பட்டுள்ளது; மற்றொன்றைப் பின்பற்றுதல் கூடாது என்பதை இத்தலைவர்கள் அறியவில்லை.

“அப்பால் உம்மை ஒரு ஷரீஅத்தின்மீது அமைத்தோம், அதைப் பின்பற்றுவீராக” (45 :18)

“உங்கள் இறைவனிடமிருந்து உங்களுக்கு இறக்கப்பட்டதைப் பின்பற்றுங்கள். அவனைவிட்டு வேறு தலைவர்களைப் பின்பற்ற வேண்டாம்”. (7: 3)

அல்லாஹ்விடம் சன்மார்க்கம் என்பது இஸ்லாம் ஒன்று தான் என்பதையும் இவர்கள் உணரவில்லை.

“நிச்சயமாக அல்லாஹ்விடத்தில் அங்கீகரிக்கப்பட்ட சன்மார்க்கம் இஸ்லாம்தான்”. (3: 19)

இஸ்லாத்துக்கு ஒத்ததாக இருந்தாலும் இஸ்லாத்தை ஏற்காதவரின் கிரியைகளை அல்லாஹ் ஏற்கமாட்டான்.

“இஸ்லாமல்லாத ஒன்றை எவர் மார்க்கமாய் விரும்புகிறாரோ அவரிடமிருந்து எதுவும் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட யாட்டாது”. (3 :85)

இஸ்லாமிய நாடுகளில் ஆட்சிமுறை அல்லாஹ் அருளிய வேதப்படி அமையவேண்டும் என்பதையும், இப்படி அமைக்கும்படி அல்லாஹ் கட்டளையிட்டுள்ளான் என்பதையும் இந்த ஆட்சியாளர்கள் அறியவில்லை.

“அல்லாஹ் அருளியதைக் கொண்டு அவர்களுக்கிடையே தீர்ப்பளிப்பீராக”. (5 :49)

“உமக்கு அல்லாஹ் காட்டித் தந்தவற்றைக் கொண்டு நீர் மக்களுக்கிடையே தீர்ப்புக் கூறுவதற்காக உண்மையைக் கொண்டு இவ்வேதத்தை நாமே இறக்கினோம்”.

“அல்லாஹ் இறக்கவைத்ததைக் கொண்டு எவர் தீர்ப்பளிக்கவில்லையோ அவர் நிராகரிப்பவரே” (5 :44) எனும் அல்குர்ஆன் கட்டளையையும் அறியமாட்டார்கள்.

இஸ்லாம் எனப்படுவது மனப்பூர்வமாக அல்லாஹ்வின் வழியைப் பின்பற்றுதலாகும். ஒருவன் மனப்பூர்வமாக இஸ்லாத்தை ஏற்று அல்லாஹ்வைத் தவிர மற்றெதையும் கடவுளாக நம்பாமல், அவனுக்காகவே யன்றி எதையும் செய்யாமல் அவனுக்கன்றி மற்றெவர்க்கும் அடிபணியாமல் நடந்து

கொள்ளாதவரை அவன் முஸ்லிமாக முடியாது என்னும் உண்மையை இத்தலைவர்கள் அறியவில்லை.

“அவர்கள் அல்லாஹ்வை மனப்பூர்வமாக (அவனுக்கே) அடிபணிந்து வணங்குவதன்றி மற்றொதுவும் ஏவப்படவில்லை” (98 : 5)

“முற்றிலும் கலப்பற்ற மனதுடன் அல்லாஹ்வையே வணங்குமாறு நிச்சயமாக நான் ஏவப்பட்டுள்ளேன். (ஏனெனில் வழிபாடு அவனுக்கே உரியது”. (39 : 11)

இஸ்லாத்தைக் கூறுபோட முடியாது. அதிற் சில அம்சங்களை ஏற்கவும் வேறு சில அம்சங்களை விட்டுவிடவும் முடியாது. சிலவற்றை நம்பவும் வேறு சிலவற்றை மறுக்கவும் முடியாது என்பதையும் இத்தலைவர்கள் அறியவில்லை.

“அல்லாஹ்வின் வேதத்திற் சில பகுதியை நம்பி மற்றும் சில பகுதியை மறுக்கின்றீர்களா! உங்களில் அப்படிச் செய்வோருக்குக் கூலி உலக வாழ்க்கையில் கேவலம்தான். மறுமை நாளில் மிகக் கொடிய வேதனையிற் தள்ளப்படுவார்கள்” (21:75)

“உமக்கு அல்லாஹ் இறக்கியவற்றிற் சிலவற்றை வைத்துக் கொண்டு உம்மைக் குழப்ப முனையும் அவர்களைப் பற்றி எச்சரிக்கையாயிருப்பீராக.” (5 : 49)

“அல்லாஹ் இறக்கிய வேதத்தை மறைத்துக் கொண்டு அதனால் சொற்ப விலையை வாங்குவோர் தங்கள் வயிறுகளில் நெருப்பைத்தான் தின்று நிரப்புகின்றனர்” (2: 174)

ஓர் இஸ்லாமிய அரசின் முதலாவது கடமை சன்மார்க்கத்தை நிலைநிறுத்தி, அது கூறும் ஒழுங்கில் அரசியல், தலைமைப் பதவி, வணக்கங்கள், பண்பாடுகள் எல்லாம் சீர் செய்ய வேண்டும் என்பதையும் இஸ்லாமிய ஆட்சியின் பணி, அது அல்லாஹ்வின் பிரதிநிதியாக நின்று சன்மார்க்கக் கட்டுப்பாடுகளை நிலை நாட்டுவதுதான் என்பதையும் இந்தத் தலைவர்கள் உணரவில்லை.

“உங்களில் விசுவாசம் கொண்டு நற்கருமங்களையும் செய்தவர்களை நிச்சயமாகப் பூமியில் பிரதிநிதிகளாக்குவான்; அவர்களுக்கு முன்னிருந்தவர்களை பிரதிநிதிகளாக்கியது போன்று, என்றும் அவர்களுக்கு அவனே விரும்பிக் கொண்ட சன்மார்க்கத்தை உளர்க்கவும் செயல்படுத்தவும் நிச்சயம் வசதி செய்து கொடுப்பான் என்றும் அவர்கள் பயந்து கொண்டிருந்த நிலையை மாற்றி அச்சமற்ற நிலையை நிச்சயமாகக் கொடுப்பான் என்றும் அல்லாஹ் வாக்களித்துள்ளான். அவர்கள் என்னை வணங்குகின்றனர்; எனக்கு எதையும் இணையாக்குகிறார்களில்லை”. (24 : 55)

“அவர்கள் எத்தகையோரெனின அவர்களுக்கு இப்புலியில் வசதி செய்து கொடுத்தால் தொழுகையை நிலை நிறுத்தி, ஸக்காதத்தையும் கொடுத்து, நல்லவற்றை ஏவி, தீயவற்றைத் தடுப்பார்கள்”. (22 : 41)

கட்டாயம் பின்பற்ற வேண்டுமென்று முஸ்லிம்களை இவர்கள் வற்புறுத்தும் ஐரோப்பிய அமைப்பு முறைகளும் மனிதன் வகுத்த சட்டங்களும் நிச்சயமாக அல்லாஹ் வகுத்த சட்டமல்ல என்பதையும் இத்தலைவர்கள் அறியவில்லை.

“அல்லாஹ் கட்டளையிடாதவற்றை அவர்களுக்கு மார்க்கக் கடமையாக்கினார்கள்” (42 : 21)

இஸ்லாமிய அறிவின்மை காரணமாய் இவர்கள் அல்லாஹ் கட்டளையிடாதவற்றைப் பின்பற்றுமாறு முஸ்லிம்களை வற்புறுத்துகிறார்கள். மனிதன் வகுத்த அந்தச்சட்டங்கள் மிக மேலானவை என்று வாதாடி அதன்படி நடக்கச் சொல்கின்றனர். இப்படிச் செய்வதுதான் முன்னேற்றத்துக்கும் மேம்பாடடையவும் வழி என்கின்றனர். இவர்கள் நிச்சயமாகப் பொய் சொல்கிறார்கள். அல்லாஹ்வின் பின்வரும் வாக்குக்கு இலக்காகின்றார்கள்.

“உமக்கு இறக்கப்பட்ட வேதத்தையும் உமக்கு முன் இறக்கப்பட்டவற்றையும் தாம் நூர்பியதாகக் கூறி வாதாடுவோர், பொய்யான விக்கிரகங்களிடம் முறையீடு செய்ய விரும்புவதை நீர் பார்க்கவில்லையா? அவர்களோ அவற்றுக்கு மாறு செய்யும்படி ஏவப்பட்டுள்ளார்கள். ஷைத்தான் அவர்களை மிகப்பாரதாரமாக வழிகெடுக்க விரும்புகின்றான். (4 : 60)

அல்லாஹ்வின் பக்கம் திரும்புங்கள்; அவனுடைய கிதாபையே நீதிபதியாக்குங்கள் என்று கூறப்பட்டால் இத்தலைவர்கள், தங்கள் அறிவீனங்காரணமாக அக்கூற்றை ஏற்க மறுக்கின்றனர்.

“அல்லாஹ்வின் தூதர் உங்களுக்கு மத்தியில் தீர்ப்புக் கூறுவதற்காக அல்லாஹ்வினதும் அவனுடைய தூதரின் பக்கமும் அழைக்கப்பட்டால் அவர்களில் ஒரு கூட்டம் அதை மறுக்கின்றனர்”. (24: 48)

இவர்கள் அப்படிமறுப்பதோடு அல்லாஹ்வின் வழியை மீறிக்கொண்டு முஸ்லிம்களுக்கும் மற்றவர்க்குமிடையில் இணக்கம் உண்டெண்ணுவதாகவும் சொல்கின்றனர். “அல்லாஹ் இறக்கியதன் பக்கமும் றஸூலின் பக்கமும் வாருங்கள்” என்று அவர்களுக்குச் சொல்லப்பட்டால் சில நயவஞ்சகர்கள், உம்மைவிட்டு விலகிச் செல்வதைப் பார்ப்பீர். அப்படியானால் அவர்களின் கைகள் செய்தவற்றினாலே அவர்களுக்கு ஒரு துன்பம் ஏற்பட்டு உம்மிடம் வந்து நாம் நன்மையையும் ஒற்றுமையையும் தான் விரும்பினோம் என்று அல்லாஹ்வின் மீது சத்தியம் செய்த போது எப்படியிருந்தது. இவர்களின் மனங்களில் உள்ளவற்றையெல்லாம் அல்லாஹ் அறிகின்றான். ஆகவே அவர்களைப் புறக்கணித்து விடுவீராக. அவர்களுக்கு உபதேசம் செய்து அவர்களின் விஷயத்தில் அவர்களுக்கு வன்மையாகச் சொல்வீராக”. (4: 21—23)

மனிதன் வகுத்துள்ள சட்டங்கள் வெறும் மனித ஆசைகளும் கட்சிகளின் விருப்பங்களும் அதிகாரிகளின் மனப்பிராந்தியும் தான் என்பதை இவர்கள் அறியாமவில்லை. ஆயினும் மனத்தின் ஆசைகளையும் அவற்றின் பால் மக்களைத் தூண்டுதலையும் அல்லாஹ் தடுக்கிறான்; ஏனெனில் இது வழிகேடும் வழிகெடுத்தலும் தான் என்பதை இவர்கள் அறியவில்லை. “மனோ இச்சையைப் பின்பற்றவேண்டாம்; அது உன்னை அல்லாஹ்வின் பாதையிலிருந்து வழிகெடுத்துவிடும்” (38: 26)

“அல்லாஹ்வின் நேர்வழியை விட்டுத் தன் இச்சையைப் பின்பற்றியவனைவிட வழிகெட்டவன் யார்?” (28: 50)

இந்த வழிகெட்ட தீய சட்டங்கள்தாம் ஐரோப்பியரின் முன்னேற்றத்துக்கும் சக்திக்கும் காரணங்கள் என்று இந்தத் தலைவர்கள் நினைக்கிறார்கள். இந்த நினைப்பில் ஓர் அணுவளவும் உண்மையில்லை உண்மையான காரணங்கள் யாதெனில், அவர்கள் வைத்துக் கொண்டிருந்த குருட்டுத்

தனங்களிலிருந்து அவர்களை வெளியேற்றிய இஸ்லாமிய சட்டங்கள்தாம். சிலுவை வீரர்கள் அவர்களை அடர்ந்து தாக்கிய போது அவர்களைப்படுதோல்வி கண்டு ஓடச் செய்த இஸ்லாத்திடம் இருந்த சட்டங்கள்தாம். இஸ்லாம் ஐரோப்பா மீது ஆட்சி செய்து அந்த நாட்டு மக்களிடமிருந்து ஜிஸ்யா எனும் வரியை அறவிட்ட இஸ்லாத்தின் சட்டங்களே. எந்த ஒரு முஸ்லிமும், ஆட்சியாளராயினும் மற்றவராயினும், அல்லாஹ்வின் கட்டளையை விட்டு தன் எண்ணங்களைப் பின்பற்ற முடியாது. “நிச்சயமாக வீண் ஊகம் உண்மையை அறிய உதவாது” (10: 36)

பெரும்பாலானவர்கள் எதிர்க்கிறார்கள் என்பதைப்பற்றி முஸ்லிம் கவலைப்படத் தேவையில்லை. ஏனெனில் பெரும்பான்மையினர் பின்பற்றுவதுதான் உண்மை என்பது கருத்தல்ல. அல்லாஹ்வைப் பின்பற்றுவதுதான் உண்மையான வழி. “அவர்களில் அனேகர் வீண் ஊகத்தையே பின்பற்றுகின்றனர்” (10: 36) மண்ணிலகில் உள்ளோரில் அதிகமானோரை நீர் பின்பற்றினால் அல்லாஹ்வின் பாதையிலிருந்து அவர்கள் உம்மை வழிகெடுத்துவிடுவார்கள்” (6: 112)

முஸ்லிம் அல்லாஹ்வின் கட்டளைகளால் கட்டுப்படுத்தப் பட்டிருக்கிறான். அவற்றைவிட்டு கழன்றுவிட முடியாது. இஸ்லாத்தின் விரோதிகளுடனே மனிதர்களின் பேராசைகளுடனே எவ்வித சம்பந்தமும் அவனுக்கில்லை. “நீர் கட்டளையிட்டுப் பட்டபடி நேர்மையாய் இருப்பீராக; அவர்களின் ஆசைகளைப் பின்பற்றவேண்டாம்” (42: 15)

“எனவே, உமக்கு ஏவப்படுவதை தயக்கமின்றி அவர்களுக்குக் கூறுவீராக; இணைவைப்பவர்களைப் புறக்கணித்து விடுவீராக” (15: 94) அவன் மனிதர்களைப்பயப்படத்தேவையில்லை. அவன் பயப்படவேண்டியது அல்லாஹ் ஒருவனையே. “எனவே மனிதர்களைப் பயப்படாதீர்கள் என்னைப்பயப்படுங்கள்”. (5: 44)

எமது ஆட்சியாளர்கள் “அல்லாஹ்வுக்கும் நஸூலுக்கும் அதிகாரிகளுக்கும் கட்டுப்பாடுங்கள்” என்ற அல்குர்ஆன் போத

னையை நன்றாகப் படித்து வைத்திருக்கிறார்கள். ஆனால் இந்த வசனத்தின் மீதியையும் அவர்கள் படித்துக்கொள்வது கடமையாகும் அதாவது: “எனவே ஏதேனும் ஒரு விஷயத்தில் நீங்கள் பிணங்கிக் கொண்டால் அதை அல்லாஹ்விடமும் றஸூலிடமும் கொண்டு செல்லுங்கள். நீங்கள் அல்லாஹ்வையும் இறுதி நாளையும் நம்புவோராயிருந்தால் (அப்படித்தான் செய்யவேண்டும்) அதுதான் நல்லது; அழகான முடிவு” (4:59)

அல்லாஹ்வின் கட்டளை இப்படியிருக்க, அல்லாஹ்வுக்கு மாறு செய்தலிலும் அவன் தடை செய்துள்ள இச்சையின் பாற்பட்ட விஷயங்களிலும் வழிகேடருக்குக் கட்டுப்படுத்தலிலும் குப்தும் குருடுமான சட்டங்களிலும் முஸ்லிம்கள் தங்களுக்குக் கீழ்ப்படிந்து நடக்கவேண்டுமென்று இத்தலைவர்கள் எப்படி ஆசைவைக்க முடியும்? அல்லாஹ்வுக்கும் அவனுடைய றஸூலுக்கும் கீழ்ப்படியும்படி அல்லாஹ்வே கட்டளையிட்டுள்ளான்.

“விசுவாசங்கொண்டோரே, உங்களுக்கு உயிருட்டும் விஷயத்துக்கு அல்லாஹ்வின் தூதர் உங்களை அழைத்தால் அல்லாஹ்வுடையவும் றஸூலுடையவும் அவ்வழைப்பை ஏற்பீர்களாக” (8:24)

அல்லாஹ்வின் கட்டளைக்குச் செவிசாய்த்தலையும் கீழ்ப்படிதலையும் முஸ்லிமின் குணமாக்கிவிட்டான்.

‘அவர்களுக்கிடையே தீர்ப்புக்கூற அல்லாஹ்வின் பக்கமும் அவனுடைய தூதரின் பக்கமும் விசுவாசிகள் அழைக்கப்பட்டால், செவிமடுத்தோம், கட்டுப்பட்டோம் என்றுதான் அவர்களின் பதில் இருக்கும்’ (24-51)

இவர்கள்தாம் எமது முஸ்லிம் தலைவர்கள். இவர்களுக்குத் தெரியாமலிருக்கும் சில இஸ்லாமிய சட்டங்களைத்தான் இங்கே நாம் எடுத்துக் கூறினோம். இவற்றை உண்மையிலேயே இவர்கள் அறியவில்லையாயின், இந்த அறியாமையே இஸ்லாத்தையும் முஸ்லிம்களையும் படுகுழியிற் தள்ளியது என்பதை ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும். அல்லது இவையெல்லாம்

இவர்களுக்குத் தெரியுமென்றால் இவர்கள் இஸ்லாம் தெரியாதவர்கள் போன்று நடந்து கொண்டு இஸ்லாமிய சட்டங்களைப் புறக்கணித்து அல்லாஹ்வின் உடன்படிக்கையை முறித்தார்கள்; அவனுக்கு மாறு செய்தார்கள், மண்ணில் வீண்குழப்பத்தை உண்டுபண்ணினார்கள்; அவனை வணங்க மறுத்தார்கள்; அவன் இவர்களுக்கு மண்மீது ஆட்சிப் பொறுப்பைக் கொடுத்து உயர்த்திய போது தலைக்கர்வம் கொண்டு அவனையே மறந்தார்கள் என்ற உண்மையை இத்தலைவர்கள் மறுக்க முடியாது. இத்தகையோரைப்பற்றிய அல்குர்ஆன் வசனங்களை இங்கே குறிப்பிடாமலிருக்க முடியவில்லை.

“எவர்கள் அல்லாஹ்விடம் செய்து கொண்ட வாக்குறுதியை அதை உறுதிப்படுத்திய பின்னர் மீறுகின்றனரோ, அல்லாஹ் சேர்த்துவைக்க ஏவியதைப் பிரித்து வைக்கின்றனரோ, பூமியில் விஷமம் செய்கின்றனரோ, அவர்களுக்குத்தான் கடும் சாபமும் மிகக் கெட்ட விடும் கிடைக்கும்”. (13 : 25)

“எவர்கள் அல்லாஹ்வை வணங்குதலைக் குறைவாகக்கண்டு பெருமையடிக்கிறார்களோ அவர்களுையெல்லாம் அல்லாஹ் மறுமையில் அவனிடமே திரட்டுவான்”. (3: 172)

“எவர்கள் கர்வங்கொண்டு அல்லாஹ்வுக்கு அடிமையா யிருத்தலைக் குறைத்து மதிக்கின்றனரோ அவர்களைக் கடுமையாகத் துன்புறுத்துவான். அவர்கள் அல்லாஹ்வைத்தவிர வேறொரு தோழரையும் உதவியாளரையும் கண்டுகொள்ள மாட்டார்கள்”. (3: 173)

“அவன்தான் உங்களை இப்புலியில் பிரதிநிதிகளாக்கினான். எனவே எவர் நிராகரிக்கின்றனரோ அந்நிராகரிப்பின் கேடு அவருக்கே. மறுப்பவர்களுக்கு அவர்களின் நாயனிடம் வெறுப்புத்தான் அதிகரிக்கும். மறுப்பவர்களின் மறுப்பு அவர்களுக்கு நஷ்டத்தைத்தான் அதிகப்படுத்தும்” (35: 39)

உதயகிரிமுதல் அஸ்த்தகிரிவரையுள்ள முஸ்லிம் தலைவர்களில் அனேகரை தங்கள் ஆதிக்கம் போய்விடுமோ என்ற

பயம் ஆட்டி வைக்கிறது. பதவி மோகமும் ஆதிக்கவேட்கையும் இவர்களை அடிமைப்படுத்துகின்றன. பெரும்பாலானோர் தங்கள் பதவியைக் காத்துக்கொள்ள அதிக தியாகம் செய்கின்றனர். தங்கள் கௌரவம் நாட்டின் கௌரவம், சுயமரியாதை எல்லாவற்றையும் தியாகம் செய்கின்றனர். அல்லாஹ்வின் விரோதியையும் இஸ்லாத்தின் விரோதியையும் திருப்திப்படுத்துதற்காக இஸ்லாத்தையே தியாகம் செய்கின்றனர்.

இவர்கள், இஸ்லாத்தின் பரமவிரோதிகளான ஐரோப்பியரையும் ஏனையோரையும் தமக்குத் தலைவர்களாக்கிக் கொண்டு அவர்களின் அன்பைப் பெற்று அதிகாரத்தில் ஓட்டிக் கொள்வதற்காக அவர்களுக்கு அன்பும் பற்றும் காட்டுகின்றனர். இஸ்லாம் கூறும் இறைபக்தியினால் இவர்கள் இப்படிச் செய்யவில்லை. வெறும் பேராசையின் காரணமாகவும் அல்லாஹ்வின் விரோதிகளின் அற்ப உதவியை நாடியுமே இப்படிச் செய்கின்றனர். இதனால் முஸ்லிம்கள் இடர்ப்பட்டாலும் இவர்களுக்குக் கவலையில்லை. தங்கள் பதவியையும் அதிகாரத்தையும் இவற்றால் வரும் வரட்டு கௌரவத்தையும் செல்வத்தையும் செல்வாக்கையும் பாதுகாத்துக் கொள்வதற்காகவே இவ்வளவும் செய்கின்றனர். இஸ்லாமிய அறிவு குன்யமும் அல்லாஹ்வின் விரோதியைத் தலைவராக்கக் கூடாது என்ற இஸ்லாமியக் கட்டளைபற்றிய அறியாமையும் தான் இவர்கள் இப்படி அற்ப ஆசையில் மூழ்கவும் இதைப் பகிரங்கமாகக் கூறவும் உதவியாய் அமைந்தன போலும்.

எம் முஸ்லிம் ஆட்சியாளரும் அதிகாரிகளும், அல்லாஹ்வின் பரமவிரோதிகளான ஆங்கிலேயருக்கும் பிரெஞ்சுக் காரருக்கும் அமெரிக்கருக்கும் மற்றும் பலருக்கும் அடிபணிகின்றனர். ஒருபாபமும் அறியா முஸ்லிம் சகோதர சகோதரிகளைத் துன்புறுத்துகின்றனர். இவர்களின் ஹராமானவற்றையெல்லாம் தங்களுக்கு ஹலால் ஆக்கிக் கொள்கின்றனர். இந்த அப்பாவிதன்மை செய்த குற்றம் ஏகாதிபத்தியத்தையும் சுரண்டலையும் எதிர்த்ததுதான்; அல்லாஹ்வின் இஸ்லாத்தின் விரோதிகளை எதிர்த்ததுதான். காபிர்களுக்குக் கட்டுப்படவேண்டாம்.

டாம் என்று அல்லாஹ் கட்டளையிட்டுள்ளதை இந்தத் தலைவர்கள் அறியவில்லைபோலும்.

“விசுவாசிகளே, அல்லாஹ்வை மறுப்பவர்க்கு நீங்கள் கட்டுப்பட்டால், அவர்கள் உங்களைப் பின்னுக்குத் தள்ளிவிடுவார்கள்; அப்பொழுது நீங்கள் நஷ்டமடைந்தவர்களாக மாறிவிடுவீர்கள். ஆனால் அல்லாஹ் உங்கள் தலைவன். அவனே உதவி செய்வோரில் மிகச் சிறந்தவன்”. (3: 149, 150)

“விசுவாசிகளே, வேதம் கொடுக்கப்பட்டவர்களில் ஒரு கூட்டத்தாருக்கு நீங்கள் கீழ்ப்படிந்தீர்களாயின், உங்கள் ஈமானுக்குப் பிறகும் காபிர்களாக உங்களை மாற்றிவிடுவார்கள்”. (3: 100)

முஸ்லிம்கள் தங்கள் நம்பிக்கையை விட்டு மறுபடியும் காபிர்களாவதை ஏனைய வேதக்காரர்கள் பெரிதும் விரும்புகிறார்கள் என்பதை எமது முஸ்லிம் தலைவர்கள் அறியவில்லை போலும். முஸ்லிம்கள் முஸ்லிம்களல்லாதோரை நம்பக்கூடாது, தன்னைப் போன்ற முஃமினையே நம்பவேண்டும் என்பதும் இவர்களுக்குத் தெரியாது போலும்!

“வேதத்தையுடையோரில் அனேகர், உங்கள் விசுவாசத்துக்குப் பிறகும் உங்களை நிராகரிப்போராகத் திருப்பி விட்டால் நல்லது என்று ஆசைப்படுகின்றனர்”. (2: 109)

“வேதத்தையுடையோரில் ஒரு கூட்டம் உங்களை வழிகெடுத்துவிட்டால் நல்லது என்று ஆசைப்படுகின்றனர்” (3:69)

“உங்கள் மார்க்கத்தைப் பின்பற்றியோரைத் தவிர மற்றெவரையும் நம்பாதீர்கள்”. (3: 73)

இஸ்லாத்துக்குப் பணிபுரிவோரை எம்தலைவர்கள் ஊக்குவிப்பதுமில்லை; அன்புகாட்டுவதும் இல்லை. ஏனெனில் அரசுக்கும் ஆட்சிக்கும் இஸ்லாத்துக்கு ஒவ்வாத சாயம்பூசி, அல்லாஹ்வின் விரோதிகளின் அன்பைப் பெறுவதுதானே இத்தலைவர்களின் ஆசை, ‘இவர்களும் இஸ்லாமியப்பற்றுடையவர்களோ’ என்று இவர்களைப்பற்றிய சந்தேகம்கூட ஐரோப்பியர்களின் மனங்களில் உண்டாக விடாமல் நடந்து கொள்

கின்றனர். இந்த நிலையில் இஸ்லாத்தைப் புறக்கணிக்கவோ அதன் பலத்தைக் குறைக்கவோ இவர்கள் தயங்குவார்களா?

இஸ்லாத்தை உரியபடி விளங்கியிருந்தால், இவர்கள் இப்படிச் செய்ய மாட்டார்கள். இவர்களிடம் உண்மையான ஈமான் இருக்குமாயின், அல்லாஹ்வுக்காக விரும்புதலும் அவனுக்காகவே வெறுத்தலும்தான் உண்மையான ஈமான் என்பதையும் இஸ்லாத்தின் மீது பிடிவாதம் கொண்டவன்தான் முஃமின்களாம் என்பதையும் ஒரு முஃமின் தன்னையும் தன் குழலையும் இஸ்லாத்தின் வர்ணம் கொண்டே அலங்கரிப்பான் என்பதையும் இவர்கள் அறிந்திருப்பார்கள்.

அல்லாஹ்வின் வர்ணத்தைக் கொண்டே ஞானஸ்நானம் அடைவோம். அல்லாஹ்வை விட வர்ண அழகன் யார் (2:138)

இப்படித்தான் அதிகாரப்பித்தம், இவ்வதிகார வேட்டையாடும் தலைவர்களை அழித்தது. இஸ்லாத்தைப்பற்றிய அறியாமையே இஸ்லாத்தைக் கெடுத்தது. ஆதிக்கத்திலேயும் பதவியிலும் ஒட்டிக் கொள்ள வேண்டுமென்ற ஆசை முஸ்லிம்களைப் பெரும் சோதனைக்குள்ளாக்கியது.

செயலில் இறங்க தருணம் வந்துள்ளது !

அன்பு முஸ்லிம்களே! இதோ உங்கள் அரசுகள் யாவும் ஏகாதிபத்தியப் பிடியில் அகப்பட்டுத் திணறுகின்றன. உங்கள் செல்வங்களைத் திருடுவதும் உங்கள் பலத்தை கபளீகரம் செய்தலும் உங்கள் இரத்தத்தை உறிச்சுவதும் உங்கள் சுய மரியாதையைப் போக்கி, உங்கள் சமயக்கோட்பாடுகளை ஏளனம் செய்து, உங்கள் மார்க்கத்திலிருந்து உங்களை வெளியேற்றுவதுமே ஏகாதிபத்தியத்தின் நோக்கங்கள்.

அன்பு முஸ்லிம்களே! உங்களை நிர்வகிக்கும் இன்றைய சட்டங்கள் உங்களுடையவையல்ல. அவற்றுக்கும் உங்களுக்கும் எவ்வித சம்பந்தமும் இல்லை. உங்கள் உணர்வுகளைப் புண்படுத்தி உங்கள் நம்பிக்கைகளைத் தகர்த்து, உங்களுக்கிடையே குழப்பத்தை வளர்த்து விடுவதுதான் அந்த சட்டங்களின் நோக்கம். அவையாவும், உங்களை அடிமைகளாக்கி உங்கள் கைகளுக்கு விலங்கிட்டு வைக்க ஏகாதிபத்தியத்துடன் வந்த சட்டங்கள். ஏகாதிபத்தியச் சுரண்டலுக்கு நிலை

யான இடத்தை உங்கள் மண்ணில் உண்டாக்கி, சுரண்டலை ஆகுமாக்கி அதன் கட்டளைக்கு தலைசாய்க்க உங்களைப் பண்படுத்த வந்த சட்டங்கள்.

முஸ்லிம்களே! இதோ உங்கள் அரசுகள் அல்லாஹ் விலக்கியதை அனுமதிக்கின்றன. அவன் அனுமதித்ததை விலக்குகின்றன. இஸ்லாத்தைப் பாழாக்குகின்றன. இஸ்லாமிய ஊழியர்கள்மீது புலிபோல் பாய்கின்றன. சுரண்டுவோரின் உத்தரவுப்படி முஸ்லிம் கதேசிகளை அடித்துத் துரத்துகின்றன. எந்த ஏகாதிபத்தியத்தை எதிர்ப்பதாக இவ்வரசுகள் கூறிக் கொள்கின்றனவோ அந்த ஏகாதிபத்தியத்தின் உத்தரவுப்படியே இவ்வளவு அநியாயங்களையும் செய்கின்றன.

முஸ்லிம்களே, இதுதான் இன்று உங்கள் நிலை. இதை உங்கள் நாவுகள் கண்டிக்கின்றன, உங்கள் உள்ளங்கள் வெறுக்கின்றன. ஆனால் ஏகாதிபத்தியம் தன் ஆதிக்கத்தைக் கொண்டு இந்நிலையை உங்கள்மீது வற்புறுத்துகின்றது. இந்த நிலையை மாறாமல் வைத்துக்கொள்ள அது தன் உதவியாளர்களை உங்களிலிருந்தே நியமித்துக்கொள்கிறது.

இந்த நிலையைத் தகர்த்தெறிய வேண்டுமென்கிறது இஸ்லாம். ஏகாதிபத்தியத்தைத் தகர்க்காமல் இந்நிலையை மாற்ற முடியாது. எனவே ஏகாதிபத்தியத்தை எதிர்த்துப் போராடுங்கள். ஏனெனில் அதுதான் உங்களுடையவும் இஸ்லாத்தினுடையவும் பரமவிரோதி. ஆகவே அதை எதிர்ப்பதில் உங்கள் உடல் பொருள் ஆவி அத்தனையும் தத்தம் செய்க. உங்கள் நாட்டிலிருந்து அதை வெவ்வேறற அனைவரும் ஒத்துழைப்புகள்; நீங்கள் இவ்விஷயத்துக்காக உங்கள் அணிகளை ஒழுங்கு படுத்திக் கொள்ளுங்கள்; உங்கள் திட்டங்களை ஒரு முகப்படுத்துங்கள்; விமோசனத்துக்குரிய நாள் நெருங்கிவந்துவிட்டது; தயாராகுங்கள்!

“அல்லாஹ்வின் பணியில் உதவி செய்வோருக்கு அல்லாஹ் நிச்சயம் உதவுவான்”

அல்லாஹ் தன் கருமத்தில் வெற்றி பெறுவான். ஆனால் பெரும்பாலான மனிதர்கள் இதை அறிவதில்லை.

(அல்லாஹ் அருளால் முற்றிற்று)

இறையச்சம்

எவருக்கும் அஞ்சாதவர் யாருமில்லை

அரசாங்கம், சட்டம், எதிரி, பொதுமக்கள், பிணி, மரணம், ஏழ்மை, அவமானம், பொருள் இழப்பு முதலானவற்றுக்கும் இன்னும் பலவற்றுக்கும் அஞ்சுபவர்கள் ஏராளம்.

ஆனால் அல்லாஹ்வுக்கு அஞ்சுபவர்கள் வேறு எதற்கும் அஞ்சுவதில்லை

இறையச்சமே தவிர, வேறு எவ்வச்சமும் மனிதனைப் பலவீனாக்கி விடுகிறது.

ஆனால், இறையச்சமோ - எல்லாவற்றைக் காட்டிலும் அதிக சக்தியையும், ஆற்றலையும் அளிக்கவல்லதாய் இருக்கிறது.

உலகில் மற்றவர்களைக் காட்டிலும் வல்லமைவாய்ந்தவர்களாய்த்திகழ விரும்பினால்-

அல்லாஹ்வுக்கு மட்டுமே அஞ்சுங்கள்

அவனால் அருளப்பட்ட வாழ்க்கைச் சட்டங்களுையே பின்பற்றுங்கள்.

அப்போது உங்கள் சக்தியை எதிர்த்து யாருமே நிற்க முடியாது.

PRINTED AT: IPC PRINTING PRESS

320 Digitized by Noolaham Foundation, COLOMBO - 9
noolaham.org | aavanaham.org